

J. R. HANNULA

VUORISAARNAN
oppilaan
NÄKÖKULMASTA

v.

VUORISAARNAN OPPILAAN
NÄKÖKULMASTA

V.

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1938 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015
Jaakko Kesävuori

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA

V.

KIRJOITTANUT
J. R. HANNULA

OULUSSA 1938
TEKIJÄN KUSTANNUKSELLA

OULUSSA 1938
KIRJAPAINO-OSAKEYHTIÖ
KANNAN KIRJAPAINOSSA

I.

TURVALLINEN OKKULTISMI.

Pienestä pitäen meille ihmisille on kerrottu, kuinka me tulimme karkoitetuiksi ulos paratiisista.

Voimme aluksi ottaa tämän asian vaikkapa aivan maalliseltakin kannalta. Voimme kuvitella, kuinka elämä jossain lämpöisessä seudussa, jossa vallitsee ainainen kesä ja maan viljavuus, olisi jonkunlaista paratiisillista elämää. Eikä tuollaiseen onnelaan järjestäytyminen pitäisi olemaan mitenkään mahdotonta. Onhan sanottu, että koko nykyinen ihmiskunta voitaisiin sijoittaa Amazonas-joen laaksoihin.

Joudumme näinollen kysymään: miksi ihmiskunta ei ole järjestäytynyt tuollaiseen onnelaan? Miksi yhä tyydymme elämään maallisen paratiisin ulkopuolella? Tai miksi yleensä ollenkaan olemme joutuneet ulkopuolelle luonnon onnelan, ulos kylmään ja karuun seutuun?

Syy on selvä: lämpöisissä ja hedelmällisissä seuduissa me olisimme näivettyneet joutilaisuudessa ja laiskottelussa.

Välttyäksemme tällaiselta onnettomuudelta me tulimme — eräässä kehityksemme kohdassa — karkoitetuiksi kylmille ja karuille vyöhykkeille. Karuilla ja kylmillä seuduilla jo pelkkä olemassaolo kannustaa utteruuteen, kekseliäisyyteen ja tarmokkuuteen.

Kuitenkaan ei olemassaolon ankaruus auta määrättyä astetta pitemmälle. Se ei voi kannustaa ihmisissä esille henkisiä, siveellisiä, ikuisia arvoja. Henkisen puolen herättämiseksi on tarvittu vieläkin tehokkaampi keino: kuolema. Kuolemassa meidät karkoitetaan kaikista maallisista paratiiseista. Me kuolemme, ja siihen jäävät kaikki maalliset onnelamme ja aikaansaannoksemme. Kuolema herättää kysymyksen: onko mitään pysyväistä, ikuista, kuolematonta? Elääkö ihminen ruumiin kuoltuakin?

Kuolema onkin kautta aikojen askarruttanut ajattelevien ihmisten mieliä. Ja vaikka suuri osa ihmiskuntaa elääkin tietämättömyydessä, vaistojen varassa, pyyteissä, niin aina kuitenkin on ollut henkisiä tietäjiä, jotka oman kokemuksensakin perusteella sanovat, että ihminen elää ruumiinsa kuoltuakin. Ja vaikka persoonallisuutemmekin himoineen ja haluineen kuolee tuonelassa — koska kuolemattomuus on vain totuuden ja rakkauden elämässä — niin kuitenkin kuolevaisen ihmisemme sisällä on toinen, taivaallinen ihminen, korkeampi minä, henkinen itse.

Tämä korkeampi minämme eli itsemme on merkillisessä ja tärkeässä asemassa. Se on samalla kertaa Jumalassa ja meidän kuolevaisessa olemuksessamme. Tästä syystä sisäistä itseämme voidaan sanoa joko Ihmisen pojaksi tai Jumalan pojaksi riippuen siitä, kumpi siihen käytännössä pääsee voimakkaammin vaikuttamaan. Tultuamme päivätajunnassamme tietoisiksi sisäisestä itsestämme ja yhtyessämme siihen, silloin sen nimenä on aluksi Ihmisen poika. Mutta kasvaessaan ja varttuessaan ja yhtyessään suuren kosmoksen jumaluuteen eli Jumalaan, silloin sen olennon nimenä on Jumalan poika, myöhemmin Jumalan Poika isoilla kirjaimilla.

Näin ovat viisaat ja kokeneet tietäjät meille kertoneet.

Eivätkä he esityksessään pysähdy tähän. He eivät odota ihmisiltä umpimähkäistä uskoa, sokeata totenapitämistä. Omankin tietonsa he sanovat saavuttaneensa tutkistelun, etsiskelyn ja kokemusten kautta. Ja he jatkavat selittäen, että sama mahdollisuus on kaikilla ihmisillä. Eikä tuo mahdollisuus ole vain kuin jokin ylimääräinen asia muiden asioiden rinnalla. Ei, vaan mahdollisuudessa päästä totuuden tietoon onkin arvokkain aarre ihmiselämässä. Ihmiselämän oleellinen arvo onkin siinä, että jumalallinen mahdollisuus ilmenee hänessä käytännölliseksi todellisuudeksi. Jotta taas mahdollisuute-

na oleva jumalallisuus pääsisi jokaisessa ihmisessä käytännöllisesti ilmenemään, täytyy jokaisen ihmisen itse ryhtyä totuutta etsimään.

Aluksi tämä etsiminen käy siten, että ihminen suorittaa tavalliset tehtävänsä hyvin ja reippaasti, joten hänelle jää vapaata yliaikaa. Tätä vapautuvaa aikaa ei tuhлата laiskotteluun, ei tyhjään ja kuluttavaan seuraelämään, eikä myöskään siihen, että otettaisiin yhä uusia maallisia velvollisuuksia päälleen. Ei, vaan ihminen rauhoittuu, varaa itselleen rauhallisen paikan ja hetken, jolloin syventyen tutkii viisaiden opetuksia.

Jatkaessaan täten tutkimuksiaan ja kääntäessään huomionsa yhä enemmän sisäänpäin, koskettaa tutkija lopulta korkeampaa minäänsä, sisäistä itseään. Tämä sisäinen itse, ollen yhdeltä puolen Jumalassa ja toiselta puolen ihmisessä, vaikuttaa ikäänkuin välittäjänä, ellemmme sanoisi sisäisenä siltana Jumalan ja ihmisen välillä. Puhutaanhan Jumalan äänestä ihmisen omassatunnossa. Erehdyksissämme tämä sisäinen ääni meitä oikaisee, pyrkimyksissämme se meitä rohkaisee ja opastaa. Se on kyllä meidän sisäisen itsemme ääni, mutta siihen liittyy Mes-tarin opastus ja Jumalan apu.

Täten nämä kolme, päivätajuinen ihminen, sisäinen itse ja Jumala yhä lähenevät toisiaan, yhtyen toisiinsa. Siten ihminen voi sisäisesti kulkea tiedosta tietoon, kokemuksesta koke-

mukseen, täydellisyydestä täydellisyyteen Jumalan suuressa rajattomuudessa ja äärettömyydessä.

Ja tätenpä jokaisella ihmisellä onkin rajaton mahdollisuus etsiä, löytää ja päästä varmuuteen, että meissä todella on sisäisesti toinen, viisaampi ja jumalallisempi itseys; että meissä on elämä rajattomuutena, äärettömyytenä; että meissä on Jumala.

— — —

Viisaat ja kokeneet ovat samalla yhtäpitävästi opettaneet, että meidän kuolevaisen ja kuolemattoman ihmisemme yhdistäminen — puhumattakaan näiden molempien yhdistämisestä jumaluudessa Jumalaan — on vaikea ja suuritoinen tehtävä. Siksi sen sanotaankin tapahtuvan hapatuksen tavalla; joka hapatus johtaa asteettaiseen henkiseen uudestisyntymiseen. Tapahtuman toteutumista vaikeuttavat monet seikat. Joko olemme leväperäisiä, viehätymme persoonallisiin haaveiluihin, lumoudumme aistiharhoihin, hurmioidumme tunteiluihin, tai annamme ylliotteen maailman johtaville ja vallitseville mielipiteille. Harhan jalokivi säteilee voimakkaana, lumoavana ja uhkaavana. Siksi ei Mestariimme, sisäisen itsemme ja Jumalamme ääni helposti pääse kuuluviimme, ei elämäämme hapattamaan ja uudestisyntyttämään. Siksi meihin jää sisäisesti järjestyttömiä

ristiriitoja, joten meidän luonteemme ja kohta-lomme muodostuu vaikeaksi ja mutkikkaaksi.

Mestari ja korkeampi itsemme useasti kuva-taan kosijaksi, joka kosii alempaa minäämme. Vertaahan Kristuskin taivasten valtakuntaa kuninkaan pojan häihin; joihin ihmisiä kutsu-taan. Samoin Kalevalan sankarit, Väinämöinen, Lemminkäinen ja Ilmarinen esitetään kosijoina. Niinpä tässä nyt aluksi ja asian valaisemiseksi voimme seurata erästä epäonnistunutta kosin-taa: Ilmarinen kosii Pohjolan tyttären nuorem-paa sisarta.

Muistamme miten Pekka Ervast „Kalevalan Avaimessa” tämän asian esittää: Pohjolan ty-tön nuorempi sisko kuvaa psykismiä ja uni-elämää.

Tämän tärkeän pääavaimen ohella voimme kuitenkin käyttää toistakin avainta. Voimme sanoa näin: Pohjolan nuorempi tytär kuvaa, paitsi psykismiä ja unielämää, myöskin niitä nuorempia sieluja, jotka, vaikka jo ovatkin hiu-kan henkisesti hereillä, eivät kuitenkaan halua luopua persoonallisista, itsekkäistä harrastuk-sista. He eivät ole vielä selvästi nähneet kuole-man katsetta itsekkyyden harhassa. Siksi he vitkastelevat liittyäkseen korkeampaan itseen, kulkeakseen Mestarin mukana kohti Pohjolan häitä, kohti kuninkaan pojan häähuonetta. Sensijaan Pohjolan vanhempi tytär kuvaa niitä vanhempia sieluja, jotka sekä ovat hereillä että

tahtovat kulkea korkeamman itsensä ja Mestarinsa johdolla kohti kuolemattomuutta, kohti viikimystä ja uudestisyntymää.

Seuratkaamme nyt Ilmarisen epäonnistuvaa yritystä kosiessaan Pohjolan nuorempaa tytärtä. Huomaamme, että Ilmarinen kaappaa vastustelewan tytön rekeensä ja lähtee ajamaan. Korkeampi itsemme tekee joko nuoruudessamme tai myöhemminkin vakavia yrityksiä saadaakseen alemman minänsä mukaansa — moraaliselle rekiretkelle. Mutta alempi sieluelämämme on eläimellistä perintöä muinaisesta luomiskaudesta. Siksi eläimellisyyden elämä sitä voimakkaasti kiehtoo. Niinpä Kalevalan runollisessa ja kuvaannollisessa esityksessä esiintyy kolme eläintä: jänis, repo ja hukka, joiden jäljille tyttö olisi halukas juoksemaan. Ilmarinen, korkeampi itse, omantunnon ääni, yrittää parastaan, mutta ei voi väkisin auttaa eikä johtaa alempaa minäänsä ikuisen elämän tielle. Siksi Ilmarinen, Kalevalan kuvaannollisessa ja runollisessa esityksessä, luopuu yrityksestään, ja laulaa vastustelewan, jäniksen, revon ja hukan jäljille haluavan tytön „lokiksi luo'olle leikkottamahan”. Toisin sanoen: harhan houkuttelevana ihminen jää karmallisen kohtalonsa varaan. Hän jää alemman, hienostetun tai tehostetun itsekkyyden kärsimyksiä aiheuttavaan kouluun.

Eritelkäämme nyt ja katsokaamme lähem-

min, miten näiden kolmen eläimen: jäniksen, ketun ja suden jäljet ihmistä ja kansoja houkuttelevat.

Ensin jänis. Jänis on viaton, vilpitön, yksinkertainen ja arka. Jänis ei ole raateleva. Vaaran tullen se juoksee pakoon tai piiloutuu. Pistäessään vaikkapa vaan päänsä pensaaseen saattaa jänis luulla olevansa piilossa ja turvassa.

Mutta ihminenkin voi, kuvaannollisessa mielessä, menetellä samoin. „Pensas” tällöin kuvaa sitä elämänymmärrystä, uskoa tai uskontoa, johon ihminen turvautuu. Niinpä Vanhan Testamentin kuvaannollisessa esityksessä esiintyy pensas, palava pensas, jossa Herra puhuu Moosekselle. Sellainen palava pensas on ennen kaikkea historiallisten Mestareiden siveysoppi, nyttemmin Vuorisaarna. Vuorisaarna on se elävä, palava pensas, jossa Mestari puhuu. Siinä pensaassa Mestari, Kalevalan Ilmarinen, esiintyy kosijana. Ihminen vastaa myöntävästi Mestarin kosintaan ryhtyessään vuorisaarnan viittä käskyä ja muita siveyssääntöjä miettimään ja seuraamaan.

Tällöin Mestari ei odota, että ihminen tyytyisi umpimähkäiseen uskoon ja siten, jäniksen tavalla, pistäisi päänsä pensaaseen. Mestari odottaa, että ihminen tutkisi ja seuraisi vuorisaarnan sääntöjä ja siten pyrki ja pääsisi järjelliseen ja kokemuseräiseen selvyYTEEN

elämän ja kuoleman asioista. Mutta nuori sielu epäröi ja pelkää. Hän tyytyy turvautumaan Jumalaan umpimähkään. Tämän kaltaiset ihmiset selittävät, että parasta on olla „nöyrä” s.o. ettei tutki, ei syvenny. Yksinkertainen usko riittää. Tietoa ei tarvita. Kyllähän asiat sitten kuoleman jälkeen selviävät.

Näin mennään jonkun aikaa. Tämä „jonkun aikaa” voi kyllä kestää koko maallisen elämän, ehkä useampia jälleensyntymiä.

Samalla ihminen kuitenkin käy alemman elämän koulua. Ja aikanaan ilmestyvät näkyviin houkuttelevina ketun jäljet.

Kettu on vieikkaasti viisas, on jäniksen ja suden sielullinen väliaste. Toisin sanoen: nyt kuitenkin alkavat teologiset, jumaluusopilliset tutkimukset. Vaikka ensin jänisominaisuudessa sanotaan, että hengen asioissa riittää usko, eikä siinä tieto auta — vieläpä kielletään varsinainen tiedon mahdollisuuskin kuolemantakaisissa asioissa — niin siitä huolimatta kuitenkin ryhdytään teologisiin, tietopuolisiin tutkimuksiin. Sitä ei voida välttää. Mutta kaikki tuo jumaluusopillinen tutkiminen tapahtuu kettumaisesti silloin, kun ei haluta istua eli ajaa Ilmarisen reessä, kun ei haluta tutkia ja seurata Mestarin antamia vuorisaarnan käytännöllisiä siveyssääntöjä. Niinpä n.s. kristillinen teologia suorastaan kieltää vuorisaarnan käytännöllisen siveysopin. Kristillisessä teologiassa ollaan

menty pitkälle sofistisesti, viisastelevasti ketun jäljille. N.s. kristillisen teologian moraaliseksi — tai paremminkin moraalittomaksi — ojenusnuoraksi on tullut: tarkoitus pyhittää keinot.

Mutta tällöinpä onkin lausuttu kuin taikasana, siirtosana, joka alemmassa, kärsimyksiä luovassa elämänkoulussa johtaa ketun jäljiltä suden jäljille.

Kun nimittäin ilman Mestarin siveysopin hyväksymistä ja seuraamista yritetään ratkaista mikä on viisaus, mikä on totuus, mikä on oikea oppi, eikä tällä tavoin luonnollisestikaan päästä yksimielisyyteen, niin lopulta, tai ennen pitkää, tartutaan voimakeinoihin. Alkavat syytökset ja tuomitsemiset. Alkavat uskonvainot, sodat ja verilöylyt. Muistammehan „pyhän” inkvisition katolisessa kirkossa. Muistamme veriset noita-vainot lutherilaisessa kirkossa. Muistamme 30-vuotisen sodan, jossa kristityt — joiden olisi tullut, Mestarin neuvon mukaan, osoittaa kristillisyytensä toisiaan rakastamalla — yrittivät-kin toisiaan murhaamalla ratkaista, mikä on oikea oppi, oikea kristinuskko. Oltiin täydellisesti suden jäljillä.

Eikä meidän tarvitse ajatella vain muinaisia aikoja. Totuuden etsijöinä, Mestarin vuorisaaran siveyssääntöjen oppilaina ja seuraajina ymmärrämme selvästi, että länsimainen sivistyksemme parhaallaankin seuraa, kuvaannolli-

sesti puhuen, jäniksen, ketun ja suden elämän-filosofiaa. Ajatellaanpa aikaa ennen vuotta 1914. Silloin suuret armeijat miljoonine pistimineen muodostivat sen pensaan, johon luulimme voivamme päämme pistää, turvaa etsien ja turvallisuutta tuntien. Jänismäisesti uskottiin ja uskoteltiin, että mahtavien armeijoiden muodostamassa pensaassa on paras lymy- ja turva-paikkamme.

Silloin seurasimme jäniksen filosofiaa. Olimme jäniksen jäljillä. Turhaan Ilmarinen, turhaan Mestari silloin puhui Vuorisaarnan palavasta pensaasta. Mestarin ääni hukkuu kellojen soittoon kirkkojen torneissa, kauniisiin puheisiin, joissa taidokkaasti todistettiin vuorisaarnan siveysopin mahdottomuus ja epäkäytännöllisyys, ylevään urkujen soittoon, pitkiin litanioidhin ja sotarukouksiin. Jänis johti silloin, tietysti kuvaannollisesti puhuen.

Mutta tähän jäniksen filosofiaan liittyi ja sekaantui myöskin ketun filosofia: ovelan viekas ja viisas diplomatia, kettumainen uhkailu ja mahtailu armeijan selän takana. Se oli kettumaisesti uhmailevaa suurpolitiikkaa. Ketun viisaus ilmaistaan lauseessa: jos tahdot rauhaa, valmistaudu sotaan.

Tämä on taas kuin taikasana, siirtosana, jolla kansat siirtyivät jäniksen ja ketun jäljiltä suden jäljille. Kettumaisen uhmailunsa lumoa-mina ja pettäminä kansat kimpautuivat täydellä

vauhdilla suden jäljille. Pelkurimaisessa ja saaliinhimoisessa raivossa, nälkäisten susien tavalla kansat — pitääkö sanoa kristityt kansat kristillisten kirkkojensa vihkiminä — hyökkäsivät toistensa kimppuun! Tässä nälkäisen suden saaliinhimoisessa raivossa surmattiin noin kymmenen miljoonaa ihmistä. Ja vielä enemmän tehtiin viallisiksi.

Eikö ollutkin suurenmoinen, Kristuksen seuraamiseen vihkiytyneiden, kristityiksi itseään sanovien ihmisten ja kansojen toimeenpanema murhenäytelmä!

Kun sitten susi näin oli mielin määrin tyydyttänyt pohjattoman himonsa ja nälkänsä ja raivonsa, asettui se toistaiseksi levolle. Kettu astui vuorostaan johtoon. Alkoivat diplomaattien ovelan viisaat pohtimiset. Heidän pohtimisensa muodostui ja jäi kettumaiseksi, epäinhimilliseksi sen tähden, että vaikka Kelloggin sopimuksessa sota julistettiin kelvottomaksi keinoksi kansojenvälisten asioiden järjestämisessä, niin siitä huolimatta kuitenkin jätettiin voimaansa suden toimittama ratkaisu ja järjestely: valtaukset ja sotakorvaukset.

Pian tähän suden ja ketun elämänfilosofian mukaiseen ratkaisuun ja järjestelyyn liittyi kolmantena jäniksen filosofia. Ensiksi siten, että loppujen lopuksi kukaan ei ollut syyllinen. Kukaan ei ollut hyökännyt. Miljoonia ihmisiä oli surmattu, mutta kukaan ei ollut siitä vastuussa.

Päinvastoin, kun kansat keksivät järjestää keskuuteensa n.s. tuntemattoman sotilaan haudan, saatiin tästä miljoonien ihmisten surmaamisesta erikoisen juhlimisen aihe. Ei mitään katumusta. Ei mitään häpeämistä. Päinvastoin juhlimista. Saatiin aikaan aivan erikoinen mystisismi, oudon salaperäinen tenho, joka lähentelee sadismia, jonka tenho tulee kuin maan alta, miljoonien onnettomien, silvottujen ja murhattujen tuskanhuudoista, epätoivon kyynelistä ja verestä. — Niin kykenee vain suuren Maaran, suuren Harhan jalokivi sokaisemaan, häikäisemään ja hämmentämään ihmisten mielen ja arvioimiskyvyn.

Toiseksi aloitettiin maailmansodan jälkeen uudelleen jäniksen filosofialla siten, että — kaikesta kokemuksesta huolimatta — haluttiin edelleenkin elää synnissä, edelleenkin pistää pää siihen pensaaseen, jonka mahtavat armeijat miljoonine pistimineen muodostavat. Ja niin sotalaitos alkoi pian paisua kaikkinieleväksi kuiluksi kaikissa maissa — ehkä kuitenkin, ainakin aluksi, jonkunlaisena lupaavana poikkeuksena pieni Tanska.

Kun maailmansodan jälkeen kansojenvälinen elämä oli täten jäniksen filosofialla uudelleen aloitettu, liittyi siihen pian myös uudelleen diplomatian kettumainen uhkailu ja hampaitten väläyttely.

Tähän kaikkeen sisältyy seuraava synkkä ja kaamea ironia: kansat ja niiden johtajat — unohtaen jääväämättömän karmallisen edesvastuunsa — ovat jälleen lähteneet etsimään itselleen uutta juhlimisen aihetta! Kansat ja niiden johtajat varustautuvat heittämään tuntemattoman sotilaan hauta-mystisismien alttarille rajattoman määrän uutta tenhoutumisen ja sadismia lähentelevän hurmioitumisen suitsutusjauhetta: miljoonien ihmisten silvottuja ruumiita, epätoivon huutoja, kuolevien valituksia; yleensä mahdollisimman paljon kärsimyksiä, kyyneliä ja verta.

Maaran, suuren Harhan jalokiven järjettömyyden maagillinen tenho, teho ja lumo on todellakin valtava. Mitä onkaan Kristuksen orjantappurainen kruunu verrattuna Maaran jalokiven sadistiseen verihurmioon?! Ja kuitenkin Kristus rakastaa jokaista ihmistä, ymmärtää jokaista sotilasta, ja odottaa hänessä tapahtuvaa oikean ymmärryksen, oikean järjen, oikean arvioimiskyvyn heräämistä. Keskellä ihmisten sotia, sankarillista ryskettä, keskellä voivotusta ja valitusta Kristus, Mestari, toivoo: jospa ihmiset, minun nuoremmat veljeni ja kanssaperilliseni jo vihdoinkin heräisivät? Jospa he vihdoinkin osaisivat koroittaa Ihmisen pojan itsessään? Jospa he saisivat silmänsä auki nähdäkseen, että he ovat uhranneet ihan teensa, aatteensa ja rakkautensa ja itsensä ja

toisensa sadismin maahisen mystisismin alttarille? Ja jospa he nyt jo vihdoin oppisivat uhraamaan ihanteensa ja aatteensa ja rakkautensa ja itsensä seurataksensa vuorisaarnassa annettuja Taivaallisen Isän neuvoja, käskyjä ja ohjeita? Jospa ihmiset jo vihdoin oppisivat siten tunnustamaan rakkauden Jumalan Johtajakseen ja henkensä Isäksi?

— — —

Mikäli tuo Kristuksen toivomus toteutuu, sikäli syntyy ja järjestyy niiden ihmisten joukko, joita Kalevalassa Pohjolan vanhempi tytär kuvaannollisesti edustaa. Heidän olemassaolonsa teki mahdolliseksi, että ryhdyttiin uuden Sammon saa'antaan, että pantiin alulle teosofinen työ, että annettiin ihmiskunnalle teosofisruusuristiläinen elämäkatsomus. Tämän tekivät ensikädessä mahdolliseksi ne suuret lähettiläät, jotka tämän sanoman sekä alustavasti että täydellisenä esittivät, kuin myöskin ne sielut, ne ihmiset, jotka eivät enää vastusta Mestarin työtä ja oppia, vaan, Pohjolan vanhemman tytön tavalla, itsekin haluavat Mestaria auttaa, Hänen työssään apuna olla. Niinpä H. P. Blavatskyn aloittama, Pekka Ervastian täydellisimmäksi saattama ja Pohjolan vanhemman tyttären kaltaisten ihmisten mahdolliseksi tekemä teosofisruusuristiläinen sanoma on nyt se elävä ja palava pensas, se totuuden

palava soihtu, jossa Kristus, jossa Herra, jossa Mestari puhuu.

Luonnollisesti me ihmiset voimme tätäkin palavaa pensasta lähestyä kahdella tavalla, s.o. joko jälleen ja jälleen kielteisesti, tai sitten myönteisesti. Kielteisesti lähestyessään ihmiset yrittävät tukahduttaa ja sammuttaa totuuden tiedon palavan pensaans. Myönteisesti lähestyessään ihmiset sensijaan haluaisivat itse siinä tullessa syttyä, s.o. puhdistua, valaistua ja uudesti syntyä.

Opiksemme voimme katsoa, miten aikanaan kävi Jeesukselle, tuolle palavalle pensaalle — joka nimenomaan sanoi tulleen tulta sytyttämään — ja miten myöhemmin kävi hänen opilleen.

Uudesta Testamentista näemme, että papit ja kansan johtajat lähestyivät Jeesusta, mutta kielteisesti. He kyllä näkivät Jeesuksessa tietäjän, joka toimi ja vaikutti ihmiskunnan hyväksi. Mutta tämä ei heitä miellyttänyt. Heissä heräsivät alemmat vaistot, osaksi kateus, osaksi ahneus ja pelko valtansa menettämisestä. Siksi he kyllä lähestyivät Jeesusta jatkuvasti, mutta yhä enemmän kielteisesti. Ensin he yrittivät hänet ovelasti saivarrellen sanoissa solmia. Mutta tässä yrityksessään epäonnistuttuaan päättivät he hänet tuomita ja tuhota. Kansan silmissä he leimasivat Jeesuksen arveluttavaksi olennoiksi, pyhän rienaajaksi, saaden siten ylei-

sen mielipiteen kääntymään Jeesusta vastaan. Ja niin Jeesus häväistiin, tuomittiin ja surmattiin. Tuomio ja surma jatkuu edelleen siten, että Kristuksen oppi kielletään, mutta hänen surmaansa, hänen verikuolemaansa tehostetaan, ylistetään ja tehostetaan väärällä tavalla.

Samassa mielessä ovat meidän päivinämme useahkot tutkijat lähestyneet teosofista sanomaa. He ovat saattaneet uhrata vuosikausia tutkimuksiinsa, julkaisseet paksuja kirjoja. Mutta he eivät ole lähteneet työhönsä varsinaisina totuuden etsijöinä, vaan joko materialisteina tai ikäänkuin ammattinsa puolesta jo etukäteen päättäneinä tukahuttaa ja sammuttaa teosofisen sanoman.

Mihin johtaa tuollainen tutkiminen? Muistamme Jeesuksen sanat: asiat menevät niinkuin menevät, mutta voi kuitenkin sitä ihmistä joka pettää totuuden, joka pettää Ihmisen pojan; olisi parempi sille ihmiselle, ettei hän syntynyt-kään olisi. Sillä pettäessämme totuuden, vastustaessamme ja tehdessämme pilaa totuudesta, totuuden lähettiläistä, julistajista ja palvelijoista, muodostuu oma kohtalomme kovaksi. Syntyessämme jälleen maan päälle on kohtalomme sellainen, että meillä ei enää ole tilaisuutta tehdä pilaa totuuden julistajista, ei mahdollisuutta loistaa kokkapuheillamme Heidän kustannuksellaan. Saamme aloittaa alusta, niinkuin talonsa menettänyt, tai erämaahan karkoi-

tettu uudisraivaaja. Jotta oppisimme lähestymään totuutta kunnioituksella, omahyväisyyden kengät jaloistamme riisuen.

— — —

Toisella tavalla siis on lähestyttävä sitä totuuden palavaa pensasta, jossa Herra puhuu. Ei ole lähdeittävä jäniksen, revon ja hukan jäljille, vaan Mestarin seuraan, Ilmarisen rekeen; jolloin nuo kolme eläintä ja heidän filosofiansa on voitettava. On voitettava kolme ominaisuutta: jäniksen tietämättömyys, ketun ovela itsekkyyys ja suden väkivaltaisuus.

Ensiksi siis on voitettava jäniksen tietämättömyys. On rehellisesti tunnustettava oma puutteellinen tietonsa ja tietämättömyytensä. Mutta tätä tietämättömyyttä ei saa selittää hyveeksi, esim. nöyryydeksi, vaan sellaiseksi tilaksi, mikä kannustaa sekä nöyryyteen että palavaan totuuden etsintään. Omahyväisyyden kengät on riisuttava. Niinhän Moosekselle sanotaankin, hänen lähestyessään palavaa pensasta: „Riisu kenkäsi jaloistasi”. Totuuden pyhässä tuleksa ihmisen on puhdistuttava laittomista, mielivaltaisista ja taikauskoisista opeista ja käsitteistä. Sekin on vaikea, suuritöinen ja huolella suoritettava työ. On saatava oikea, lainmukainen käsitys asioista, elämästä ja ihmisistä.

Tällöin, jäniksen ominaisuutta voittaessamme, nouseekin ensimmäisenä eteemme kysymys:

mitä varten me ihmiset elämme tässä syntymän ja kuoleman maailmassa? Tämä on sellaisenaan perustava ja keskeinen kysymys. Ellemme mieti tätä kysymystä loppuun asti, vaan sivuutamme sen, syrjäytämme sen joko vaikeatajuisena tai mistä syystä tahansa, ja alamme miettiä ja pohtia muita muka tärkeämpiä kysymyksiä, niin emme oikeastaan pääse mihinkään, vaan kierrämme kehässä. Kun sitävastoin teemme tämän kysymyksen itsellemme täysin selväksi, ymmärrettäväksi, silloin se muodostuu avaimeksi kaikkiin muihin kysymyksiin.

Miksi siis elämme? Mikä on elämämme tarkoitus? Vastaus on yksinkertainen ja selvä: olemme kehittymässä ja kasvamassa tietoisiksi ja itsetietoisiksi jumalallisiksi olennoiksi.

Tämän ymmärtäessämme, niinkuin sanottu, meillä on avain ja mahdollisuus ymmärtää kaikkia muita elämän yhteydessä herääviä kysymyksiä. Ymmärrämme, että kehitys tapahtuu hapatuksen tavalla, vähitellen, jaksottaisesti. Ymmärrämme, että meidän on etsittävä kuolemattomuuden helmeä, ja sitten vaihdettava kuolevaiset, aineelliset ja sielulliset helmemme totuuden kuolemattomaan helmeen. Me elämme järjestyneessä kosmoksessa, jossa jokainen saa ansionsa mukaan. Kehittyvässä elämässä kuolemme ruumiillisesti, puhdistumme kiirastulesa ja virkistymme taivasmaailmassa. Kunnes jälleen synnymme maiseen elämään. Siten jat-

kuu elämämme kulku, ponnistustemme mukaan, täydellisyyttä kohti.

Näin olimme voittamaan tietämättömyytemme, taipumuksemme painua jäniksen jäljille. Samalla kaikenlainen taikauskoisuus vähitellen häviää.

— — —

Suoritettuaamme tämän ensimmäisen tehtävämme toistaiseksi riittävässä määrässä tulee vastaamme toinen jakso, se jossa kettu voiteaan. On vapauduttava dogmaattisen ja pintapuolisen tiedon tyhjäksi käyneestä painolas-tista. Samoin ainaisesta epäilyksestä, viisaste-lusta ja käsitteiden saivartelusta.

Mutta miten tällainen vapautuminen käy päinsä? Se käy päinsä todellisen, sisäisen tiedon avulla. Ja miten tämä sisäinen tieto on saavutettavissa? Se saavutetaan kulkemalla vuori-saarnan siveyssäännöissä viitoitettua tietä. Sitä tietä kulkemalla on tositieto, oppi ja viisaus saavutettava. Jos me vain muuten jatkamme tutkimuksiamme, tulemme muka viisaiksi, oppi-neiksi, vaikkapa „salatieteilijöiksi”, niin muodostuu ennen pitkää kaikki vain rallatukseksi, ellei pahemmaksikin.

Tietoon vievän moraalisen tien ohjeet on siis otettava historialliselta Mestarilta. Ja niitä on nyt kahdenlaisia, ulkonaisia ja sisäisiä. Ulko-naiset ohjeet tulevat uhkaillen, ja ne ovat meillä

vanhan liiton Mooseksen kymmenen käskyä. Tavallaan ne muodostavat ulkovartijan viisauden temppelin ovella. Yhteiskunta velvoittaa jäseniään niitä noudattamaan. Ja niitä noudattaakin jokainen, joka ei tahdo olla rikoksen tekijä, niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan Vuorisaarna.

Nämä ulkoapäin uhkaavat käskyt eivät kuitenkaan riitä. Ne eivät tee ketään täydelliseksi, niinkuin Paavali jo aikoinaan sanoi. Sen tähden tulevat toiset käskyt, Taivaallisen Isän viisi käskyä — niinkuin Pekka Ervast niitä nimittää — sisästä päin. Nämä käskyt taas tavallaan muodostavat viisaustemppelin sisäisen vartijan. Ilman näiden kahden vartijan, ulko- ja sisä-vartijan lupaa ei kukaan pääse sisälle todelliseen viisaustemppeliin. Eikä kukaan pakoita näitä sisäisiä käskyjä noudattamaan. Valistunut ihminen, totuuden etsijä, noudattaa niitä omasta vapaasta tahdostaan.

Ensimmäinen sisäinen, siveellinen käsky on: Älä suutu. Temppelin ulkovartijan eli Mooseksen sääntöjen mukaan suuttuminen ei ole kielletty. Kielletty on vaan tappaminen. Mutta niissähän puhuukin oikeuden ja koston ulkonainen Jumala. Sensijaan viisaustemppelin sisä-vartijan ensimmäinen siveyssääntö on: älä suutu. Ja sen säännön noudattamisessa alkaa uskonelämä, uskon ja luottamuksen. Sen sään-

nön noudattaminen tekee ihmisestä jo pikku Ilmarisen siinä mielessä, että hän osaa laulaa ainakin vihan hengen ulos sielustaan: lokiksi luo'olle lekottamaan. — Muuten tavalliset uskovaisetkin uskovat, että taivaassa lauletaan. Mutta kun he eivät kulje — eikä heitä ole opetettu kulkemaan — vuorisaarnan siveysopin tietä, niin he eivät tiedä, mistä laulusta kysymys on. He eivät tiedä, että Mestarin oppilas laulaa — taivasten valtakunnan tietä kulkessaan — moraalisesti siten, että viha häviää ja hyvyys kasvaa.

Toinen temppelin sisävirtijan sääntö ja vaatimus elävään viisaustemppeliin pyrkijälle on: Älä ole ajatuksissasi epäpuhdas. Temppelin ulkovirtija tyytyy siihen, ettei tee aviorikosta. Mutta temppelin sisävirtija kysyy: oletko, sukupuolisesti ja muuten, puhdas ajatuksissasi ja tunteissasi? Temppelin sisävirtija valvoo, että pyrkijän oma olemus ja suhde toiseen sukupuoleen, ja yleensä sukupuolivoimaan, vastaa myönteisesti tähän toiseen Taivaallisen Isän käskyyn.

Kolmas temppelin sisävirtijan valvoma Taivaallisen Isän käsky on: Älä vanna. Ulkovirtija tyytyy siihen, kun ei vanna väärin. Mutta sisävirtija tarkastelee pyrkijän kielenkäyttöä yleensä. Eikö pyrkijä ymmärrä, että ihminen aina puhuu totuuden tuomioistuimen

edessä? Eikö siis ihmisen jokainen sana ole oleva totuuden mukainen: on, tai: ei. Sen tähden: ei mitään valoja. Etkö ymmärrä, että ihmisen elämä sellaisenaan on kuin vala, tai paremminkin lupaus? Sen tähden: lupaus pidettäköön. Oltakoon aina ja kaikessa vilpittömiä, totuudellisia. Sisävirtija huolehtii ja valvoo, että pyrkijän oma olemus värähtelee ja vastaa myönteisesti tähän kolmanteen Taivaallisen Isän käskyyn.

Neljäs temppelin sisävirtijan valvoma Taivaallisen Isän käsky kuuluu: Ä l ä o l e p a h a a v a s t a a n. Tämä käsky on, ei vain mullistava, vaan myöskin varsinainen rajapylväs kahden elämänkoulun, pahan koulun, jonka kokemuksia Pekka Ervast sanoo pienemmiksi mysteeriöiksi, ja hyvän koulun, jonka kokemuksia Pekka Ervast sanoo suuremmiksi mysteeriöiksi. Pahan koulussa luodaan kärsimyksiä. Sen tähden sadismi — josta jo edellä oli vähän puhetta — menee hyvin lähelle pahan koulun tenhoutumisen ja inspiration alkulähdettä. Siinä jos ihminen jatkaa pahan koulussa läpi kaikkien asteiden, johtaa se siihen, että ihminen yleensä ei enää saa itseään tyydytetyksi millään muulla kuin murhaamalla toisia ihmisiä. Sentähden sota, joka vanhan liiton aikana, siihen liittyvän vapaaehtoisen uhrautumisen tähden, oli korkeinta moraalista tekoa, on nyt kokonaan muuttunut. Tähän muutokseen vaikuttaa saavutettu

kehitys. Kehitys ilmenee ensiksi siinä, että kosmillinen Kristus, rakkauden Jumala ja Isä, on jo voinut tulla ihmiskuntaan, ihmisten päivätajuiseen olemukseen ja planeettamme fyysilliseen tasoon asti. Toiseksi ihmiskunnan yleinen älyllinen kehitys on jo saavuttanut huomattavan taidokkuuden, etevyyden ja voiman. — Täten ihmiskunta on saanut kaksi valtavaa talenttia. Ensiksi: ihmiskunta on saanut itseensä rakkauden Jumalan. Toiseksi: ihmiskunta on saavuttanut huomattavan älykkyyden. Mutta elämä puolestaan odottaa jotain myös ihmisiltäkin: kansojen olisi nyt jo osattava elää veljinä keskenään. Ihmisten olisi nyt jo osattava uhrautua veljesrakkauden palvelevassa ja luovassa yhteisymmärryksessä. Tätä Elämä ihmisiltä nyt jo odottaa. Siinä, sen odotuksen toteutumisessa, on nyt ihmisten, kansojen ja ihmiskunnan ylösnousemus. Elämä odottaa meiltä työtä ja uhrautumista tämän todellisen ylösnousemuksen toteuttamiseksi.

Tässä valossa meille helpommin selviää, miten sota todellakin on jo tullut kelvottomaksi keinoksi sekä kansojenvälisten asioiden järjestämisessä että ihmisten kehittyvässä elämässä. Niinpä viides Taivaallisen Isän käsky onkin: Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Mutta jos tästä huolimatta sotaa yhä jatketaan, ja etenkin kun ruvettiin asevelvollisuuslain kautta ihmisiä siihen pakotta-

maan, niin sodan hirvittävä järjettömyys tulee yhä ilmeisemmäksi. Meille käy helposti ja selvästi ymmärrettäväksi, että sodan mystillinen ja salaperäinen tenho ja inspiratio lähtee samasta lähteestä ja keskuksesta kuin sadisminkin tenho ja inspiratio. Kristuksen ja Taivaallisen Isän jo tapahtuneen tulemuksen vaikutuksesta ja meidän ihmisten älyllisen ja siveellisen kehityksen kautta alkaa vähitellen käydä päivänselväksi, että kaiken murhaamisen, hävittämisen ja tuhoamisen, niin sodan kuin sadisminkin tenho, innoitus ja inspiratio tulee loppujen lopuksi siitä samasta alkulähteestä, jonka Kristus ilmaisee sanomalla uskonnollisesti ahdasmielisille ja väkivaltaisille juutalaisille: „Teillä on isänä perkele, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti”. Teosofisesti sanoen: kaiken tuhoamisen, kaiken murhaamisen, kaiken julmuuden lähtökohta ja inspiroiva keskus on musta magia.

Viisauden temppellistä puhuttaessa olemmekin tulleet merkilliseen, hyvin salaperäiseen kohtaan: neljännellä portaalla temppelin ulkovartija suorastaan kehoittaa ja innoittaa oikeudelliseen koston: „Silmä silmästä ja hampaas hampaasta”. Tämä kehoitus saa aikaan sotaa ja murhaa, väkivaltaa ja kaikkea mahdollista pahaa. Mutta tässä tulemmekin kaiken kettumaisen viisauden, oveluuden ja viek-

kauden alkulähteeseen, maapallomme loistavaan valoenkeliin Saatanaan, jota myös Lusi-feriksi sanotaan. Saatana on paratiisin hyvän- ja pahan tiedon puu. Saatanan salaisuus on tämä: kun hän ei saa ihmisiä liikkeelle hyvässä, niin hän yllyttää heitä kaikkeen pahaan. Mutta samalla Saatana, niinkuin Marie Corellin prinssi Lucio, suree, kun ihmiset ovat niin alttiita hänen pahalle houkutukselleen. Sensijaan Saatana iloitsee, kun joku ihminen kieltää hänet, voittaa hänet. Saatanan voittaja kieltäytyy kaikesta murhaamisesta, sodassa tai muualla. Hän kieltäytyy kaikesta pahasta, mustasta magiasta, pahan vastustamisesta, väkivallasta, verenvuodatuksista, sodasta.

Täten temppelin ulkovartijan neljäs ja viides porras tavallaan yhtyvät. Ja vasta kieltäydyttyään väkivallasta, pahan vastustamisesta ja sodasta temppelin ulkovartija, joka lopullisesti on Saatana itse, avaa pyrkijälle oven hänen astuakseen sisälle viisaustemppeleihin.

Mutta viisaustemppelin oven sisäpuolella seisoo sisävartija, joka pyrkijältä kysyy: onko tunnussana tiedossasi? Mitä varten pyrit Temppeleihin? Pyrkijä kuiskaa: V a a n r a k a s t a k a i k k i a i h m i s i ä. Tämän tunnussanan, jonka pyrkijä on itseensä sulattanut seuratesaan Taivaallisen Isän viidettä käskyä, temppelin sisävartija hyväksyy, ja niin pyrkijä voi

astua sisälle Temppeliin, pojaksi taloon, Isän kotiin.

— — —

Täten on kettu voitettu. On voitettu hyvän- ja pahantiedon puu. On voitettu kaikki kettu- mainen kaksimieliisyys. On voitettu ketun filosofiasta lähtevät opit: „tarkoitus pyhittää keinot” tai: „jos tahdot rauhaa, valmistu sotaan”, tai muut senkaltaiset viisastelut ja kaksimieliisyydet.

Myöskin on tässä jo susikin tullut voitetuksi. Kuitenkin on asiaa käsiteltävä vielä erikseen suden voittamisen kannalta. Ja mikä on tämä kolmas jakso? — Lyhyesti sanoen se on varsinainen jooga, mietiskely, rukous.

Muistakaamme, että jo vanhoissa uskonnoissa ja Mysteerioissa siveellinen itsekasvatus kuului joogan edellytyksiin. On helposti ymmärrettävää, että jos me harrastamme joogaa viha sydämessä, jos meissä joogaa harrastaesamme vallitsee intohimo, valhe, kosto ja väkivaltaisuus, niin mehän tulemme kaikeksi muuksi kuin oikeiksi ihmisiksi. Me kehitymme niiksi raatelevaisiksi susiksi, joista vuorisaarnassa varoittaen puhutaan.

Siksipä jooga onkin alusta alkaen oleva noiden Taivaallisen Isän viiden käskyn mietiskelyä, niihin syventymistä, niiden itsessään eläväksi tekemistä. Se on ainoa turvallinen

jooga. Sitä joogaa jokainen ihminen on kutsuttu harjoittamaan. Vain se jooga, Taivaallisen Isän viitoittama, voi johtaa ihmisen turvallisesti varsinaiseen henkiseen työhön, Valkoisen Veljeskunnan Kristus-okkultismiin.

Ja niin siirrymmekin nyt tutkimuksissamme Kaidalle Tielle.

II.

KAITA TIE.

Uudessa Testamentissa Kristus puhuu kahdesta tiestä. Yksi on kaita tie, joka vie elämään, ja harvat sitä kulkevat. Toinen tie on lavea, joka vie kuolemaan, ja monet sitä kulkevat.

Tässä on huomattava sanonta „harvat”, ja „monet”. Pekka Ervast esitelmissään lisäsi, että on kolmas joukko ihmisiä, jotka eivät kulje millään tiellä, eivät lavealla eivätkä kaidalla.

Näinollen on syytä hiukan eritellä noiden kolmen ihmisryhmän elämäkatsomusta. Ensiksi ne, jotka eivät kulje millään tiellä. Sellaisia ovat ne ihmiset, oppineet tai oppimattomat, jotka pitävät tätä maallista elämää ainoana tärkeänä ja todellisena. Henkiselle elämälle, kuolemalle ja kuolemanjälkeiselle elämälle he jotenkin hymähtävät. Omasta mielestään he ovat järkeviä ja käytännöllisiä. He eivät halua olla „haaveilijoita”.

Lavealla tiellä kulkijat sensijaan uskovat Ju-

malaan, henkimaailmaan ja kuolemanjälkeiseen elämään. He uskovat Mestariin, Vapahtajaan, Kristukseen. Täten he kulkevat tiellä. Mutta mikä tekee, että tie on lavea, ja että se vie kuolemaan? Tämän tekee se, että he eivät hyväksy eivätkä seuraa Mestarin käytännöllistä siveysoppia. Tästä syystä nykyaikaiset kirkot ja uskonnot kulkevat lavealla tiellä; joka vie kuolemaan. Ei siis kadotukseen, vaan kuolemaan. Lavea tie ei vie elämään, vaan kuolemaan, ja pakolliseen jälleensyntymään. Se tie on lavea siksi, että kirkot ja uskonnot tekevät oman siveysoppinsa, sommittelevat sen sekä oman itsekkyytensä että yleisen mielipiteen mukaan. He tekevät tiensä eli siveysoppinsa aina niin laveaksi, kuin kulloinkin vallitseva itsekkyyys vaatii.

Voimme näinollen kysyä: johtaako lavealla tiellä kulkeminen mihinkään myönteiseen tulokseen? Johtaa kyllä. Lavealla tiellä kulkiessaan ihmiset suorittavat sitä kuolemanalaista läksyään, mikä syntiinlankeemuksessa heille julistettiin: naisten on tuskalla synnyttävä lapsia ja miesten on työllään järjestettävä elämisen mahdollisuudet; syötävä leipänsä otsansa hiessä. Sitä tehden ihmisten on kuoltava ja pakollisesti jälleensynnyttävä.

Mutta samalla tapahtuu muutakin. Tuskalla synnyttäessä vahvistuu ihmisissä tunne-elämä, ja työtä tehdessä kehittyä ajatuselämä. La-

vealla tiellä ihminen oppii kestäämään kärsimystä, jopa taiteellista luomisen tuskaa. Siten ihminen valmistuu kestäämään sitäkin tuskaa, jossa sisäinen Kristus hänessä syntyy. Tämän tuskan ja kärsimyksen ohella — joka tavallaan on naisellinen ominaisuus — ihminen lavealla tiellä kulkiessaan saavuttaa työssään, ahkeruudessaan ja järjestelyssään järjellisen luomisen taidon; joka tavallaan on miehellinen ominaisuus. Nämä kaksi ominaisuutta, joita Pekka Ervast nimittää taiteelliseksi kauneusaistiksi ja filosofiseksi intuitioksi, ovat siis lavean tien myönteinen tulos, ja ovat ne välttämättömät siirryttäessä varsinaiselle kaidalle tielle.

Täten jo ymmärrämme, mikä on se kaita tie, joka vie elämään, pakollisesta jälleensyntymisestä vapautumiseen. Kaita tie on se tie mikä avautuu silloin, kun ihminen omaksuu ohjeikseen Mestarin vuorisaarnan siveyssäännöt. Edellä esitettyjä Taivaallisen Isän viittä käskyä seuratessaan ihminen valmistuu noudattamaan vuorisaarnan muitakin sääntöjä. Kulkiessaan siten kaidalla tiellä ihminen jatkuvasti syvenee ja lähestyy uudestisyntymisen ahdasta porttia; joka vie sisälle elämään; joka vie sisälle ensin taivasten- ja myöhemmin Jumalan valtakuntaan.

— — —

Kaidalla tiellä on luonnollisesti asteita, eriasteisia kokemuksia ja vihkimyksiä. Vihki-

myksiä mainitaan milloin neljä, milloin seitsemän tai kymmenen, jopa kolmetoistakin. „Christosophisia peruskysymyksiä I osa” sivulla 218 Pekka Ervast esittää kuvion, jossa on seitsemän vihkimystä. Kuviota ja siihen liittyvää tekstiä tutkiessamme huomaamme, että nämä seitsemän vihkimystä riittävät viemään ihmisen maan tomusta jumalalliseen korkeuteen. Mutta kirjassaan „Tähtikoulut” sama tekijä esittää kymmenen vihkimystä. Miksi niin? Jos seitsemän vihkimystä riittivät viemään maan tomusta jumalalliseen maailmaan, niin miksi tarvitaan kymmenen vihkimystä?

Totuuden etsijöinä ymmärrämme, että esitys ensiksi kylläkin täytyy olla totta, mutta että esitys toiseksi voidaan tehdä erilaisten esteiden ja mahdollisuuksien kannalta. Niinpä mainitussa kuviossa jaoituksen asteina ovat aurinkokunnan seitsemän tasoa. Kun kukin vihkimys avaa vihittävälle vastaavan tason, niin siten seitsemän vihkimystä riittää johdattamaan vihittävän läpi koko aurinkokuntamme, alkaen fyysillisestä tasosta ja vieden hamaan jumalalliseen maailmaan.

Mutta Tähtikoulut-kirjassa vihkimysten jaoitus tapahtuu aurinkokuntamme planeettojen kannalta. Tällöin kunkin planeetan voittaminen muodostaa yhden vihkimyksen. Ja niin saamme kymmenen vihkimystä.

Vielä Pekka Ervast kirjassaan „Teosofian

sanoma nykyajalle”, puhuessaan ihmisen prinssiipeistä sanoo, että jos tarkkaa jakoa tehdään, niin saadaan kaksitoista prinssiippiä. Jos edelleen näiden kahdentoista prinssiipin taustaksi ajattelempa Eläinradan kaksitoista merkkiä, niin saamme asiallisen pohjan kahdelletoista vihkimykselle. Tähän voidaan vielä lisätä yksi vihkimys, joka yhdistää kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi. Ja niin meillä on asiallinen syy ja tausta kolmelletoista vihkimykselle.

— — —

Seuraamme nyt lähemmin Tähtikoulujen esitystä. Siinä on yhdeksän planeettavihkimystä ja aurinko-vihkimys kymmenentenä. Panemme heti merkille erään tärkeän seikan. Nim. sen, että kun vihitty jossain ruumistuksessaan siirtyy Pyhän Hengen tieltä Pojan vihkimys-sarjaan, jossa Mars on ensimmäisenä, niin kolme planeettaa, Merkurius, Venus ja Maa, jäävät kuin jäljelle päin, ja niiden vaikutus koetaan sielullisina järkytyksinä, yhdeksänä pienenä vihkimyksenä. Johdonmukaisesti voimme tähän lisätä, että jos joku ihminen henkisessä uudestisyntymisessään astuu Isän vihkimys-sarjaan, jossa Uranus on ensimmäisenä, silloin myös toiset kolme planeettaa, Mars, Jupiter ja Saturnus, jäävät jäljelle päin, jolloin nekin liittyvät edellisiin, s.o. Merkuriukseen, Venukseen ja Maahan, lisäten pienten vihkimysten voimakkuutta. Samoin johdonmukaisesti ymmär-

rämme, että jos joku suuri vihitty henkisessä uudestisyntymisessään astuu suoraa päätä aurinkovihkimykseen, niin kaikki yhdeksän planeettaa jäävät jäljelle päin, ja koetaan sie-lullisina järkytyksinä, yhdeksänä pienenä vih-kimyksenä. Jokainen yhdeksän planeettaa muo-dostavat tällöin kukin yhden oman pienen vih-kimyksensä.

Tähtikoulujen viimeisessä luvussa Pekka Ervast esittää näiden yhdeksän pienen vihki-myksen luonteen. Ja tuo esitys muodostaakin oikean aarteen, oikean kultakaivoksen. Esityk-sessään Pekka Ervast puhuu kolmesta tajun-nasta: päivä-, uni- ja salatajunnasta. Tähän voimme sopivasti liittää kolme vihkimysryh-mää, jolloin Pyhän Hengen ryhmän kolme pla-neettaa, Merkurius, Venus ja Maa ensiksi jou-tuvat päivätajunnan kohdalle. Samoin joutuvat Pojan ryhmän kolme planeettaa, Mars, Jupiter ja Saturnus aluksi unitajunnan kohdalle. Isän ryhmän kolme planeettaa, Uranus, Neptunus ja Kuu joutuvat salatajunnan kohdalle.

Vielä liitämme tähän kolme viimeistä juuri-rotua ja niissä oleellisesti vaikuttavat kolme perususkontoa, s.o. Pyhän Hengen, Pojan ja Isän uskonnot.

Tällöin Pyhän Hengen ryhmän kolme planeet-taa, Merkurius, Venus ja Maa tulevat nykyisen viidennen juurirodun kohdalle, jotta niiden ai-heuttamat vaikeudet erikoisesti Pyhän Hengen

uskonnon avulla päivätajunnassa voitettaisiin. Kuudennen juurirodun kohdalle tulevat unitajunta ja Pojan ryhmän planeetat, Mars, Jupiter ja Saturnus, jotta niiden aiheuttamat vaikeudet erikoisesti Pojan uskonnon avulla voitettaisiin. Sivumennen voimme sanoa, että nykyiselle viidennelle juurirodulle onkin Pojan ryhmän elämä, todellinen Pojan eli Kristuksen oppi, vielä vain kuin unta, avutonta unta. Voi hyvinkin sanoa, että kristikunta on vain uneksinut Kristuksesta, mutta ei ole ollenkaan kyennyt päivätajuisessa, käytännöllisessä elämässään toteuttamaan Kristuksen eli Pojan oppia. Sitten seitsemännen juurirodun kohdalle tulevat Isän ryhmän kolme planeettaa, Uranus, Neptunus ja Kuu ja salatajunta, jotta erikoisesti Isän uskonnon avulla voitettaisiin niiden aiheuttamat vaikeudet. Varsinainen Isän elämä on toistaiseksi, nykyisen viidennen juurirodun aikana, ollut salassa, unettoman unen salatajunnassa, mutta se on vähitellen, Isän uskonnossa nyt jo, mutta etenkin seitsemännen juurirodun aikana, osattava elää ja toteuttaa päivätajunnassa.

Lisättävä onkin, että puhuessamme näin juurirotujen ja uskontojen työstä planeettojen ja tajuntojen voittamiseksi, puhumme suurten ihmisjoukkojen kannalta. Sillä kaikki kolme uskontoa, kaikki kolme vihkimyssarjaa ovat jo avatut niille yksilöille ja ryhmille, jotka vapaa-

ehtoisesti tahtovat kulkea vuorisaarnan käytännöllisen siveysopin tietä.

— — —

Käsitelkäämme hiukan yksityiskohdittain tätä kussakin kolmessa juurirodussa ja kolmen perususkonnon johdolla tehtävää työtä.

Voimme aluksi sanoa, että kuhunkin juurirotuun ja kuhunkin uskontoon muodostuu kuin tunnussana. Nykyisen viidennen juurirodun ja Pyhän Hengen uskonnon tunnussana on totuus. Totuus on se erikoinen elämänvoima, joka viidennessä juurirodussa ja Pyhän Hengen uskonnossa tekee ihmisen vapaaksi. Niinpä Jeesus, ollen viidennen juurirodun tyyppillinen korkein vihitty, sanookin, että totuus teidät vapaiksi tekee.

Mutta totuus tässä viidennessä juurirodussa ja Pyhän Hengen uskonnossa tulee kolmella tavalla voitettavaksi. Sillä vaikka totuus erikoisesti onkin Pyhän Hengen ilmaus, niin kuitenkin sekä totuudessa että Pyhän Hengen uskonnossa vaikuttaa sädehdys Pojasta ja Isästä, rakkaudesta ja voimasta. Samoin Pojan uskonnossa totuus ja Pyhän Hengen uskonto vaikuttavat ominaisuuksina ja Isä sädehdyksenä. Vihdoin Isän uskonto sulkee itseensä ominaisuuksina sekä Pojan uskonnon että Pyhän Hengen uskonnon. Täten kukin kolme perususkontoa ovat itsessään täydellisiä, kolminaisia, vaikkakin nämä kolme perususkontoa vasta yhdessä

muodostavat yhden yhtenäisen suuren, yleismaailmallisen uskonnon.

Käytännöllinen kolminaisuus Pyhän Hengen uskonnossa näkyy siinä, että me totuuden suhteen joudumme kolmella eri tavalla koetukselle. Nim. suhteessamme Pyhän Hengen ryhmän kolmeen planeettaan, Merkuriukseen, Venukseen ja Maahan. Pyhän Hengen uskonnossa Merkurius vaikuttaa erikoisesti älyymme. Venus, johon liittyy sädehdys Pojasta, vaikuttaa tuntee-seemme. Maa, johon Isästä liittyy sädehdys, vaikuttaa tahtoomme.

Siis viidennessä juurirodussa ja Pyhän Hengen uskonnossa Merkurius herättää järjellistä ajattelua ja huomioimiskykyä. Miksi? Siksi, että ymmärtäisimme elämän tarkoituksen ja suhteemme elämään. Mikäli tämä meille selviää, sikäli samalla oivallamme, kuinka kaukana olemme päämäärästä, kuinka tietämättömiä ja heikkoja olemme totuuden tajuaamisessa ja seuraamisessa.

Samalla olemmekin joutuneet koetukselle, ja me saatamme langeta. Lavealla tiellä kulkiesamme me jokseenkin ilman muuta lankeamme tähän ensimmäiseen ansaan. Ja mikä se ansa on? Ansa on siinä, että me emme pyri pois tietämättömyydestämme, vaan otamme sen kuin luonnollisena asiana, melkeinpä nöyryyden hyveeksi selittäen.

Tähän ensimmäiseen ansaanhän kristikunta on suinpäin kupsahtanut.

Jos sensijaan voitamme tämän ensimmäisen ansan, Merkurius-kokeen, silloin tietämättömyytemme ikuisuuden asioista todella muodostuu nöyryydeksi. Me tartumme Mestarin esittämään ihmisyyden ihanteeseen ja teemme sen nöyryydellä, kunnioituksella ja uskollisuudella. Ollessamme sitten vähässä uskollisia saamme enemmän vastuullemme.

Toiseksi tulemme totuus-tunnussanassa koetukselle suhteessa Venukseen. Venus, johon liittyy sädehdys Pojan uskonnosta, rakkaudesta, vaikuttaa meihin etupäässä tunteen kautta. Meissä herää ja elävöityy persoonallinen tunne-elämä. Olemme jälleen koetuksella. Ja saatamme langeta. Ansa on joko siinä, että puhdistumattoman tunteen vaikutuksesta vajoamme aistillisuuteen, joko sukupuolisesti tai muuten, tai ansa on siinä, että syntisessä omahyväisyydessämme pidämme itseämme muita parempana, vieläpä häpäisemme ja loukkaamme toisia ihmisiä. Sen tähden totuus Venuksen suhteen voitetaan siten, että tunteemme puhdistuu, että suhteessa toisiin ihmisiin olemme vilpittömiä ja ystävällisiä, kunnioittavia ja nöyriä.

Kolmanneksi tulemme totuuden tunnussanassa koetukselle suhteessa Maahan. Maa, jonka vaikutukseen liittyy sädehdys Isästä, Isän uskonnosta, vaikuttaa tahtoomme. Meissä

herää tahdon ja tarmon elämä. Olisi päästävä tahtoperäiseen sopusointuun elämässä. Pitäisi oppia seisomaan omilla jaloillaan ja olemaan itsenäinen.

Mutta tässä on jälleen ansa. Ja me voimme siihenkin langeta. Lankeamme joko niin, että me vaikeuksissamme syytämme ja moitimme elämää ja kohtaloa, ja käymme katkeriksi. Tai voimme langeta niin, että ryhdymme valheellisiin ja väkivaltaisain keinoin parantamaan asemaamme ja olosuhteita. Tulemme tarmokkaiksi mutta väkivaltaisiksi.

Tämä kiusaus ja koetus voitetaan siten, että seisomme omilla jaloillamme moittimatta tai syyttämättä ketään, ja että toimimme niin, ettei meitä voitaisi syystä syyttää maailmassa, ja että meillä olisi kunnia ja rauha Jumalan kansa sisäisessä omassatunnossamme.

Tällainen suhteemme järjestäminen Merkurituksen, Venuksen ja Maan voimiin olisi normaalisen ihmiskunnan vähin läksy nykyisessä viidennessä juurirodussa, jolloin Pojan ja Isän vaikutus Pyhän Hengen uskontoon jatkuvasti kasvaa. Mahdollisimman suuri määrä ihmisiä pitäisi kyetä tämä läksy suorittamaan.

— — —
Kuudennen juurirodun ja Pojan uskonnon johtava tunnussana on r a k k a u s.

Jos Buddha, joka itse oli neljännen juuri-

rodun tyypillinen korkein vihitty, kuitenkin esoteerisesti eli siis todellisesti avasi viidennen juurirodun elämäncatsomuksen, sen jota varsinaisessa mielessä voidaan pitää Pyhän Hengen uskontona, niin taas Jeesus Natsarenius, joka vuorostaan itse oli viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty, kuitenkin esoteerisesti eli todellisesti avasi kuudennen juurirodun elämänymmärryksen, sen jota varsinaisesti voidaan sanoa Pojan uskonnoksi. Ja tämän Pojan eli Kristuksen uskonnon tunnussana on rakkaus. Luonnollisesti Pojan uskonnossa Poika johtaa, mutta Pyhä Henki sisältyy siihen ominaisuutena ja Isä vaikuttaa voima-sädehdynä. Ja Isän vaikutus tulee siinä yhä lisääntymään.

Luonnollisesti tässäkin kuudennen juurirodun ja Pojan uskonnon tunnussanassa tulemme jälleen kolmasti koetukselle. Tulemme koetukselle suhteessa Pojan vihkimysryhmän kolmeen planeettaan, Marssiin, Jupiteriin ja Saturnukseen; jotka syvennetyssä asteessa toistavat ja täydentävät Merkuriuksen, Venuksen ja Maan vaikutusta älyymme, tunteeseemme ja tahtoomme.

Pojan ryhmän, Pojan uskonnon ja kuudennen juurirodun vartijana on Mars. Niinkuin Pyhän Hengen uskonnossa tulimme totuustunnussanassa ensiksi koetukselle suhteessa Merkuriukseen, niin Pojan uskonnossa tule-

me rakkaus-tunnussanassa ensiksi koetukselle Marssiin.

Ja mikä on tämä Mars-koe? Ensiksi toistamme vielä, että Pojan uskonto nykyisessä viidennessä juurirodussa on toistaiseksi pysynyt unitajunnassa. Kristikunta on uneksinut Kristuksesta, nähnyt Kristuksesta vaikeata, avutonta unta, eikä ole mitenkään osannut toteuttaa Kristuksen oppia. Ehkä kuudes alarotu jo herää, sillä kuudennessa juurirodussa Pojan uskonnon on noustava unitajunnasta päivätajuntaan, ja se on käytännössä elettävä. Mutta toistaiseksi kristikunta on vain uneksinut Kristuksesta. Samalla on kylläkin puhuttu Kristuksen rististä, mutta ei ole mitenkään kyetty muuttamaan miekkaa ristiksi. Kuitenkin Pojan uskonto varsinaisesti alkaa siitä, että miekka muutetaan ristiksi. Tämä on meidän Marskokeemme. Jos heilutamme miekkaa ja vuodattamme verta, silloin olemme Marskokeessa langenneet. Mutta kääntäessämme miekkamme ristiksi me voitamme. Siksipä ihmiskunnan on parhaallaankin käytävä lävitse järkyttävä herääminen. Olisi luonnotonta ja suorastaan kaa-meata, jos ihmiskunta kävisi sotaa vielä kuudennessa juurirodussa. Toivottavaa on, että jo alkavan kuudennen alarodun sivistys tässä viidennessä juurirodussa olisi aseeton. Mutta kuudennessa juurirodussa aseettomuus on jo välttämättömyys. Ihmiskunnan täytyy niin

paljon siveellisesti herätä, että se osaa rakastaa ja uhrautua ilman aseita, ilman verenvuodatusta. Järkyttävissä veriteoissa meidän täytyy vähitellen siinä määrin siveellisesti herätä, että me osaamme muuttaa miekkamme ristiksi.

Tämä oli siis Mars-koe, ja se on portti Pojan uskontoon.

Toiseksi tulemme rakkaus-tunnussanassa koetukselle suhteessa Jupiteriin, joka syventää ja täydentää Venuksen vaikutusta.

Suhteemme Jupiteriin muodostuu myös joko ansaksi tai voitoksi. Ja mikä olisi Jupiter-ansa? Lyhyesti sanoen ansa on siinä, että me pelkästä kohteliaisuudesta ja eräänlaisesta hienotunteisuudesta uhraudumme sellaiseen, johon emme omasta siveellisestä aloitteestamme ryhtyisi, ja mikä ei ole sopusoinnussa vuorisaarnan siveyssääntöjen kanssa.

Tämä onkin hyvänluontoisten Jupiterihmisten erikoinen ansa, jonka monin kyynelin saamme oppia voittamaan. Ihminen voi olla jalomielinen, hienotunteinen, siveellisesti puhdas, tai puhdautta harrastava, eikä hän tahtoisi mitään paha. Mutta kokemattomana, kun emme vielä ole käytännössä asiaa ratkaisseet, saattaakin hieno herkkätunteisuutemme muodostua ansaksi. Kun toiset ihmiset painostaen vetoavat uhrautuvaisuuteemme, niin — herkkyytemme ja kokemattomuutemme tähden — meillä ei ole rohkeutta

kieltäytyä, vaan me uhraudumme lankeamalla syntiin.

Ja niin olemme ansassa. Ansaan jouduttuamme saamme, niinkuin sanoimme, katuvaisina ja monin kyynelin oppia viisautta, sellaista ritarilista tai neitseellistä hienotunteisuutta ja jalomielisyyttä ja uhrautumista, johon sisältyy viisas kieltäytyminen uhrautumasta synnille.

Niinpä Pekka Ervast, pienistä vihkimyksistä puhuessaan opettaakin, että unielämässä meidän täytyy kyetä sanomaan ankara siveellinen totuus toisellekin, jotta estäisimme häntä lankeamasta. Päivätajunnassa emme voi toisia liian paljon opettaa. Jos esim. vaimo kovasti nuhtelee miestänsä, jolla on taipumus tulla myöhään kotiin, niin harvassa on niin viisaita miehiä, että he siitä ojentautuvat. Mutta jos vaimo ottaa miehensä ystävällisesti ja avosylin vastaan silloinkin, kun hän tulee myöhään kotiin, niin sellaista miehen on vaikea viisastumatta kestää.

Mutta vähitellen, eritoten Pojan uskonnossa, kuudennessa juurirodussa, meidän on osattava antaa tämä opetus toiselle päivätajunnassakin. Mutta sitä opetusta ei anneta niinkään puheessa, vaan teossa. Se tapahtuu ensikädessä siten, ettemme enää hienotunteisuudesta ja kohteliaisuudesta uhraudu lankeamalla syntiin. Uhrimme ja opetuksemme onkin ensiksi juuri viisaassa, päättäväisessä mutta hienotunteisessa kiel-

täytymisessä. Hienolla ja meluttomalla kieltäytymisellämme kylvämme hyvän siemenen. Ja kun emme sitten jaarittele kieltäytymisestämme, silloin kylvetty maa voi säilyä tuoreena, jossa siemen itää ja kasvaa. Vähitellen opimme kylvämään hyvän siemenen toiminnallisestikin, ja opimme senkin tekemään meluttomasti.

Kolmanneksi tulemme rakkaus-tunnussanas-sa koetukselle suhteessa Saturnukseen. Saturnus syventää ja täydentää Maan vaikutusta, joka, niinkuin sanoimme, vaikuttaa tahtoomme, herättäen itsenäisyyttä ja tarmoa. Saturnus täydentää tätä tarmomme ja itsenäisyytemme kasvua, asettaen rakkaudemme uudella tavalla koetukselle.

Saturnus on karmallisen koston ja oikeuden herra. Miten tämä siis panee tahtomme ja tarmomme koetukselle rakkaudessa?

Ensiksi siten, että kun meissä herää oikeustunto, niin me voimme erehtyä luulemaan — ja meitä voidaan siihen vielä sivulta päin painostaa — että meidän tehtävämme on ryhtyä oikeudellisen koston toimeenpanijoiksi. Mutta sellaiseen ryhdyttyämme olemmekin itse ansassa. Eräänlainen tarmo kyllä kehittyy, mutta ansassa olemme.

Miten siis olisi meneteltävä?

Sitäpä taitoa nimenomaan saamme oppia rakkauden koulussa, Pojan uskonnossa.

Tämän asian avain on anteeksiannossa. Mutta se ei ole mikään teologinen toimenpide ainoastaan. Se on käytännöllinen asia, joka jokaisen ihmisen on suoritettava.

Tässä anteeksiannossa nimenomaan juuri tahtoa ja tarmoa tarvitaankin. Kysytään taitoa ja tarmoa — ja rakkautta — jotta ihminen, pysyen itse oikeudessa ja totuudessa, osaisi antaa anteeksi rikkomukset, joita toiset ihmiset meitä vastaan tekevät.

Mutta vieläkin enemmän tarvitaan siveellistä tarmoa silloin, kun me itse olemme rikkoneet, kun meidän itse on mentävä pyytämään anteeksi toiselta ihmiseltä. Sillä anteeksipyyntö ei ole vain siinä, että puheessa pyydämme anteeksi, vaan siinä, että teossa sovitamme ja hyvitämme sen, mitä olemme toista vastaan rikkoneet. Sellainen on nöyryyttävää. Mutta siksi anteeksipyyntö kasvattaakin siveellistä ryhtiä ja tarmoa. Emme haluaisi uudelleen ja uudelleen nolata itseämme anteeksipyyntöllä. Siksi varomme rikkomasta toista ihmistä ja elämää vastaan.

Anteeksianto ja sovittaminen tulee näinollen ensin vapauttavaksi voitoksi rakkauden koulussa suhteessa Saturnukseen, ja toiseksi koituu se viisaudeksemme siten, että opimme olemaan rikkomatta, loukkaamatta ja vahingoittamatta.

— — —

Nyt tulemme johdonmukaisesti kolmanteen vihkimyssarjaan, Isän ryhmään, seitsemännen juurirodun uskontoon.

Tässä kohdassa meidän on kuitenkin pysähtyttävä tärkeään kysymykseen. Kysymys on: voimmeko nyt jo, viidennen juurirodun vallitessa, puhua seitsemännen juurirodun eli Isän uskonnosta?

Malttakaamme. Asiahan on niin, ettei edes kuudettakaan juurirotua vielä ole varsinaisesti olemassa. Ja kuitenkin kuudennen juurirodun uskonto, Pojan uskonto, on jo olemassa. Pojan eli Kristuksen uskonto on jo olemassa sekä esoteerisesti että eksoteerisesti. Eikö siis seitsemännenkin juurirodun uskonto, Isän elämänymmärrys, samoin voisi jo olla olemassa? Aina-kin sisäisesti, esoteerisesti eli siis todellisesti.

Niinpä esim. Max Heindell kirjassaan „Rosenkreuziläinen maailmankatsomus” puhuu näistä asioista. Sivulla 377 hän sanoo näin: „Kolmas apulähde, joka ihmisille tullaan antamaan, on Isän uskonto”. Ja hän lisää: „Tiedämme hyvin vähän siitä, millaiseksi se tulee. Tiedämme vain, että sen ihanne on vieläkin korkeampi kuin yleinen veljeys ja että fyysillinen ruumis senkautta henkeväytyy”. Edelleen Heindell jatkaa: „Pyhän Hengen uskonnot, rotu-uskonnot, kohottivat ihmisrotuja sukulaisuustunteen avulla, joka rajoittui johonkin ryh-

män jäseniin, perheeseen, heimoon tai kansakuntaan. Pojan, Kristuksen uskonto, nostaa ihmiskunnan ylemmäksi perustamalla eri yksilöjen muodostaman yleisen veljeyden. Isän uskonnon ihanteena tulee olemaan kaiken eristyksen poistaminen, yhtyminen kaikkeen, niin ettei tule olemaan 'minää' ja 'sinää', vaan kaikki todellisuudessa on yhtä. Se ei tapahdu, niin kauan kun vielä olemme fyysillisen maan asukkaita, vaan tulevaisessa olotilassa, jolloin yhtymisemme kaikkeen toteutuu ja jolloin jokainen yksilö pääsee osallisuuteen jokaisen toisen voittamista tiedoista".

Näin Heindell. Tuo Heindellin lausunto: „Se ei tapahdu niin kauan, kun vielä olemme fyysillisen maan asukkaita”, ei tietenkään merkitse, että Isän uskonto alkaisi vasta silloin, kun meillä ei enää ole fyysillistä ruumista. Sanoihan Heindellkin juuri edellä, että „fyysillinen ruumis sen kautta henkevoityy”. Ellei meillä olisi fyysillistä ruumista, niin miten se silloin henkevoityisi? Asian voisikin kenties sanoa paremmin näin: „Isän uskonnossa eletään niinkuin henkiolennot, vaikka olemmekin fyysillisessä ruumiissa”. Isän tulemisen yhtenä tunnusmerkkinä Heindell mainitseekin: „Toisen tulemisen aika riippuu siitä, milloin kirkko pääsee vapautumaan valtiosta”. Kirkon vapautuminen valtiosta on asia, joka kyllä kuuluneee fyysillisen

maailman tapauksiin. On huomattava, että Amerikan Yhdysvalloissa ei ole valtiokirkkoa.

Heindellin esitykseen lisäämme tai liitämme sen, minkä olen perusteellisesti esittänyt kirjassani „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV”, ja mitä vielä olen asiasta täydentävästi sanonut kirjassani „Pekka Ervastin asema” ja „Mitä olemme oppineet?” Olemme sanoneet, että uusi suuri henkinen vuodatus on tapahtunut. Olemme siirtyneet uuteen aikaan. Tästä uudesta ajasta, uuden suuren Opettajan, Jumalan Pojan, uuden suuren Vapahtajan tulosta meidän ajallamme Pekka Ervast puhui niin selvästi, niin usein ja niin perusteellisesti, kuin se hänelle, hänen olosuhteissaan ja asemassaan suinkin oli mahdollista.

Vuonna 1909 tammikuun 31 p:nä ja helmikuun 7 ja 28 p:nä Pekka Ervast piti ne kolme esitelmää, jotka hän julkaisi kirjassa „Uuden ajan aamunkoitteessa”, ja joista olen ennen puhunut. Annie Besant piti myöhemmin eli saman vuoden heinäkuussa myös kolme esitelmää uuden ajan alkamisesta, ja ne ovat suomennoksina julaistu samassa kirjassa.

Samoihin aikoihin, huhtikuussa 1909, Pekka Ervast kirjoittaa „Tietäjässä” samasta asiasta erittäin huomattavalla tavalla. Puhuttuaan ensin pelastusarmeijan silloisen johtajan kenraali Boothin vierailusta Suomessa, ja pelastusarmeijan työstä, Pekka Ervast jatkaa: „Mutta

teosofisen liikkeen tarkoitus on toinen. Se on uuden suuren maailmanuskonnon edelläkävijä, joka sille valmistaa maaperää. Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja. Kuinka hänet silloin otetaan vastaan? Parjataanko, vainotaanko, kavahdetaan? Vedetäänkö tuomioistuimen eteen? Ristiinnaulitaan? Vai otetaan Hän etään rakkaudella? Kuunnellaanko Hänen sanojaan? Seurataan Hänen jäljessään? — Kas siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys. Ovatko ihmiset — ovatko ainakin jotkut — valmistuneet Häntä tervetulleeksi tervehtimään?... Jospa ihmiset tämän ymmärtäisivät. Jospa ihmiset tämän uskoisivat”.

Näin puhui ja kirjoitti Pekka Ervast jo vuoden 1909 alkupuolella. Asia oli silloin jo, henkisesti katsoen, „ajan polttavin kysymys”.

Nyt ei meidän tässä tarvitse toistaa niitä perusteluja, joita äsken mainituissa allekirjoittaneen kirjasissa jo on tullut esitetyksi. Sanomme vaan, Heindellin puhetapaa käyttäen, että kolmaskin apu ihmisille on annettu. Seitsemän juurirodun elämänymmärrys, Isän uskonto, on nyt myös ihmisille esitetty. Se esiintyy alustavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin esittämässä teosofis-ruusuristiläisessä elämänymmärryksessä. Elämän kokemuksessa ja totuuden etsijöinä ymmärrämme,

että nimenomaan Pekka Ervastissa ilmeni Isän uskonto. Hänessä kosminen Kristus-Isä ruumistui. Hänessä Isän uskonto käytännöllistyi. Hän, Pekka Ervast, juuri oli se uusi suuri Opettaja, Jumalan Poika, suuri Vapahtaja, uuden suuren maailmanuskonnon perustaja, josta Pekka Ervast puhuu, ja josta hän käyttää isoa alkukirjainta kirjoittaessaan „Hän”. Hän se oli. Ihmiskunta saa nyt harkita, minkä verran Hän tuli vastaanotetuksi? Saamme kukin itseksemme miettiä, minkä verran Hän tuli parjatuksi, kaihdetuksi, vainotuksi? Minkä verran Hän tuli tuomioistuimen eteen vedetyksi? Minkä verran ristiinnaulituksi? Saamme itsekukin ajatella, otettiin Hän vastaan rakkaudella? Minkä verran kuunneltiin Hänen sanojaan? Seurattiin Hän jäljessään? Historiallinen totuus on, että uuden ajan, uuden sivistyksen, uuden suuren maailmanuskonnon kulmakivi ja perustus on laskettu. Siitä työ on jatkuva eteenpäin. Siinä työssä me kukin voimme rientää Hänet tervetulleeksi tervehtimään.

— — —
Ja mikä on Isän uskonnon tunnussana?

Voimme hyvinkin sanoa, että Isän uskonnon tunnussana on y k s e y s. Kaikki on yhtä Kristuksessa, Isässä.

Isän uskonnossa Isä luonnollisesti johtaa, joloin Poika ja Pyhä Henki vuorostaan ovat läsnä,

vaikuttamassa. Ja koska Isä lopuksi on kaiken Johtaja, seuraa tästä, että Isän uskonto sulkee itseensä Pojan uskonnon ja Pyhän Hengen uskonnon. Isän uskonto on kolmen perususkonnon yhtymä, joten se täten uskontojenkin kannalta on ykseysuskonto, ja vasta Isän uskonto varsinaisessa mielessä onkin yleismaailmallinen.

Ykseys-tunnussana Isän uskonnossa luonnollisesti myös tulee kolmasti koetukselle. Se tulee koetukselle suhteessa Uranukseen, Neptunukseen ja Kuuhun. Nämä kolme planeettaa syventävät edellisten kahden planeetta-kolmikon vaikutusta. Edelliseen tapaan voimme näistäkin sanoa, että Uranus vaikuttaa yhä syvällisemmin ja avarruttavammin älyymme, Neptunus tunteeseemme ja Kuu tahtoomme.

Nykyisen viidennen juurirodun kannalta Isän ryhmän asiat ovat vielä unettoman unen salatajunnassa, niinkuin Pojan ryhmän asiat ovat untanäkevässä unitajunnassa. Mutta niinkuin unitajunnan asiat on tarkoitettu tulemaan kuudennen juurirodun uskonnossa päivätajunnassa selvitetyiksi — niinkuin edellä esitimme — niin samoin salatajunnan asiat on tarkoitettu tulemaan seitsemännen juurirodun uskonnossa päivätajunnassa selvitetyiksi. Ja koska seitsemännenkin juurirodun elämänymmärrys, Isän uskonto, on jo ainakin esoteerisesti eli siis todellisesti olemassa, niin yritämme seurata, miten ykseys-tunnussana tulee kolmasti koetukselle,

koetukselle suhteessa Uranukseen, Neptunukseseen ja Kuuhun.

Ensiksi siis koetuksemme suhteessa Uranukseen; joka on Isän uskonnon vartija.

Mikä on Uranus-kokemuksen tunnusmerkki? Muistamme, että Pyhän Hengen uskonnon vartijan, Merkurius-kokemuksen tunnusmerkki oli, että meistä tulee jumalallisen totuuden, Mestari-tiedon etsijöitä, ja Pojan uskonnon vartijan, Mars-kokemuksen tunnusmerkki oli, että muutamme miekkamme ristiksi, niin mikä on Isän ryhmän ja -uskonnon vartijan, Uranus-kokemuksen tuntomerkki?

Pääsemme asian alkuun muistaessamme mitä Pekka Ervast sanoo Jeesuksen Jordankastekokemuksesta: „Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan”. Kysymme: onko tällä jotain vastaavaa tavallisessa elämässä? Toisin sanoen: miten esim. lavean tien kulkija tulee nuoreksi uudestaan? Yksinkertaisesti siten, että hän kuolemanjälkeisen elämänsä päätettyään syntyy jälleen lapseksi maan päälle. Siten olemme monesti tulleet ruumiillisesti nuoriksi uudestaan. Mutta entäs sielullisesti, tajunnallisesti? Siten, että tapahtuu vastaavasti sama prosessi ilman ruumiillista kuolemaa. Isän ryhmässähän onkin kuolema voitettava.

Valmistavia asioita tällöin on, että elämme ja

toimimme ja järjestämme niin, että yleensä olemme aina valmiit kuolemaan. Elämme luottamuksessa Isään, jonka kädessä on elämämme ja kuolemamme.

Toinen huomio kuoleman suhteen on se, että kuolemassa luovumme kaikesta katoavaisesta, kuolevaisesta. Sen tähden jotkut vihityt ovatkin saaneet vapaaehtoisesti luopua kaikesta; tullaan siten nuoriksi uudestaan. Antautuakseen suorittamaan Isän antamaa osaa elämän suuressa näytelmässä; jolloin heillä jälleen voi olla miten paljon tahansa kaikkea sitä, mistä ovat luopuneet. He elävät maailmassa, mutta eivät tästä maailmasta.

Seitsemäs juurirotu, tai Isän uskonto nyt jo, on kutsuttu suuremmassa määrin ratkaisemaan tämänkin pulman, selvittämään ja järjestämään tämänkin asian. Opimme ymmärtäen ja käytännössä Pekka Ervastin tavalla sanomaan: „Suurempi sinua, kuolema, on ikuisen elämän salaisuus”. Isän uskonnossa opitaan ilmentämään Jumalan valtakuntaa, joka on „ikuinen rauha ja ilo, joka asuu niiden sydämissä, jotka tunnustavat sen armahtavaa sääliä”, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Isän uskonnossa opitaan ilmentämään sitä hengen kuningaskuntaa, mikä tavalliselle ihmiskunnalle vielä on salaisuus, mutta yhä enemmän tiedoksi tuleva.

Yleensä siis Uranuksen, Isän ryhmän, Isän uskonnon vartijan tunnusmerkki on, että eläm-

me niinkuin olisimme kuolleet, kaikesta luopuneet, mutta Isän tahtoa ilmentäen.

Toiseksi tulemme ykseys-tunnussanassa koetukselle suhteessa Neptunukseen; joka on puhtaan tunteen planeetta, ja erikoisesti syventää ja täydentää Venuksen ja Jupiterin vaikutusta.

Ymmärtääksemme edes hiukan suhdettamme Neptunukseen kuvitelkaamme sellaista tilaa mielessämme ja sielussamme, jossa on vain pyyteetön tunne, syvä, aurinkoinen rakkaus. Sitä on vaikea sen enempää selittää. Mietiskelyssä ja kokemuksessa sen oppii tajuamaan. Eräällä tavalla sitä voi verrata aurinkoon, tai myöskin öljyn vaikutukseen myrskyävän meren pinnalla. Sen tähden Neptunus-ihminen on aina ja pyyteettömästi rauhan rakentaja.

Kolmanneksi tulee ykseys-tunnussanamme koetukselle suhteessa Kuuhun.

Pekka Ervast sanoo yhdeksänneistä sielullisesta järkytyksestä, että se on kieltäytymistä mustasta magiasta, ja että „vaeltaja on kuin hohtaviin häävaatteisiin puettu ihminen, joka on kutsuttu kuninkaan pojan häihin”. Siksipä Pekka Ervast opetuksissaan sanookin, että meidän on aina oltava sisäisesti voittajia. Ei mitään taistelua, ei sisäistä eikä ulkonaista. On vaan sisäisesti voitettava, voitettava aina, yöllä ja päivällä.

Tämä juuri ja nimenomaan onkin varsinaista esoterismia, Isän uskontoa. Ihminen aina kiel-

täytyy mustasta magiasta, mutta aina sisäisesti, esoteerisesti voittaa. Sitä tehden ihminen tulee-kin puetuksi hohtaviin, sielullisiin häävaatteihin, tulee kutsutuksi kuninkaan pojan häihin. Pekka Ervast nimittääkin Kuu-vihkimystä taivaallisen Pojan vihkimykseksi.

— — —

Oikeastaan on tällöin saavutettu se, josta Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Christosophia peruskysymyksiä I” s. 151: Neljännän manvantaran eli ketjun, jossa meidän ihmiskuntamme nyt elää, „tarkoituksena on luoda ihmiskunta, jota voimme nimittää Mestarien ihmiskunnaksi”. Ja s. 221: „Tässä neljännessä manvantarassa ihmiskunnan tulisi saavuttaa mestariaste, siis kaikki viisi ensimmäistä astetta, vaikka ihmiskunta ei ole tällä hetkellä vielä kulkenut edes ensimmäisen vihkimyksen lävitse”. Edelleen s. 221: „Ensimmäinen vihkimys olisi saavutettava viimeistään viidennen kierroksen aikana, toinen, kolmas ja neljäs vihkimys viimeistään kuudennen kierroksen aikana ja viides vihkimys seitsemännen kierroksen aikana”. Vaihtoehtoisesti sanotaan s. 222: „Ensimmäinen vihkimys on otettavissa jo neljännän kierroksen aikana, siis kuudennen ja seitsemännen juurirodun aikana, mutta viimeistään se on otettava ensi kierroksen aikana”.

Selvitelkäämme nyt, mikäli kykenemme, vähän näitä asioita.

Tavallinen Mestari vanhan kaavan mukaan on se, joka on ottanut viisi ensimmäistä vihkimystä, siis Jupiter-vihkimyksen. Mutta tarpeellisen avaimen saamme muistaessamme, että Mestari on myös yleisnimitys kaikille Jupiter-asteen ja sen yläpuolella oleville vihityille. Vieläpä puhutaan vain yhdestä Mestarista, joka tällöin on kosmillinen Kristus-Isä-Tajunta.

Tavallinen Mestari on siis Jupiter-vihitty. Mutta edelleen asiaan syventyessämme voimme huomata, että toinen Mestarius eli mestarikokonaisuus saadaan, kun itse mestariudessa saavutetaan viisi astetta. Siis näin: Ensimmäinen aste mestariudessa on Jupiter-aste, toinen on Saturnus-aste, kolmas Uranus-, neljäs Neptunus- ja viides Kuu-aste. Niinpä Pekka Ervast nimittääkin Kuu-vihkimystä, niinkuin edellä huomautimme, taivaallisen Pojan vihkimyksi.

Ymmärtääkseni tämä taivaallisen Pojan vihkimys on se Mestarius, mikä ihmiskunnan olisi mahdollista saavuttaa jo nykyisen neljännen luomispäivän aikana. Sillä tältä kannalta katsoen kaikki yhdeksän planeetta-vihkimystä ovat pieniä vihkimyksiä, ja muodostavat suuren puhdistuksen tien. Niinkuin puhutaan pienistä ja suurista vihkimyksistä, niin voidaan vastavasti puhua myös pienestä ja suuresta puhdistuksen tiestä. Niin että ensimmäinen suuri vihkimys — suuren puhdistuksen tien tuloksena —

tältä kannalta katsoen on joko vasta ensimmäinen aurinko-vihkimys, tai niin, että yhdeksän planeetta-vihkimystä yhteensä muodostavat ensimmäisen suuren vihkimyksen.

Mutta tähän liittyy vielä kolmas viisiasteinen mestarius, jossa Kuu-vihkimys vuorostaan on ensimmäinen aste.

Jos Kuu-vihkimys saavutetaan vasta viidennessä luomispäivässä, silloin Aurinko-vihkimys, jota Tähtikouluissa sanotaan Isän eli Kristuksen vihkimykseksi, saavutetaan kuudennessa luomispäivässä.

Mutta Aurinko-vihkimyksessä tuleekin vastaamme tärkeä asia. Sillä voimmehan ymmärtää, että Aurinko-vihkimyksessä on oikeastaan kolme astetta, tai paremminkin kolme vihkimystä. Tämä johtuu sekä kosmillisen- että aurinkokuntamme Logoksen kolminaisuudesta. Voimme sanoa näin: jos Logoksen Pyhän Hengen ryhmän johtaja ottaa Aurinko-vihkimyksen tässä meidän maailmassamme, niin hän koskettaa Aurinko-vihkimystä ensimmäisessä asteessa. Jos Logoksen Poika-ryhmän johtaja ottaa Aurinko-vihkimyksen meidän ihmiskunnassamme, niin hän koskettaa Aurinko-vihkimystä toisessa asteessa, eli siis ottaa toisen Aurinko-vihkimyksen. Mutta kun Logoksen Isä-ryhmän Johtaja ottaa Aurinko-vihkimyksen tässä meidän ihmiskunnassamme, niin Hän ottaa kolmannen Aurinko-vihkimyksen.

Jos tällöin ottaisimme lukuun kaikki Isäryhmän planeetat, nim. Uranuksen, Neptunuksen ja Kuun, ja sitten kolme Aurinko-vihkimystä, niin kolmas Aurinko-vihkimys olisi tämän mukaan kuudes vihkimys. Voisimme tätä vihkimystä tällöin nimittää vaikkapa kuudenneksi Ruusu-Risti-vihkimykseksi. Silloin puhdistuksen tien muodostaisivat sekä Pyhän Hengen ryhmän planeetat, Merkurius, Venus ja Maa, että Pojan ryhmän planeetat, Mars, Jupiter ja Saturnus, jolloin siis Uranus-vihkimys olisi ensimmäinen suuri vihkimys, ensimmäinen Isän uskonnon vihkimys. Tai ensimmäinen Ruusu-Risti-vihkimys. Seitsemäs vihkimys tällöin olisi aurinko-vihkimysten takainen yhdistävä vihkimys. Ja niin saamme kaikkiaan seitsemän Ruusu-Risti-vihkimystä, seitsemän Isän ryhmän eli Isän uskonnon vihkimystä.

Tällainen jako sopii kyllä uskonnon kannalta. Mutta mestariuden kannalta alkaa kolmas eli kaikkiallinen Mestarius taivaallisen Pojan- eli Kuu-vihkimyksestä.

Ennen kuin nyt etenemme, on selvästi huomattava eräs asia. Nim. se, että nuo kolmen perususkonnon johtajat itse luonnollisesti kulkevat sekä muun ihmiskunnan että omien uskontojensa edellä. He ovat Logos-ryhmien johtajia. Niin että Pyhän Hengen ryhmän johtaja edustaa kaukaista viidettä luomispäivää,

Jupiter-kautta. Pojan ryhmän johtaja edustaa kuudetta luomispäivää, Venus-kautta. Ja Isän ryhmän johtaja edustaa seitsemättä luomispäivää, Vulcanus-kautta. Näinollen ymmärrämme, että Pyhän Hengen uskonnon johtaja, oikeastaan tuo Venukselta tullut salaperäinen Melkisedek, on joko Kuu-vihkimyksessä, tai hän koskettaa Aurinko-vihkimyksen ensimmäistä astetta. Pojan uskonnon johtaja, joka ilmeni Jeesus Natsarenuksessa, on luonnollisesti toisessa Aurinko-vihkimyksessä. Ja yhtä luonnollisesti Isän uskonnon johtaja, joka ruumistui Pekka Ervastissa, on kolmannessa Aurinko-vihkimyksessä. Mutta Pekka Ervastin vihkimys kaipaa lisävalaistusta, johon heti palaamme.

Nyt on ensin lisättävä, että Isä-ryhmän johtaja luonnollisesti on aurinkokuntamme johtavan Kuninkaallisen Keskus-Looshin eli Logos-Looshin Johtaja. Hän on Aurinkokunta-Veljeskunnan Ulkonainen Pää. Sisäinen Pää on tällöin, aurinkokuntamme Logos-Looshista puheen ollen, itse Kaikkiallinen Elämä, se äärettömyyden Jumal-Tajunta, josta Pekka Ervast puhuu sekä Jeesus Kristuksen että oman Jordankaste-kokemuksensa yhteydessä. Ja on selvästi huomattava, että loppujen lopuksi tämä Äärettömyyden Tajunta on kaikkien Logoksien ja kaikkien ihmisten syvin alku ja Isä. Siksi tästä kaiken ilmennyksen takimaista Jumal-Tajuntaa voidaan ajatella joko

kaiken Sisäiseksi Pääksi, tai suureksi Inspiroijaksi.

Nyt voimme jälleen edentyä ja sanoa, että aurinkokuntamme Logos-Looshin kannalta kaikkien yhdeksän planeetan vihkimykset muodostavat puhdistuksen tien, ja sanomme sitä suureksi puhdistuksen tieksi. Ensimmäinen suuri vihkimys tällöin on, niinkuin jo edellä olemme sanoneet, joko ensimmäinen Aurinko-vihkimys, tai että kaikki yhdeksän planeetta-vihkimystä yhdessä muodostavat yhden suuren vihkimyksen.

Kolmas eli kaikkiallinen Mestarius alkaa, niinkuin jo edellä sanoimme, tästä taivaallisen Pojan- eli Kuu-vihkimyksestä. Toinen, kolmas ja neljäs vihkimys tässä kaikkiallisessa Mestariudessa ovat kolme Aurinko-vihkimystä; jotka meidän oman ihmiskuntamme olisi otettava viimeistään kuudennessa luomispäivässä, Venus-kaudessa. Viides vihkimys kaikkiallisen Mestariuden sarjassa, kaiken yhdeksi yhdistävä vihkimys — joka, ottaessamme lukuun kaikki planeetta-vihkimykset, on kolmastoista — olisi meidän ihmiskuntamme — joka oikeastaan kuuluu Logoksen Poika-ryhmään — otettava seitsemännessä luomispäivässä, Vulcanus-kaudessa.

Mestari vihkimykset voimme näinollen järjestää seuraavaan kolminaiseen asetelmaan:

Tavallinen Mestarius:

1 Merkurius	1 vihkimys
2 Venus	2 „
3 Maa	3 „
4 Mars	4 „
5 Jupiter	5 „

Taivaallisen Pojan Mestarius:

Jupiter	1 vihkimys
6 Saturnus	2 „
7 Uranus	3 „
8 Neptunus	4 „
9 Kuu	5 „

Kaikkiallinen Mestarius:

Kuu	1 vihkimys
10 Aurinko	2 „
11 „	3 „
12 „	4 „
13 Yhdistävä	5 „

Huomattava on, että edellisen sarjan viimeinen vihkimys on aina seuraavan sarjan ensimmäisenä vihkimyksenä.

Viimeinen eli yhdistävä vihkimys on, niinkuin jo edellä sanoimme, meidän oman ihmiskuntam-

me työn ja kehityksen tulos tulevissa viidennessä, kuudennessa ja seitsemännessä luomispäivässä; joita nimitetään Jupiter-, Venus- ja Vulcanus-kausiksi.

— — —

Nyt palaamme edellä lupaamaamme Pekka Ervastian vihkimykseen.

Muistamme mitä professori Batory Pekka Ervastian „Suuressa seikkailussa” sanoo Jeesuksesta: „Mutta muistakaamme, Jeesus oli joka suhteessa erikoinen. Paavali tiesi sen. Mutta hänen viittauksensa siihen suuntaan antoivat aihetta kirkkojen luiseen dogmatiikkaan. Jos Paavali olisi voinut kuvitella edeltäkin, kuinka paljon pahaa hänen varomattomat lausuntonsa tulisivat aikaansaamaan, olisi hän epäilemättä mieluummin vaiennut, kun kerran ei osannut eikä uskaltanut tyystin selittää asioita.”

Tuo viimeinen lausunto: „kun kerran ei osannut eikä uskaltanut tyystin selittää asioita”, tuntuu meitäkin kannustavan ja velvoittavan. Puhuessamme Pekka Ervastian asemasta ja vihkimyksestä on puhuttava mahdollisimman selvästi ja asiallisesti.

Ensin meidän on sanottava, että myöskin Pekka Ervast oli kaikissa suhteissa erikoinen. Hänen vihkimyksensä kuuluivat edellä esittämämme asetelman viimeiseen, Kaikkiallisen

Mestariuden sarjaan. Hän saavutti Kaikkiallisen Mestariuden seuraavassa järjestyksessä. Uudestisyntymis-kokemuksessaan noin kahdenkymmenen vuoden iässä hän otti kolmannen Aurinko-vihkimyksen, ja saavutti kosketuksen Kaikkiallisen Mestariuden viidenteen eli yhdistävään vihkimykseen. Tämä oli hirmurynnistys, jossa Logos voitti itsensä, oman ennätyksensä. Täytyyhän Logoksellakin olla oma kehittymismahdollisuutensa. Kulkeehan Logoskin kokemuksesta kokemukseen, kirkkaudesta kirkkauteen, täydellisyydestä täydellisyyteen. Uudestisyntymis-kokemuksessaan Pekka Ervast kosketti kolmanteentoista vihkimykseen, siihen Kaikkiallisen Mestariuden viidenteen vihkimykseen, joka yhdistää ja itsessään sisältää kaikki yhdeksän planeetta-vihkimystä ja kolme Aurinko-vihkimystä. Uudestisyntymis-kokemuksessaan Pekka Ervast voitti sekä kaikki ihmisen kaksitoista periaatetta että koko Eläinradan kaksikymmentä merkkiä. Pekka Ervastin uudestisyntymis-kokemus oli Logoksen kosmisen-universaalinen saavutus ihmisruumiissa. Se kokemus oli ennen saavuttamaton, mutta samalla mitä oleellisimmin meidän ihmiskuntamme kehitysjärjestelmään kuuluva. Siinä kokemuksessa laskettiin täydellistynyt pohja ja perustus ihmiskuntamme elämälle. Se kokemus laski perustuksen ja teki mahdolliseksi sen henkisen jättäjäistymisen, minkä Pekka Ervast sitten

vuosikymmenien kuluessa elämäntyönään suoritti.

Tästä tulemmekin Pekka Ervastin vihkimysten käytännölliseen puoleen. Ymmärrämme, että työnsä yhteydessä Pekka Ervast joutui kokemaan kaikki nuo, uudestisyntymis-kokemuksessaan jälkeensä jättämät eli sivuuttamat, kaksitoista vihkimystä, nim. yhdeksän planeetta-vihkimystä ja kolme Aurinko-vihkimystä. Pekka Ervastille ne kaikki muodostuivat psykologisiksi järkytyksiksi, pieniksi vihkimyksiksi, vaikkakin ne meille, jopa korkeille vihityille, suurille Adepteilte, ovat suuria vihkimyksiä.

Seuratkaamme nyt Pekka Ervastin julkisessa työssä esiintyviä neljää suurta psykologista kokemusta Kaikkiallisen Mestariuden vihkimys-sarjassa.

Varsinainen uudestisyntymis-kokemus oli kahdenkymmenen vuoden iässä. Siinä Pekka Ervast sivuutti kaikki yhdeksän planeetta-vihkimystä ja kolme Aurinko-vihkimystä, ja koskettti kolmanteentoista vihkimykseen. Sitten ensimmäinen psykologinen järkytys oli taivaallisen Pojan- eli Kuu-vihkimys, johon tällöin samalla sisältyivät kaikki yhdeksän planeetta-vihkimystä. Nyt kysymme: miten Pekka Ervast tämän käytännössä koki? Kokemus tuli siinä muodossa, että sekä yliopisto että kirkko tavallaan hylkäsivät hänet, työnsivät hänen tarjouksensa luotaan. Kirjassaan „Suuri seikkailu”

Pekka Ervast kertoo tohtori Kotkan suulla: „Kirjoitin näet silloiselle arkkipiispalle ja ehdotin, että hän panisi toimeen erinäisiä muutoksia ja uudistuksia tai, jos tuntisi itsensä liian vanhaksi siihen, että hän tavalla tai toisella tekisi minusta arkkipiispan”.

Pekka Ervastille tämä oli vakava asia. Hän itse jatkaa: „Niin, se oli minulle kuin keski-aikainen jumalantuomio. Ihmeen piti tapahtua. Jos Jumalan tahto oli, että palvelisin kirkkoa, silloin kävisi, niinkuin unelmoin, silloin arkkipiispakin ymmärtäisi, mistä oli kysymys, silloin minä tulisin arkkipiispaksi”. Ja hän jatkaa: „Odotin seitsemän viikkoa”. Mutta „arkkipiispa ei suvainnut vastata”. Silloin Pekka Ervast ymmärsi: „Nuo haaveet on heitettävä, työni on muualla”.

Yhtä vakava oli Pekka Ervastin kokemus yliopiston suhteen. Hän haki erästä stipendiä, josta myös tuli hänelle kuin jumalantuomio. Pekka Ervast ajatteli: jos stipendi annetaan, on se merkki siitä, että palvelen yliopistoa. Mutta stipendiä ei annettu. Ja Pekka Ervast luopui yliopistosta.

Näin joutui Pekka Ervast kokemaan ensimmäisen psykologisen järkytyksen. Hän joutui lähtemään isänsä kodista yksinään maailmalle.

Hän meni vähäksi aikaa johonkin käsäteollisuuskouluun. Siinä höyläillessään hänelle pian

selvisi, että hänen on pantava alulle teosofinen työ Suomessa.

Näissä järkytyksissä Pekka Ervast koki, niinkuin jo sanoimme, taivaallisen Pojan eli Kuu-vihkimyksen. Hän sai astua pojaksi talossa, Isän kodissa, antautua kokonaan siihen suureen jättiläistyöhön, jonka hän sitten suoritti.

Kolme Aurinko-vihkimystä hän sitten koki teosofis-ruusuristiläisessä työssään kolmena Golgata-kokemuksena. Näistä kolmesta Golgata-kokemuksesta olen puhunut kirjassani „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV”, joten en tarvitse ryhtyä niitä tässä uudelleen selvittämään. Riittää kun sanomme, että Pekka Ervastin ylösnousemus ja työ jatkuu kolmannessatoista suuressa, kosmillis-universaalisessa vihkimyksessä; joka vihkimys sisältää itseensä kaikki edelliset suuret vihkimykset ja vaikuttaa niissä.

III.

HIERARKIA.

Hierarkiasta puhuttaessa muistamme Paavalin sanat: „Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä”. Toiseksi muistamme Pekka Ervastin „Suuressa seikkailussa” tri Kotkan kysymyksen: „Oliko Dionysios Areopagiita Paavalin opetuslapsi?” ja Batoryn vastauksen: „Oli tietysti”. Kolmanneksi tulee mieleemme se tosiseikka, että kun Pekka Ervastin työ kehittyi siihen kohtaan, että oli järjestäydyttävä erikoiseksi työryhmäksi, niin hän nimitti tätä työryhmää, Ruusu-Risti Seuraa, hierarkiseksi järjestöksi.

Kysymme ensiksi: mikä on hierarkia? Luulakseni monet järjestöt, jopa valtiotkin, ainakin uskovat tai kuvittelevat olevansa hierarkisia. Katolinen kirkko haluaa esiintyä hierarkisena siinä mielessä, että sen päänä on paavi — joka kaiken lisäksi on julistettu erehtymättömäksi — jolloin eriasteinen papisto on tottelevaisuussuhteessa aste asteelta paavista alaspäin. Vä-

hän samaa järjestelmää yrittää lutherilainenkin kirkko noudattaa, vaikkakaan se ei muodosta yhtenäistä kokonaisuutta, vaan on kussakin valtiossa alistunut maallisen valtion johtoon. Katolinen kirkko sensijaan esiintyy myöskin maallisenä valtiona.

Mutta mitkään kirkot eivät muodosta hierarkiaa suhteessa Mestariin; vaikkakin ne itse saattaisivat niin luulla. Sillä mitkään kirkot eivät ole alistuneet Mestarin käytännölliseen johtoon, s.o. vuorisaarnan siveysoppiin. Vaikka katolisessa kirkossa papit, piispat ja kardinaalit ovat alistuneet paavin johtoon, niin paavi ei ole alistunut Kristuksen vuorisaarnan johtoon. Tästä syystä katolinenkaan kirkko suhteessa Mestariin ei ole hierarkinen, vaan pikemminkin anarkinen. Ja toisetkin nykyaikaiset kirkot ovat samassa asemassa.

Nyt on helppo ymmärtää, mikä tekee Pekka Ervastian luoman ja esittämän Ruusu-Risti-elämänymmärryksen ytimeltään hierarkiseksi. Ruusu-Risti-elämänymmärryksen hierarkisuuden ydin on siinä, että Pekka Ervastian esittämässä teosofis-ruusuristiläisessä elämänymmärryksessä vuorisaarnan siveysoppi on käytännöllisenä pohjana ja ojennusnuorana. Siten sekä Pekka Ervast että hänen luomansa teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys on asettunut tottelevaisuuden asenteeseen suhteessa Mestariin. Ja selväähän on, että mikäli osataan pysyä

tottelevaisuuden suhteessa vuorisaarnaan, sikäli ollaan hierarkisessa suhteessa Mestariin.

— — —

Siirtykäämme nyt tarkastelemaan hierarkisuutta hiukan psykologisesti.

Käytämme tällöin kahta sanaa: karma ja dharma. Karma muodostaa kohtalomme, johon sisältyy vaikeutemme ja ansiomme. Karma on se osa elämästä, minkä olemme saaneet omaan hoitoomme. Se meidän on suoritettava, suoritettava niin, että se tulee sopusointuun lakiperäisen elämänjärjestyksen kanssa. Sillä itse elämän lakia ei kukaan voi muuttaa. On vaan päästävä sen kanssa sopusointuun. Täten on totta, että karma, vallitsevana järjestysmahtina, kylläkin pakoittamalla alistaa eli opastaa hierarkiseen, sopusointuiseen suhteeseen itsensä eli elämän kanssa. Karman suhteen ei ole lopulta muuta valintaa, kuin joko sortua tai alistua ja pyrkiä sopusointuun vuorisaarnan hierarkiassa.

Mutta tämän karmallisen osuutemme ohella me olemme sisäisesti osallisia henkiseen kokonaisuuteen. Tästä tarjoutuu dharmamme, henkinen osuutemme ja elämäntehtävämme. Se tarjoutuu siten, että alamme ilmentää sisintä itseämme, sisäistä Kristusta, Jumalaa, hengen tajuntaa. Silloin tulemme hierarkiseen suhteeseen vapaasti, vapaaehtoisella pyrkimyksellä. Tällaista suhdetta elämään on joskus nimitetty

riemulliseksi suhteeksi Jumalaan. Vapaaehtoisesti alistuen, etsien, syventyen ja pyrkien yrittämme parhaamme mukaan ilmentää Jumalan tahtoa maan päällä.

Ymmärtääksemme hierarkisuutta ryhmätointana voimme vertauskuvana ajatella tavalista teatteria, jossa useat taiteilijat yhteisin voimin esittävät jotakin näytelmää. Kukin näyttelijä esittää omaa osaansa, koettaen saada siinä esille, ei vain ulkoasuaan, eikä edes vain teknillistä taituruuttaan, vaan sisäistä, näkymättömtä aatetta, sen oleellisuutta ja tehoa. Mutta samalla taiteilijan on suoritettava osansa myötämielisyydessä toisten osien esittäjiin — niinkuin toisetkin kaikki toisiinsa — jotta sisäinen aate saataisiin esille mahdollisimman ehjänä, voimakkaana ja tehokkaana.

Näyttelijät muodostavat täten eräänlaisen hierarkian sinä aikana, jolloin he näytelmää esittävät.

Mutta samoinhan kaikilla ihmisillä on määrätty osa elämässä esitettävänä. Me vaan yleensä emme osaa esittää elämäämme hierarkisena. Emme yksilöinä emmekä ryhminä. Tärkeimmäksi asiaksemme ja ojennusnuoraksemme emme yleensä vielä osaa asettaa itsellemme sitä vaatimusta, että olisimme hierarkisessa suhteessa sisimpään itseemme, Jumalaan, Mestariin. Elämämme näyttämöllä emme vielä niinkään yritä esittää elävää aatetta, Jumalaa,

vaan pikemminkin jonkunlaista taituruutta, tekniikkaa, pyydetä. Tämän tapahtuessa — joko ilmeisen tai peitetyn pyyteen kannustamina — me samalla sekaannumme toistemme osiin häiritsevästi, ei auttavasti.

Tällaisella menolla meidän dharmamme painuu karmaksi, vapautemme jäykistyy kahleeksi. Jumalallisen valon kirkkauteen tulee sumua. Aiheutamme karmallisia vaikeuksia, tuskia ja kärsimyksiä.

Myönnämme, että hierarkisuuteen asettuminen ei ole helppoa. Sillä oma kokemattomuutemme ja maailman epähierarkiset eli Mestariin nähden anarkiset tavat asettavat vaikeuksia. Kuitenkin meitä pyrkimyksissämme rohkaisee tietoisuus siitä, että ihmiselämän varsinainen tarkoitus on pyrkimisessä ja pääsemisessä siihen vuorisaarnan jumalalliseen hierarkiaan, jossa Jumalan tahto ilmenee.

— — —

Ja sitten enkeli hierarkiat.

Dionysios Areopagiita oli Ateenan kuuluisan areopagiitan oppinut jäsen. Kun Paavali esitelmöi Ateenassa Kristuksesta, uuden ajan ja uuden elämänymmärryksen alkamisesta, oli Dionysios mukana kuuntelijana. Dionysios huomasi, että Paavali puhui kokemuseräisellä varmuudella. Hän ymmärsi Paavalin näkökannan, ja näin Dionysioksesta tuli kristitty. Hänestä tuli Ateenan ensimmäinen kristitty piispa.

Tai paremmin sanoen Dionysioksesta tuli Paavalin Ateenassa perustaman esoteerisen koulun johtaja; niinkuin Pekka Ervast näistä asioista puheen ollen eräillä kesäkurssilla sanoi.

Dionysios Areopagiitasta tuli mystikko, joka on kirjoittanut teoksia taivaallisista hierarkioista. Nykyiset kirkot eivät halua tunnustaa Dionysioksen nimellä kulkevia kirjoja Dionysios Areopagiitan kirjoittamiksi, kenties siksi, että Dionysioksen kirjat sisältävät sitä salattua jumalviisautta, josta teosofia meidän päivinämme puhuu, ja jota Paavali, Dionysioksen oppiisä, sanoi puhuvansa.

— — —

Enkelijärjestöjä esitetään kolme kolmiota eli triadia. Siis niinkuin edellisessä luvussa huomasiimme yhdeksän planeetankin muodostavan kolme kolmiota. Ensimmäisen kolmion muodostavat Enkelit, Arkkienkelit ja Ruhtinaat, toisen Vallat, Voimat ja Herraudet, kolmannen Troonit, Gerubimit ja Serafiimit.

Voimme sanoa, että nämä hierarkiat ovat edellisissä luomispäivissä — kukin omalla tavallaan — käyneet lävitse ihmisminuuden asteen. Normaalisesti jokainen ryhmä kussakin luomispäivässä astuu yhden asteen eteenpäin, siirtyen luomispäivittäin aina seuraavaan ryhmään. Siis lähinnä edellisessä luomispäivässä, kuumanvantarassa, nykyinen tavallinen ihmiskunta oli eläinkuntana, Enkelit ihmiskuntana,

Arkkienkelit enkeleinä ja Ruhtinaat arkkienkeleinä, ja niin aina sekä taaksepäin että eteenpäin.

Näistä yhdeksästä hierarkiasta sanotaan, että kolme korkeinta, siis Troonit, Gerubimit ja Serafiimit, eivät ole nykyään ihmiskunnan mukana, vaikka ovat aikaisemmin olleet, ja vaikka joskus myöhemmin taas voivat olla. Nämä kolme hierarkiaa, Troonit, Gerubimit ja Serafiimit, vastaisivat salatajuntaa ja Isän vihkimysryhmän kolmea planeettaa. Sensijaan toiset kaksi kolmiota, siis Vallat, Voimat ja Herraudet, Enkelit, Arkkienkelit ja Ruhtinaat toimivat nykyään ihmiskunnan mukana. Johdonmukaisesti näistä Vallat, Voimat ja Herraudet vastaisivat unitajuntaa ja Pojan vihkimysryhmän kolmea planeettaa. Enkelit, Arkkienkelit ja Ruhtinaat luonnollisesti vastaavat nykyistä päivätajuntaa ja Pyhän Hengen ryhmän kolmea planeettaa. Luonnollista myöskin on, että kussakin enkelikolmikossa — niinkuin planeetta-kolmioissakin — ensimmäinen ryhmä vaikuttaa älyymme, toinen tunteeseemme ja kolmas tahtoomme. Siis ensimmäisessä enkelikolmiossa vaikuttavat Enkelit älyymme, Arkkienkelit tunteeseemme ja Ruhtinaat tahtoomme. Samoin tekevät toiset kaksi enkelikolmikkoa.

Kaksi ensimmäistä enkelikolmikkoa siis nykyään toimii ihmiskunnan mukana. Tavallinen ihmiskuntamme on seitsemäntenä. Ihmiskun-

tamme ottaa nyt elämänkruunuaan, ja toiset sitä palvelevat, itse luonnollisesti samalla kehittyen.

Kun nykyjään seitsemän hierarkiaa toimii, niin nähtävästi tästä johtuu Blavatskyn puhe Salaisessa Opissa siitä, että oikeastaan oli alunperin seitsemän Aatamia, seitsemän perustyyppiä. Nyt nämä tyypit muodostavat rotuja, mutta ovat myös sekoittuneet keskenään, palvelleen siten toisiaan.

Tulemme jälleen tärkeään asiaan. Näiden yhdeksän enkelijärjestön takana on vielä kolme Logoshierarkiaa; joista ennen on puhetta ollut. Näinollen on kaikkiaan kaksitoista taivaallista hierarkiaa. Huomaamme, kuinka nämä hierarkiat vastaavat sekä Eläinradan kahtatoista merkkiä että ihmisen kahtatoista prinsippiä. Samoin ne vastaavat yhdeksää planeetta-vihkimystä ja kolmea Aurinko-vihkimystä.

Toinen tärkeä asia on: millä perusteella Paavali saattaa sanoa, että me ihmiset tulemme enkeleitä tuomitsemaan?

Ensin sananen tästä „tuomitsemisesta”.

Muistamme Pekka Ervastin opetuksen: me emme vaikuta henkivaltoihin puheellamme, vaan olemisellamme. Meidän on ensin oltava jotakin. Jos me vaan „saarnaamme”, s.o. pidämme yleviä, hurskaita ja lennokkaita puheita, mutta emme itse seiso puheemme takana, niin me voimme kyllä saada aikaan melua täällä

maan päällä, mutta henkivallat eivät sellaisesta välitä. Heidän edessään sellainen on vain suunpieksäntää, tyhjää tuulen tohinaa. Henkivaltoja me voimme „tuomita”, s.o. opettaa vain olemalla jotakin, ja vasta sitten kenties puhumallakin.

Tästä puhkeaa uusi kysymys: mikä tekee mahdolliseksi, että me ihmiset ollenkaan voimme tuomita s.o. opettaa enkelijärjestöjä?

Täten tulemmeikin tärkeään asiaan, jonka huomioon ottaminen auttaa paremmin ymmärtämään ihmisen asemaa. Tulemme siihen, tekisi mieli sanoa mullistavaan tosiseikkaan, että me ihmiset — niinkuin Pekka Ervast toistaiseksi julkaisemattomissa esitelmissään esittää — kuulummekin Logoshierarkioihin, oleellisemmin Logoksen Poika-ryhmään. Tämä seikka tekee paremmin ymmärrettäväksi Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastinkin aseman. He eivät ole mitään luonnottomia poikkeusolentoja. He ovat esikoisia siten, että he ovat ensimmäisiä veljien joukossa, ovat ensimmäisinä saavuttaneet sen, mikä oleellisena mahdollisuutena kaikkien ihmisten olemukseen varattu on. Me ihmiset olemme siinä ihmeellisessä asemassa, että ruumiissa eläessämme, päivätajunnassamme, voimme vastaanottaa sisäisen Jumalan, kosmillisen Kristuksen, Isän. Olemme Jumalan pojan asemassa. Ei tavallinen ihmiskunta päivätajunnassaan suinkaan ole Jumalan poika; emme vielä osaa sitä olla. Mutta Jumalan poika piilee jokaisessa

ihmisessä. Se on kuin kapaloihinsa kääritty. Siksi Jumalan poika täytyy jokaisessa ihmisessä erikoisesti herätä, erikoisesti syntyä. Muutamissa ihmisissä, vihityissä, Jumalan poika on jo herännyt ja syntynyt, kasvamaan ruvennut. Kahdessa ihmisessä, toistaiseksi, Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, Jumalan Poika on saavuttanut kosmillisen, universaalisen täydellisyyden. He ovat tulleet, tai He ovat se kosmillinen Elämänpuu, jossa Mestarit ja Adeptit, Bodhisattvat ja Buddhat ovat oksia, oksia tai hedelmiä.

— — —

Täten olemme jälleen tulleet historialliseen Jumalan Pojan inkarnatioon ihmiskunnassa. Käymme nyt tarkastelemaan tämän tapahtuman historiallista kulkua.

Lähdemme siitä ajatuksesta, että jokaisessa ihmisessä piilee Jumalan poika, rajattomine mahdollisuuksineen. Jokaisen ihmisen tehtävä ihmisenä, Ihmisen poikana, on kasvattaa sisäinen sielunsa siksi taivaalliseksi neitseeksi, joka synnyttää Jumalan pojan. Jokaisen tehtävä on edelleen kasvaa tässä sisäisessä Jumalan pojassa täydellisyyttä kohti. Niinhän Vuorisaarnassa selvästi sanotaankin niille, jotka taivaallisen Isän käskyjä seuraavat: „Niin ollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen”.

Uskontojen tehtävä on auttaa tämän pää-

määrän toteutumista. Uskonnot eivät ole vain itseään varten. Niiden on kuljettava vuorisaarnassa viitoitetulla tiellä. Vain vuorisaarnan tiellä kulkiessaan uskonto täyttää tarkoituksensa.

Edellä olemme puhuneet, että historian kuлуessa esiintyy kolme perususkontoa, Pyhän Hengen, Pojan eli Kristuksen ja Isän. Kunnnes ne Isän uskonnossa kaikki yhtyvät. Tämä perususkontojen syntyminen ja täydellistytminen jumalalliseen täydellisyyteen edellyttää taas, että uskonnon alkuperäisimmässä perustajassa eli aiheuttajassa itsessään ensin on Isän täydellisyys inkarnoitunut.

Historiallisesti katsoen kaikki uskonnot ennen Jeesus Kristusta kuuluivat Pyhän Hengen perususkontoon. Myöskin kaikki yhdeksän enkelihierarkiaa kuuluvat Pyhän Hengen ryhmään, vaikkakin toiset heistä hiukan edustavat Poikaa ja kolmannet Isää. Tästä syystä Uudessa Testamentissa sanotaankin, että esim. Mooses sai siveyssääntönsä enkeleiltä, enkeleiden toimenpiteestä.

Tulemme sitten Pojan eli Kristuksen uskontoon. Se tuli mahdolliseksi senkautta, että Jeesus Kristuksessa ruumistui aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Teosofian sanoma nykyajalle”: „Elohimien joukosta toisen eli Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty

olento astui alas maan päälle ja ruumistui Jeesus Natsarealaisessa. Tämä oli Logoksen inhimillinen inkarnatio, joka tapahtui ensi keran täydellisesti Jeesuksessa Kristuksessa”.

Mutta tässäkin ei ole vielä asian koko arvo ja sisältö. Samalla Jeesus Kristus sai vihkimykseen kaikkiallisesta, kaikkien aurinkokuntien takaisesta ainoasta Pojasta eli Kristuksesta. Jeesus Kristuksessa ruumistui näinollen kaikkiallisen Kristuksen elämä, kosmillinen Kristus. Ja tämä tapahtuma teki mahdolliseksi toisen perususkonnon, Pojan eli Kristuksen uskonnon puhkeamisen maan päälle.

Sitten tulee kolmas perususkonto, Isän uskonto, joka, niinkuin jo edellä olemme sanoneet, sulkee ja sisällyttää itseensä molemmat edelliset perususkonnot. Jotenkin niinkuin miehuus sisällyttää itseensä nuoruuden ja lapsuuden.

Tämänkin kolmannen perususkonnon edellytys on nyt olemassa. Perustus tuli lasketuksi siinä ihmisessä, joka syntyi Suomen pääkaupungissa, Helsingissä, ja jonka nimeksi tuli Pekka, Pekka Ervast. Käyttääksemme Pekka Ervastin omaa puhetapaa sanomme ensiksi näin: Elohimien joukosta kolmannen eli Isäryhmän johtaja, Isäksi nimitetty olento astui alas maan päälle ja ruumistui Pekka Ervastissa. Tämä oli tähän asti täydellisin Logoksen inhimillinen inkarnatio.

Mutta tässäkin ei taas ole tapahtuman koko

arvo ja sisältö. Pekka Ervast sai samalla vihkimyksen kaikkiallisesta, kaikkien aurinkokuntien takaisesta Isästä. Pekka Ervastissa vuorostaan inkarnoitiin kaikkiallisen Isän elämä, kosmillinen eli universaalinen Kristus-Isä. — Muuten tämä asia sisältyykin Pekka Ervastin omaan kokemuskertomukseen. Näin sanotaan kertomuksessa: „Hän (nim. Pekka Ervast) näki Jumalan äärettömyyden... Ei sillä elämällä ollut muotoa, ei se ollut mikään persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan se oli itse elämän äärettömyys, pohjattomuus, syvyys ja kuilu, se oli palava tuli ja aurinko ja valo, mutta se oli elämää ja se puhui ja sanoi: 'sinä olet minun poikani ja minä rakastan sinua'." Ja toisessa kertomuksessaan Pekka Ervast sanoo samasta asiasta: „Ja samalla auringon takaa ja joka puolelta avaruudesta kuului ääni, joka sanoi: 'ole hyvässä turvassa poikani, sillä minä rakastan sinua'." J.n.e.

Niinkuin huomaamme, tässä puhui „itse elämän äärettömyys, pohjattomuus, syvyys ja kuilu". Siinä puhui tajunta „auringon takaa ja joka puolelta avaruudesta". Ja kolmannessa kertomuksessaan Pekka Ervast sanookin näin: „Ihminen on Jumalan Poika... Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri, salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan poika".

Tämä oli kolmas apu ihmisille. Se vaikuttaa

mullistavasti ja käänteentekevästi. Sillä tämä suuri henkinen vuodatus tuli samalla koko meidän maailmaamme ja ihmiskuntaan. Tämä vuodatus muodostui uudeksi luonnonvoimaksi yksinpä planeettamme fyysillisenkin tason elämässä. Se voima mullistaa ja uudestisyntyttää. Hengettömiksi jäykistyneet muodot ja sivistykset saavat mennä, ja uutta syntyy. Tästä voimasta syntyi ja sai sisältönsä teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys.

Tässäkin suuressa henkisessä tapahtumisessa on näinollen ollut ensin oleminen, ja tästä olemisesta sitten vasta puhkesi puhuminen.

Ja niin on tullut lasketuksi täydellistynyt perustus ihmiskunnan elämäncäsitykselle. Isän uskonto ilmenee uudistettuna, syvennettynä ja täydellistettynä elämäncäsityksenä, teosofis-ruusuristiläisenä elämänymmärryksenä. Meillä on nyt kolme perususkontoa, Pyhän Hengen, Pojan ja Isän, jotka täydellistyttävät toisiaan. Yhdessä, yhdistyneinä, ne vasta tekevätkin suuren maailmanuskonnon mahdolliseksi. Isän uskonto, Isän elämänymmärrys, puhdistaa, nostaa ja sulkee itseensä kaikki vanhat uskonnot.

— — —

Vielä olisi näitä asioita tarkasteltava uskonto-psykologian historiallisen kehityksen valossa.

Meille on puhuttu toisesta tulemisesta. Mistä tällöin on kysymys? — Aluksi voimme yleis-

täen sanoa näin: ensimmäinen tuleminen kaikissa asioissa on, kun asia pannaan alulle, ja toinen tuleminen on, kun alulle pantu asia saadaan viedyksi täyttymykseen, jolloin alkaa uusi jakso. Samassa mielessä voidaan puhua sekä Pyhän Hengen että Pojan, ja lopulta myöskin Isän, ensimmäisestä ja toisesta tulemisesta.

Pyhän Hengen ensimmäinen tuleminen tapahtui muinaisella Lemurian mantereella, miljoonia vuosia sitten. Pyhä Henki on totuuden henki, ja Kristus sanoo, että totuus tekee vapaaksi. Mistä siis vapauduttiin Pyhän Hengen ensimmäisessä tulemisessa? — Lyhyesti sanoen ihmiskunta vapautui silloisesta miltei eläimellisen tajuntansa rajoituksesta. Meidän olemukseemme vuodatettiin inhimillinen, järjellinen minuu.

Mutta mitään ei anneta tyhjän vuoksi. Niinpä samalla tulimme siveellisesti vastuullisiksi. Vastuunalaisuutta oppiaksemme saimme vapauden erehtyä, tehdä syntiä. Eläimillä ei ole vapautta tällaiseen synnin tekoon.

Mutta ihmisenkin vapaus syntiin, erehdykseen, on vain tilapäistä. Sillä erehdyksien seuraukset jäävät tekijänsä kohtaloon, karmaan, ja ne on sovitettava. Mitään mielivaltaista anteeksiantoa ei ole, ei ole ollut, eikä tule olemaan.

Juuri tätä tietoisuutta siveellisestä vastuullisuudestamme Pyhän Hengen uskonnot ryhtyivät ihmisille opettamaan. On nimenomaan huo-

mattava, etteivät alkuperäiset Opettajat ihmisiä peljätelleet. He opettivat tuntemaan elämää ja seuraamaan määrättyjä siveyssääntöjä. Tietysti he puhuivat väärrien tekojen karmallisista seurauksista siinä mielessä, että ihmiset oppisivat varovaisuutta. Sensijaan alemmat, itsekkäät ja vallanhimoiset opettajat ryhtyivät ihmisiä sekä peljätteleämään että suorittamaan kaikenlaisia taikauskoisia uhreja — muka Jumalan lepyttämiseksi. Viisaat opettajat kyllä selittivät, miten sovintoon päästään: kantomalla erehdyksiensä seuraukset ja olemalla tekemättä uutta syntiä, uusia erehdyksiä. Mutta itsekkäät opettajat rappeuttivat tämän käytännöllisen järjestämis-pyrkimyksen sopusointuun pääsemiseksi Lain kanssa. Ruvettiin moninlaisilla uhreilla lepyttämään Jumalaa, mutta käytännössä jatkettiin syntiä, laittomuutta. Etenkin polttouhri, jossa uhrin tuoksu kuviteltiin tuleessa ja sauhussa nousevan Jumalan luo, oli kuin vastavuoroisuus siihen, että kuviteltiin Jumalankin ilmaisevan tyytymättömyytensä salamoissa ja leimauksissa. Ja ihmisillä on yleensä ollut merkillinen taipumus kuunnella ja seurata mieluummin itsekkyyden opettajia kuin viisauden opettajia.

Vähitellen kuitenkin yksi ja toinen alkoi uudelleen aavistaa, ja lopulta ymmärtääkin, että tuollainen palavan uhrin kohoava tuoksu oli korkeintaan vain karkea vertauskuva siitä

vilpittömästä mielestä, joka ihmisen hartaassa ajattelussa kohoutuu Jumalan luo. Uhraaminen olikin mielenmuutosta, kuuliaisuutta ja uskollisuutta profeettain antamien siveyssääntöjen seuraamisessa.

Täten tultiin lopulta siihen, että edes yhdessä ihmisessä, Gotama Buddhassa, tapahtui Pyhän Hengen toinen tuleminen, tehden hänet uudella tavalla vapaaksi. Totuus tekee vapaaksi. Ensimmäinen totuuden tuleminen teki ihmisen vapaaksi eläimen rajoittuneisuudesta, teki hänet vapaaksi ajattelemaan, etsimään, erehtymään, tekemään syntiä. Toinen Pyhän Hengen tuleminen teki kasvatuksen ja täydellistymisen kautta ihmisen vapaaksi erehtyväisyydestä ja pakollisesta jälleensyntymisestä. Buddha oli tullut niin kokeneeksi ja viisaaksi, että hän uhrasi kaikki pyyteet. Se oli hänen uhrinsa. Hän ei pyytänyt mitään. Ja niin hän oli lopulta vapaa. Buddha oli suurenmoisesti vapaa. Totuus oli hänet vapaaksi tehnyt. Hän oli mukautunut totuuteen, ja tuli lopulta vapaaksi kuin totuus itse.

Huomattava on, että vain pieni joukko ihmisiä, toistaiseksi, on ennättänyt saavuttaa Pyhän Hengen toisen tulemisen, pakollisesta jälleensyntymisestä vapautumisen. Suuri ihmiskunta tekee yhä syntiä järkeä vastaan, totuuden Pyhää Henkeä vastaan, jota kukaan ei saa anteeksi, vaan siitä tulee karmaa. Karma sitoo

tekijänsä pakolliseen jälleensyntymään, kunnes ihminen kärsimyksillään ja ponnistuksillaan sovittaa karmansa.

Mutta se seikka, että edes yksi ihminen, ja hänen mukanaan joukko muitakin ihmisiä, oli saavuttanut Pyhän Hengen toisen tulemisen, järjestäjänsä itsenäisyyden, se teki mahdolliseksi Pojan, kosmillisen Kristuksen tulemisen ja vuodattautumisen meidän planeettaamme ja päivätaajuiseen ihmiskuntaamme. Jeesus Kristuksessa Jumala vuodattautui ihmiskunnan sieluun rakkautena.

Tästä tuli uusi pulma, uusi läksy ja uudet vaikeudet. Yksilöityvien ihmisten piti oppia elämään rakkaudessa. Mutta oliko heissä tuota rakkautta? Sitä oli vain siemen. Se siemen oli kylvetty persoonalliseen tunne-elämään. Alkoi suuri ja vaikea tehtävä: järjen avulla ja rakkauden elähyttämänä oli ryhdyttävä entistä syvällisemmin puhdistamaan persoonallista tunne-elämää. Syvällä tunne-elämässä piili itsekkyyttä. Sitä oli vaikea saada kääntymään veljesrakkaudeksi. Se nousi kuin myrsky ja tulva pyrkimyksiämme vastaan.

Kun sitten vielä kävi niinkuin kävi, että Jeesus Kristus tuli häväistyksi, tuomituksi ja ristiinnaulituksi, ja kun Paavali tuli puhuneeksi hiukan varomattomasti, kuvaannollisesti rinnastaen Kristuksen verikuolemaa juutalaisten taikauskoiseen ja karkeaan eläinten veriuuhriin,

niin johtui tästä, että eläinuhri kyllä saatiin poistetuksi, mutta tilalle tuli karkea, verinen sijaissovitussoppi.

Ja niin vähitellen tietämättömyyden, itsekkyyden ja väkivallan opettajat pääsivät taas johtoon. Viisauden, epäitsekkyyden, rauhan ja veljesrakkauden opettajat työnnettiin syrjään. Veljesrakkauden oppi käännettiin vastakohdaksi. Kristityt ryhtyivät harjoittamaan veristä vainoa. Kun Jumala ajateltiin vihastuneeksi, tultiin itse vihan täyttämiksi. Sillä tosiasia on: millaiseksi Jumala, ihanne, ajatellaan, sellaisiksi itse muutumme.

Emme viivytä enempää tässä kristikunnan epä-kristillisessä historiassa.

Yleensä onkin jo alettu ymmärtää, että kristikunnan tila on onneton. Toisin pitäisi olla. Mutta sitten, imelästi huokaillen, lisätään: parempaa emme kykene aikaansaamaan. Olemme syntisiä, heikkoja, voimattomia. Kirkko puolestaan vetäytyy ja turvautuu omaan kielteiseen oppiinsa: emme jaksa seurata Kristusta, emme Hänen vuorisaarnan oppiaan, emme Hänen viittä käskyään.

Mutta tällävälin ihmisten ja kansojen elämä käy yhä uhkaavammaksi, väkivaltaisemmaksi, sotaisemmaksi, verisemmäksi.

Missä apu?

Emmekö jo huomaa, mikä meiltä psykologisesti puuttuu? Puuttuu henkinen voima, siveel-

linen ryhti, hyvä tahto. Puuttuu usko ja luottamus hyvän voimaan. Rakkaus ja hyvä tahto meiltä puuttuu. Siksi emme jaksa. Emme jaksa luottaa Mestariin. Emme usko vuorisaarnan opetuksen ymmärtämiseen ja seuraamiseen.

Ja niin meille selviääkin se tosiasiallinen välttämättömyys, että ihmiskunnan oli saatava apua. Oli saatava apua kahdella tavalla: *v o i m a n a* ja *o p e t u k s e n a*. Ja niin tapahtui se mikä tapahtui. Tapahtui uusi suuri henkinen vuodatus kaikkiallisesta kosmoksesta, aurinkokuntamme rajojen tuolta puolen. Tapahtui kosmillisen Isän inkarnatio.

Tämä on samalla Pojan eli Kristuksen toinen tuleminen. On sanottu, että toisessa tulemisessaan Kristus tulee sekä kunniassaan että tuomiolle. Kunniassaan tuleminen ensiksikin merkitsee, että aletaan vähitellen uskoa ja luottaa vuorisaarnan siveysopin seuraamisen mahdollisuuteen. Aletaan ymmärtää kristinuskoa. Kristinuskon on lopulta ainoastaan siinä, että seurataan Kristuksen vuorisaarnan käytännöllistä oppia.

Tämä on Kristuksen tulemista kunniassaan. Niinpä olikin yksi ihminen, Pekka Ervast, joka jo nuoruudestaan asti osasi sekä seurata että järjestää käytännöllisen elämänsä täydellisesti vuorisaarnan siveysopin kannalle. Siksipä Pekka Ervast jo noin kahdenkymmenen vuoden ikäisenä kykeni kokemaan Jordanin

kasteen. Hän kykeni kokemaan sen syvällisesti ja täydellisesti. Hän kykeni päivätajunnassaan vastaanottamaan äärettömyyksien kosmillisen Isän inkarnation. Pekka Ervast yhtyi Isään. Isä tuli hänessä voimaksi ihmiskuntaan. Isä tuli hänessä kaikiksi kolmeksi: voimaksi, rakkaudeksi ja totuuden tiedoksi.

Tämä oli samalla Kristuksen toista tulemistä sekä kunniaasaan että tuomiolle. Tuomiolle ensiksi siten, että ihmisissä herää syvällisempi itsekritiikki. Ihmiset heräävät syvempään ja vakavampaan ajatteluun. Ihmiset julistavat itse itselleen tuomion siten, että he hylkäävät omat tähänastiset oppinsa ja menettelynsä. Juuri sellaista tuomiota Kristus odottaa. Ja edistää. Sillä sellainen tuomio on avuksi ihmisille. Toiseksi tuomio kyllä käy yli ihmiskunnan siten, että vanha sivistys sortuu. Ja uusi syntyy.

Kaikkia näitä seikkoja ja asioita ihminen voi nyt oppia kokemuksessa ymmärtämään. Tämän voi oppia kokemaan ja ymmärtämään seuraamalla Pekka Ervastin uudelleen järjestämiä taivaallisen Isän viittä käskyä, vuorisäärnan siveyssääntöjä, ohjeita ja neuvoja. — Umpimähkäinen tai ennakoluuloinen kieltäminen tai myöntäminen ei paljoa merkitse. On koettava. Suvaitsevaisuus kaunistaa totuuden etsijää. Mutta kokemus ja sen aiheuttama ymmärtäminen johtuu Mestarin jäljessä kulkemisesta.

Ja onhan jokainen ihminen kutsuttu kulke-
maan vuorisaarnan siveysopin tietä kokemuk-
seen, tietoon ja ymmärtämykseen. Pyrkimyksistämme riippuu, tulemmeko valituiksi, tulemmeko sisälle hierarkiseen elämään, siihen, jossa käytännöllisesti ilmenee Jumalan tahto, rakkaus ja totuus.

IV.

SUHDE ITSEEMME, TOISIIMME JA JUMALAAIN.

Edellisissä tutkimuksissamme on jo käynyt selväksi, että tässä neljännessä luomispäivässä elämämme kulkee seitsemän juurirodun kautta kohti päämääräänsä. Kussakin juurirodussa suoritetaan määrätty läksy määrätyn voiman kannustamana, määrätyn ihanteen innostamana. Ensimmäisessä oli kuin sädehtyvä aatmasta, toisessa buddhista ja kolmannessa manaksesta. Neljäs juurirotu — vastaten koko nykyistä neljättä luomispäivää — oli syvimmällä aineessa ja siinä erikoisesti vaikutti pyyde, himo, jota Buddha nimitti elämänhaluksi. Nykyään elämme viidennessä juurirodussa, jossa jälleen manas vaikuttaa. Tähän liittyy johtavana voimana Buddhan erikoisesti aiheuttama totuuden Pyhä Henki. Kuudennessa juurirodussa vaikuttaa buddhi — josta toisessa juurirodussa oli sädehtyvä — ja siinä johtaa Jeesuksen Kristuksen erikoisesti aiheuttama kosmillisen Kristuksen rakkaus ja viisaus. Seitsemännessä juuri-

rodussa vaikuttaa aatma — josta ensimmäisessä juurirodussa oli sädehtys — ja siinä erikoisesti johtaa Pekka Ervastin aiheuttama kosmillisen Isän rakkaus, tahto, voima ja majesteettius.

Omilla ponnistuksillaan ja Jumalan avulla ihmiskunnan on näiden juurirotujen aikana saavutettava se täydellisyys ja päämäärä, mikä sille niissä on suoritettavaksi asetettu. Ja yrittäessämme tarkastella näitä asioita useilta näkökannoilta voimme muistaa, että totuus on yksi, mutta että sitä voidaan — niinkuin Pekka Ervastin oli tapana sanoa — katsoa monilta puolilta.

Eräältä näkökannalta katsellen voimme keskittää kaiken edessä olevan tehtävämme kolmeen kysymykseen. 1:ksi: miten suhtaudun itseeni? 2:ksi: miten käyttäydyn suhteessani toisiin ihmisiin? 3:ksi: millaiseksi järjestän suhteeni Jumalaan? Kyetessämme järjestämään nämä kolme asiaa siten, että elämä ne hyväksyy, silloin olemme läksymme ja tehtävämme suorittaneet.

Ylöspäisellä kaarella ovat viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu, ja näihin kolmeen kysymykseen on vastattava kussakin juurirodussa omalla tavallaan, yhä syvemmin ja täydellisemmin. Kullekin juurirodulle asetettu vähin vaatimus on kyettävä selvittämään.

— — —

Aloittakaamme siis tutkimuksemme nykyisestä viidennestä juurirodusta.

Ensin suhde itseemme.

Voimme ymmärtää, että me ihmiset emme pitkiin aikoihin kiinnitä vakavaa huomota siihen, mitä me itse olemme. Me unohtamme itsemme väärällä tavalla. Me elämme ja toimimme muutoin vain, elämänhalun kannustamina. Pelkän olemassaolomme puolesta. Ja onhan silläkin oma arvonsa. Me kehitymme toimeliaisuudessa ja kekseliäisyydessä. Opimme tuntemaan ulkonaista luontoa. Joudumme milloin minkinlaisen tunnelman tai mielialan valtaan. Joudumme joko ylevästi ihailemaan elämää tai olemaan allapäin ja pahoilla mielin. Saatammepa joskus kaihomielin ajatella pienten sirojen eläinten tai suloisten pikkulintujen huoletonta elämää. Melkeinpä saatamme huudattaa: oi, jos olisinkin lintunen! Ja rappeutuneiden kirkkojen helvetinkauhun säilyttämänä lisäämme vielä: silloin ei ainakaan olisi vaaraa joutua loppumattomaan helvetin piinaan! Rappeutuneen kristikunnan kasvatilla on todellakin syytä huudahtaa näin.

Mutta miten sitten on ihmisen laita?

Elämä itse herättää tällaisen kysymyksen. Elämä vähitellen muodostuu kuin sfinksiksi, joka uhkaa niellä, ellemmme osaa oikein vastata.

Ja sfinksi onkin meidät moneen kertaan niellyt. Se on niellyt meidät kuolemassa, ja se

on työntänyt meidät jälleen takaisin syntymässä. Ja sitä se tekee ylivoimaisesti siihen asti, kunnes osaamme vastata oikein.

Osamme ja tehtävämme eri ruumistuksissa ei ole aina sama. Jossain ruumistuksessa voimme olla „kirjanoppineita”, niinkuin ennen sanottiin. Silloin yritämme tieteellisen oppineesti vastata, mikä ihminen on. Suurissa oppineissa teoksissa on voitu sanoa: niin, kun ihmisestä riisutaan kaikki, mitä riisua voi, niin jällelle jää vain — virnistelevä luuranko. Ja aikanaan sekin haihtuu, niin että lopputulos on plus-minus nolla. Ja sitten hiukan hymyillään — tieteellisesti.

Mutta tällaisesta hymystä ei sfinksin vakaavuus järkyty. Vakaana sen kysymys uhoo: nielen, ellet oikein vastaa!

Ja kerran me sitten joudumme sellaisen välttämättömyyden eteen, että meidän on suoraan ja rehellisesti tunnustettava: oh, minähän en ensinkään tiedä, mikä tai kuka minä olen!

Tämän vastauksen kuultuaan sfinksi on tullut kuin ravituksi, ja rauhoittuu. Se ei ole tarvinnut nielaista ihmistä, koska se on saanut nielaista ihmisen suusta kuulemansa ensimmäisen vilpittömän totuuden.

Tämä vastaus, ollen kielteinen, ei kylläkään riitä. Mutta miksi ihmisen, etenkin oppineena ollessaan, on vaikea olla tällätavoin vilpiton? — Se on siksi, että tässä viidennessä juuri-

rodussa, ja etenkin sen nykyisessä viidennessä alarodussa, jossa manas johtaa, herää voimakas omanarvon tunto. Omanarvon tunto on alkua-asteella hyväkin kannustin. Mutta myöhemmin se voi helposti muuttua ylpeydeksi. Ja tämä väärä omanarvon tunne, ylpeys, tekee sen, että meidän on vaikea nöyrtyä totuudenkaan edessä. Niinpä tavallisesti ryhdymmekin puolustautumaan selittämällä, että eiväthän muutkaan ihmiset tiedä, eivät tiedä eivätkä voikaan tietää. En minä, enempää kuin kukaan muukaan tiedä, eikä tule milloinkaan tietämään, mikä ihminen todella on.

Mutta tällaista puhetta sfinksi ei ota kuuleviin korviinsa. On kuin sen vakavuus uhoisi: tuon väitteesi saat itse niellä! Tai minä mielen sinut!

Ja ihminen huomaa — muinaisen Joukahaisen lailla — vajoavansa suohon.

Mutta kerran ihminen kuitenkin nöyrtyy ja rehellisesti myöntää, että vaikka hän ei tiedä, niin joku toinen silti voi tietää. Ja kun jokukin voi tietää, niin silloinhan kaikilla muillakin ihmisillä on tiedon mahdollisuus.

Tällöin ihminen on tunnustanut henkisen todellisuuden, kehityksen ja Mestari-tiedon ja viisauden. Hän on nöyrtynyt korkeamman itsensä edessä.

Tämä on se vähin vaatimus, mikä tässä

viidennessä juurirodussa vaaditaan suhteessa itseensä.

Sitten suhde toisiin ihmisiin.

Meitä on tämän maan pinnalla noin 2,000 miljoonaa ihmistä, ja meidän on pakko elää jonkunlaisessa suhteessa toisiimme.

Tässä toisiimme suhtautumisessa voimme, kuvaannollisesti puhuen, seurata yhteiskunnallisen kehityksen kulkua kalastuksen, metsästyksen, maanviljelyksen ja sivistyselämän kausissa. Etenkin kun Jeesuskin sanoo tekevänsä kalastelevista opetuslapsistaan ihmisten kalastajia.

Tietenkin on ero kalastuksella ja kalastuksella. Voimme hyvinkin kysyä: mitenkähän alkeelliset ihmiset toisiaan kalastavat?

Tietenkin hyötyäkseen. Siis aivan kuin tavallinen kalastajakin. Onkimies ainakin lähestyy kaloja hyväntekijänä, makupalaa koukussa tarjoten. Mutta jos kala vastaanottaa tarjouksen, silloin kalasta tuleekin kalastajan makupalaa. Samalla tavoin alkeelliset ihmiset voivat menetellä suhteessa toisiin ihmisiin. Toisia kalastaessaan he esiintyvät joko ystävinä tai hyväntekijöinä. Heidän kielensä on heidän onkikoukkunsa. He antavat s a n a n s a, joko tekemiensä tai saamiensa palvelusten pantiksi eli takeeksi. Mutta heidän sanansa olikin vain syötti tai koukku, jonka he sopivaksi katsomallaan hetkellä nykäisevät takaisin. Ja kalastettu

jäikin tyhjänä, petettynä ja hyljättynä tiepuoleen.

Täten ihmiset luovat itselleen karmaa, kovaa kohtaloa.

Tällaisesta kalastuksesta siirrytään metsästykseen. Kun kala ei enää syö, kun ihmiset eivät enää luota eivätkä tartu syöttiin, silloin muututaan metsästäjiksi. Hankitaan jousi ja kimppu nuolia. Kieli, tuo pieni elin, joka ensin oli onkikoukkuna, muuttuu nyt jouseksi. Nuolia ovat terävät ja myrkytetyt sanat. Siten metsästäen tehdään paljon pahaa. Monella tavalla ja monessa asteessa. Tekopyhästi vielä sanotaan: niin siinä kävi, mutta syyttäköön itseään.

Tietenkään ei tästä metsästäjäkään paljoa hyödy. Sillä sinnehän se saalis jää, kuvaannollisesti puhuen, metsään mätänemään. Ainoastaan on saatu nauttia ihmismetsästyksestä, haavoittamisesta ja surmaamisesta. On surmattu toisen ihmisen nimi ja maine, tai tehty hänen työnsä ja elämänsä mahdottomaksi kielellä, jota on käytetty jousena tai tikarina.

Tästä tavallisesti siirrytäänkin maanviljelystä vastaavaan kauteen. Hyötymisen halu kannustaa siihen. Kun ei enää kala syö, kun metsästys ei hyödytä, ryhdytään viljelemään, kasvattamaan. Mutta me haluamme myöskin puida riihen, s.o. tuon kasvattamamme ihmisen hyväksemme käyttää. Ellei hän antaudu vapaaehtoisesti, niin puimme hänet väkisin. Tarvitsee

vain ajatella entisajan ylhäisaatelia. Mahtava ylimys saattoi uhrata paljon lastensa kasvattamiseksi. Mutta hän huolehti siitä, että kasvatit lisäsivät hänen mahtavuuttaan. Elleivät kasvatit antautuneet kasvattajansa puitaviksi, niin mahtava ylimys saattoi, äärimmäisessä tapauksessa, joko omin käsin surmata poikansa, tai ojentaa hänelle aseensa ja sanoa: parasta mitä nyt voit tehdä, on että surmaat itsesi. Siten ehkä pelastat sekä omasi että isäsi ja sukusi kunnian.

Nykyään tämä ihmisten, etenkin juuri nuorten ihmisten väkivaltainen puiminen tapahtuu suuressa mitassa. Puimakone on pakollinen aseritarius ja sota. Me uhraamme paljon innostaaksemme ja kasvattaaksemme nuorisoa. Mutta me myöskin puimme heidät. Me uhraamme heidät itsekkään mahtavuuden suunnitelmille, epäinhimillisille järjestelmille. Elleivät he vaadittaessa antaudu puitaviksi sotapuimakoneissa, niin me teilaamme heidät.

Nyt kysymme: mihin päättyy tällainen ihmisten kalastaminen, metsästäminen, puiminen ja teilaaminen?

Myönteisessä tapauksessa tuo kaikki lopulta johtaa siihen, että me saamme elämältä itseltään eräänlaisen palkan, sanoisimmeko ritarimerkin. Se merkki on lähtemätön s u r u ja m u r h e syvällä sielussamme. Se on todellinen Kainin merkki. Syvässä, lähtemättömässä su-

rusa ja murheessa ihminen ymmärtäen myöntää: olen veljeni surmaaja, tuomittu maanpakolainen.

Tämä otsaamme eli järjelliseen tietoisuuteemme saamamme Kainin merkki saa meidät lopulta nöyrytymään ihmisyyden edessä ja tunnustamaan ihmisten loukkaamattomuuden ja koskemattomuuden. Tämä ihmisen loukkaamattomuus ja koskemattomuus onkin se minimimäärä, vähin vaatimus, mikä meidän nykyisessä viidennessä juurirodussa on saavutettava suhteessa toisiimme. Se on elämän itsensä asettama vaatimus. Se on meidän vähin läksymme ihmisyyden ja veljeyden koulussa suhteessa toisiimme.

Kolmanneksi on suhteemme Jumalaan ja siinä vähin vaatimus tässä viidennessä juurirodussa.

Edellisissä, nim. suhteessa itseemme ja toisiimme, seurasimme kehitystä alhaalta ylöspäin, karkeasta hienompaan. Suhdetta Jumalaan voimme nyt vaihteeksi seurata päinvastaisessa järjestyksessä. Tällöin meillä on tilaisuus nähdä, miten jumalasuhte ihmisten elämän käsityksessä rappeutuu.

Lähtökohdaksi otamme täydellistyneen historiallisen jumalasuhteen. Voimme ottaa joko Pekka Ervastian tai Jeesuksen Kristuksen suhteen Jumalaan. Otamme Jeesuksen Jumalasuhteen. Sillä tällöin meillä on käytettävänäm-

me lähes parin tuhannen vuoden historia, jossa saamme nähdä ja seurata, miten suhteemme Jumalaan sekä käsitteenä että käytännössä rappeutuu.

Jeesus Kristus ensimmäisenä oli saavuttanut sellaisen suhteen Jumalaan, että hän saattoi sanoa: minä teen sitä, mitä näen Isän tekevän.

Samalla Uudessa Testamentissa esiintyvistä Jeesuksen puheista näemme, että tällainen suhde Jumalaan on jokaisen ihmisen määrä saavuttaa. Niinpä Jeesus nimenomaan alkoikin opettaa, miten tätä päämäärää kohti kuljetaan. Hän sanoo: ottakaa ristinne, s.o. kohtalonne, kärsimyksenne ja vaikeutenne ja seuratkaa minua, seuratkaa minun neuvojani, ohjeitani ja käskyjäni. Ja alkukristillisinä aikoina juuri tällainen Kristuksen neuvojen seuraaminen oli kristinuskoa. Se oli, oman karmallisen ristinsä lisäksi, Kristuksen ristin päällensä ja kannettavaksensa ottamista. Ja Kristus itse sanoi, että Hänen ristinsä on suloinen. Miksi se on suloinen? Se on siksi, että siten, Mestarin ohjeita ja käskyjä seuraamalla, ihmisen elämään tulee järkeä, sisältöä ja tarkoitusta.

Tätä kristinuskko alkuaan oli — kunnes se maallistui ja syntyi teologia. Kehittyi oppinut viisastelu ja saivartelu. Kristus ei ollutkaan enää ensisijassa Opettaja, jonka neuvoja seurattaisiin, vaan hän oli ainoastaan Vapahtaja. Kristuksesta tehtiin vapahtaja siinä peräti

rappeutuneessa vanhatestamentillisessa mielessä, että hänet oli surmattu ja uhrattu Jumalan lepyttämiseksi ja ihmisten syntien sovituksiksi. — Totuus Jeesuksen kuolemassa oli tietenkin se, että hänkin joutui edellä kuvailemaamme veriseen puimakoneeseen siksi, että Hän ei antautunut edistämään ihmisten itsekäitä suunnitelmia, järjestelmiä ja väkivaltaisia menetelmiä. Jeesuksen uhri tässä asiassa oli tietysti se, että hän ei kuolemankaan uhattessa luopunut saavuttamastaan totuuden näkemyksestä ja rakkauden periaatteesta.

Tämä oli Jeesuksen kuolinuhri hänen omalta kannaltaan. Mutta tämän uhrin väärinymmärtämisestä ja väärin selittämisestä syntyi kärkeä sijaissovitusoppi. Ei enää seurattu Kristuksen vuorisaarnan oppia, vaan ylistettiin ja paltvottiin häntä kärsivänä uhrilampaana. Kristuksesta tehtiin mystillinen Vapahtaja, mutta käytännöllisenä Opettajana hänet hyljättiin. Sen sijaan sommiteltiin omatekoinen, Mooseksen siveysopin pohjalta lähtevä n.s. kristillinen siveysoppi. Ja tässä kirkkojen kristillisessä siveysopissa näyttelee väkivalta hallitsevaa osaa.

Näin oli Kristus Opettajana työnnetty pois. Mutta niinkuin ihmiset ensin väsyivät Kristuksen seuraamiseen, niin alkoi heitä vähitellen kyllästyttää usko sijaissovittajaan ja mystilliseen Vapahtajaankin. Väsyneinä otettiin uusi

askel pahempaan päin. Ja niin vihdoin suuressa Ranskan vallankumouksessa poistettiin Jumala kokonaan. Inhimillinen äly ja mahti sellaiseenaan asetettiin ylimmäksi määrääjäksi.

Sitten tuli n.s. maailmansota ja sitä seuranneet suuret vallankumoukset, etenkin Venäjällä, jossa uudelleen Jumala kiellettiin, ja ihmiset ottivat rajoittamattoman vallan menetellä niinkuin itse haluavat. Ihmisetkin olivat vain ainetta, ja heitä teilataan mielinmäärin — kunnes ehkä huomataan, että kukaan ei ole turvassa. Tämän päivän teilaajat voivat huomenna itse olla teilattavina. Syntyy kammottava kilpajuoksu siitä, kuka ensin ennättää toisen ilmiantamaan ja teilaamaan. Elämä muodostuu täydelliseksi manalaksi, taivasten valtakunnan vastakohdaksi. Saamme näytteen siitä, millainen on materialismin ja väkivallan unelmoima ihanneyhteiskunta. Se on kauhistuttava. Niin että jos tuollainen kokeilu antaa jonkun opetuksen, niin opetus on kielteinen, varoittava. Kammottavuudellaan se ainakin osasta ihmisiä varistaa pois vallankumousten väärät ja kelvottomat unelmat ja haaveet.

Tällaisen varoittavan opetuksen siis saamme vallankumouksista ja niissä ilmenevistä hirmuvalloista.

Mutta minkä opetuksen antaa kristikunnan kirkkojen historia? — Varoittavan. Opetus on

tämä: mikäli luovutaan taivaallisen Isän viiden käskyn ja muiden vuorisaarnan siveyssääntöjen kunnioittamisesta ja seuraamisesta, sikäli aletaan askel askeleelta painua kohti manalaa, materialistista hirmuvaltaa. Ensimmäinen askel kohti maan päälle ilmenevää manalaa, tai helvettiä, jos niin tahdomme sanoa, on kirkkojen ja uskonnon kapinoiminen Mestarin vuorisaarnan käytännöllistä siveysoppia vastaan. Uskonnon kapinoiminen vuorisaarnan siveyssääntöjä vastaan on kapinoimista Jumalaa vastaan. Se on kapinoimista Jumalan valtakuntaa vastaan, kapinoimista siveellistä maailmanjärjestystä vastaan. Ja koska maailmanjärjestyksen elävää Lakia kukaan ei voi kumota eikä muuttaa, ja koska Laki ei lakkaa toimimasta ihmisten elämässä syyn- ja seurauksen eli karman lakina niin kauan kuin ilmennyt elämä on olemassa, niin sen tähden kaikki kapinoiminen Lain pienimpiä käskyjä vastaan, jotka vuorisaarnassa esitetyt ovat, johtaa vain, askel askeleelta, tavasten valtakunnan vastakohtaan, hirmuvaltaan, manalaan, helvettiin, suunnattomiin ja tarpeettomiin kärsimyksiin ja kurjuuteen.

Sen tähden kolmas läksy nykyisessä viidennessä juurirodussa on, että me nöyryyimme Jumalan edessä nöyrytymällä siveellisen maailmanjärjestyksen edessä, nöyrytymällä Mestarin ja Hänen esittämänsä vuorisaarnan siveyssääntöjen edessä, ja alamme tutkia ja seurata niitä.

Niinhän Vuorisaarnan siveysopin alussa nimenomaan sanotaankin: „Jos siis ken katsoo mitättömäksi yhtäkään seuraavista pienistä käskyistä ja sillä lailla opettaa ihmisiä, on häntä sanottava pienimmäksi taivasten valtakunnassa; mutta joka niitä noudattaa ja opettaa, häntä on sanottava suureksi taivasten valtakunnassa”. Ja näin: „kunnes taivas ja maa katoavat, ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty”.

Näin olemmekin esittäneet nykyisen viiden-
 nen juurirodun läksyn. Mahdollisimman suuri
 määrä ihmisiä pitäisi kyetä tämä läksy suorit-
 tamaan. Suhteessa itseemme tulee meidän siten
 nöyryä, että tunnustamme Mestari-tiedon ja
 viisauden, tunnustamme oman tietämättömyy-
 temme ja sen, että tästä huolimatta joku toinen
 voi tietää, tai jo tietääkin mikä ihminen on, ja
 että minäkin, niinkun jokainen muukin ihminen,
 olen kutsuttu ratkaisemaan ihmiseen sisältyvän
 sfinksin arvoituksen. — Toiseksi tulee meidän
 nöyryä toistemme edessä siten, että sekä teo-
 riassa että käytännössä tunnustamme toisen
 ihmisen loukkaamattomuuden, koskematto-
 muuden. — Kolmanneksi tulee meidän nöyryä
 Jumalan edessä siten, että tunnustamme siveel-
 lisen vastuunalaisuuden, karman eli syyn- ja
 seurauksen lain järkkymättömyyden ja sen,
 että vuorisaarnan siveyssäännöissä on viitoi-

tettu tie sopusointuun pääsemiseksi siveellisen maailmanjärjestyksen kanssa.

— — —

Olemme puhuneet melkoisen seikkaperäisesti viidennessä juurirodussa suoritettavasta läksystämme suhteessa itseemme, toisiimme ja Jumalaan senkin tähden, että ihmiskunta parhaallaan elää viidennessä juurirodussa. Huomaammekin, että paljon meillä vielä on opittavaa ja viisastuttavaa. Kaksi alarotua vielä on jäljellä. Kehitys ottaa kyllä voimakkaampia askeleita nyt, kun kaikki kolme perususkontoa ovat astuneet näyttämölle sekä voimana että tietopuolisena elämänkatsomuksena. Onhan meillä nyt käytettävänäamme ja apunamme täydellistynyt teosofis-ruusuristiläinen elämänkatsomus.

Nyt siirrymme tutkimuksessamme kuudenteen juurirodutuun. Manaksen lisäksi herää ja astuu johtoon buddhi, veljesrakkaus. Tähän veljesrakkauteen erikoisesti liittyy ja vaikuttaa Pojan uskonto, Jeesus Kristuksen ja kosmillisen Kristuksen rakkaus ja viisaus.

Samat kolme asiaa, suhde itseemme, toisiimme ja Jumalaan, joutuvat edelleen syventyvän järjestelyn alaisiksi.

Ensiksi suhde itseemme. Kun viidennessä juurirodussa nöyryyimme itsemme edessä siten kuin edellä esitimme, silloin tälle nöyryyneelle ihmiselle alkaa itsensä tunteminen. Emme

ehkä niinkään vielä tunne korkeinta, henkistä itseämme, vaan alamme tuntea ja ymmärtää entistä paremmin alempaa, sielullista itseämme. Huomaamme ehkä, kuinka meidän sielumme on kuin hauta, täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa. Aivan niinkuin Jeesus sanoo. Huomaamme itsessämme salaperäistä itsekkyyttä, joka pursuaa esille milloin minkinlaisena erikoisilmiönä. Milloin se pursuaa kateutena ja mustasukkaisuutena, milloin ahneutena, milloin minkinlaisena pelkona, kunnian tai häpeän pelkona, vallan tai orjuuden pelkona, mutta ennen kaikkea pelkona mukautua totuuteen ja rakkauteen.

Tämän huomion tehdessämme emme enää kuudennessa juurirodussa vetäydy syrjään. Emme enää jää päivittelemään syntisyyttämme, tai kuvittelemaan sitä erikoiseksi Jumalan armon osoitukseksi, vaan olemme totuudellisia ja ymmärrämme, että meidän on ryhdyttävä puhdistautumaan. Ymmärrämme selvästi, että vain puhtaat sydämet voivat nähdä Jumalan; niinkuin vuorisaarnassa sanotaankin. Siksi me ryhdyimme, kuvaannollisesti puhuen, toimeenpanemaan suursiivouksen omassa sielussamme. Meille on silloin selviö, että sielumme ei saa olla saastaisten henkien asunto, vaan se on oleva kuin pyhä ja puhdas ja viaton neitsyttäiti, kuin Jumalan huone, rauhan asunto. Totuudessa nöyrytnyt ihminen ymmärtää tämän,

ja hän osaa siihen pyrkiä. Hänen suhteensa omaan itseensä on näinollen epäitsekäs puhtaus.

Sitten suhde toisiimme kuudennessa juurirodussa. — Tultuamme viidennessä juurirodussa siihen, että nöyrtyen tunnustimme toisen ihmisen loukkaamattomuuden, niin kuudennessa juurirodussa — tai nyt jo Pojan uskonnossa — tämä jatkuu siten, että puhdistautsamme omaa sieluamme kaikesta itsekkyydestä me suhteessa toisiin ihmisiin sensijaan kiinnitämme huomionsamme kaikkeen toisissa ihmisissä ilmenevään tai piilevään hyvään ja kauniiseen. Niinkuin Jeesus sanookin: „Olkoon teillä suola itsessänne ja ylläpitäkää rauhaa keskenänne”. Emme tällöin loukkaa tai masenna toista ihmistä huomauttelemalla hänen virheistään tai puutteellisuustistaan. Sensijaan me syvennymme asiaan kyetäksemme rohkaisemaan toista ilmistä hyvässä. Jos veljemme, toinen ihminen, omassa elämässään joutuisi masennukseen, toivottomuuteen, jolloin hän näkisi itsessään vain kelvottomuutta ja menettäisi uskonsa hyvään, niin me jälleen syvennymme asiaan kyetäksemme oikealla tavalla rohkaisemaan häntä hyvässä, osoittamaan hänelle hänessä itsessään piilevän ja ilmenevän hyvän, jotta hän taas saisi rohkeutta nousta ja edelleen pyrkiä hyvään.

Kolmanneksi suhteemme Jumalaan kuudennessa juurirodussa, tai Pojan uskonnossa nyt

jo. Nöyrtyen viidennessä juurirodussa Jumalan edessä tunnustamalla vuorisaarnan ojennusnuoraksemme — yhtyen siten siveelliseen maailmanjärjestykseen — syvenee tämä kuudennessa juurirodussa siten, että tulemme rakkauden suhteeseen Jumalaan. Silloin ihminen ymmärtää, että Jumala ei häneltä odota mitään orjan töitä, ei mitään epäröiden, ikävällä mielellä ja puolella sydämellä tehtyä. Rakastaessaan Jumalaa, totuuden ja rakkauden ja hyvyyden Isää ensiksi ja yli kaiken, oppii ihminen vähitellen ymmärtämään, että Jumala on alunperin vapauttanut ihmisen kaikesta rakkaudettomasta toiminnasta. Kuudennessa juurirodussa, Pojan uskonnossa nyt jo, ihminen oppii toimimaan rakkaudesta, koko sydämellään, täydellä kiinnostuksella, täydellä vastuullisuudella kaikesta mitä on ja tekee.

Kaikki tämä on tarkoitus saavuttaa niin suuren ihmisjoukon kuin suinkin mahdollista suhteessa itseemme, toisimme ja Jumalaan kuudennen juurirodun aikana, tai Pojan eli Kristuksen uskonnossa nyt jo.

— — —

Siirrymme nyt seitsemänteen juurirotuun. Manaksen ja buddhin lisäksi herää aatma, henkinen tahto, ykseys ja voima. Erikoisesti silloin, mutta Isän uskonnossa nyt jo, vaikuttaa se suuri henkinen vuodatus, jossa keskeisenä johtaa ja inspiroi Pekka Ervastian nimellä

tuntemamme tajunta, yhtyneenä täydellisimmin kosmilliseen Isään. Ihmisissä tapahtuu edelleen syventyminen itseen, toisiin ja Jumalaan.

Ensiksi taas suhde itseen. — Kun viidennessä juurirodussa nöyryimme itsemme edessä ja tunnustimme Mestari-tiedon, kuudennessa juurirodussa puhdistimme sielumme itsekkyydestä, niin seitsemännessä juurirodussa — tai Isän uskonnossa nyt jo — edellisten lisäksi opimme ymmärtämään olevamme iankaikkisuudessa syntyneitä jumalallisia henkiolentoja. Seitsemännen juurirodun ihminen oppii asettumaan vuorisaarnan elämänymmärtyksen kannalle. Hän oppii asettumaan hengen kannalle ruumiissa eläen. Hän elää niinkuin olisi kuollut, kuollut n.s. tälle maailmalle, kuollut kaikelle kuolevaiselle.

Tätä on vaikea selittää. Sitä täytyy kokeuksessa oppia. Sitä voisi sanoa nirvaanaksi, koska ihminen on luopunut kaikesta. Mutta kuitenkin hän elää ja toimii täydellä voimalla, tiedolla ja rakkaudella. Tai myöskin sitä voisi nimittää jatkuvaksi kuolemaksi ja ylösnousemukseksi.

Tämä on siis suhde itseen seitsemännessä juurirodussa, Isän uskonnossa.

Suhde toisiimme syvenee edelleen seitsemännessä juurirodussa. Kun viidennessä juurirodussa saimme Kainin merkin, nöyryimme toisten edessä ja tunnustimme toisten loukkaamatto-

muuden, kuudennessa juurirodussa autoimme toisiamme hyvässä, niin seitsemännessä juurirodussa — tai Isän uskonnossa nyt jo — elämme edellisten lisäksi ykseydessä, kantaen toistemme taakkoja. Voimakkaampi ottaa vapaaehtoisesti päälleen toisten karmaa — vaikeuksia, sairauksia ja jopa kuolemaa — jotta toiset, henkisesti nuoremmat ja vähemmin kokeneet, olisivat tilaisuudessa suorittamaan tehtävänsä paremmilla edellytyksillä. Seitsemännen juurirodun ihmiset — Isän uskonnossa nyt jo — ratkaisevat käytännössä sijaissovitusaatteen.

Nykyisten kirkkojen sijaissovitusoppi on väärä, laiton. Yksi ainoa seikka riittää osoittamaan sen vääräksi. Nim. se seikka, että jokaisen ihmisen on omalta osaltaan saavutettava täydellisyys. Eikä täydellisyyttä saavuteta toisen ihmisen kärsimyksillä; ei siten, että toinen suorittaisi kaiken toisen puolesta. Mutta toinen voi toista yhteistyössä auttaa, opettaa ja opastaa; jolloin sekä auttaja että autettava parhaansa yrittävät. Autettavakin voi tällöin tehokkaammin pyrkiä ja ponnistaa. Seitsemännen juurirodun ihmiset, Isän ykseysuskonnossa, oppivat oikein ja viisaasti toisiaan auttamaan ja palvelemaan. He oppivat käytännöllisesti ymmärtämään, että elämä on ykseyttä, jossa yhden kärsimys on kaikkien kärsimys, yhden voitto on kaikkien voitto.

Ja sitten viimeksi suhteemme Jumalaan seit-

semännessä juurirodussa, Isän uskonnossa. — Nöyryyttyämme viidennessä juurirodussa, Pyhän Hengen uskonnossa, lailliseen suhteeseen Jumalaan, tultuamme kuudennessa juurirodussa, Pojan uskonnossa, rakkauden suhteeseen Jumalaan, niin seitsemännessä juurirodussa — tai Isän uskonnossa nyt jo — tulemme siihen suhteeseen Jumalaan, josta Kristus sanoo: „Sillä mitä Isä tekee, sitä Poikakin niinkään tekee”. Tai sanoaksemme Pekka Ervastin tavalla: tulemme pojiksi talossa, Isän kodissa. Siten tämä koti, taivasten eli Jumalan valtakunta, käytännöllisesti ilmenee ja rakentuu ihmisten keskuudessa. Se on Isän elämän ilmenemistä ihmisten elämässä. Siinä elämässä ilmenee Isän tahto, Pojan rakkaus ja totuuden Pyhän Hengen tieto.

— — —

Edellä sanottuun on lisättävä, että vaikka elämää voidaan — ja täytyykin voida — näin eritellä ja kuvailla rotujen ja uskontojen asteikossa, niin jokaisessa rodussa ja jokaisessa uskonnossa, niin Pyhän Hengen kuin Pojan ja Isän uskonnossa, vaikuttaa yksi ja sama jumallainen täydellisyys. Voimakkuudessa vaan on eroa. Kaikki on lopulta ja aina ykseyttä. Kuitenkin kaikki kehittyy. Tapahtuu kaikin puolin täydellistyminen. Eivät vain ihmisyksilöt, vaan myöskin yleinen sivistys ja uskonto täydellistyvät. Niinkuin ihminen sielullisesti on

kolminainen, s.o. älyä, tunnetta ja tahtoa, niin samoin on jokainen perususkontokin itsessään kolminainen, siis täydellinen. Mutta yhdessä nämä kolme perususkontoa, Pyhän Hengen, Pojan ja Isän uskonto, vasta muodostavat yhden suuren ja täydellisimmän uskonnon. Kehittyvässä elämässä ja historiassa Pyhän Hengen uskonto — jossa kyllä vaikuttivat Poika ja Isä — ensin teki valmistavaa työtä. Se kasvatti ihmisiä älyllisessä totuudessa. Ja sitä se tekee edelleenkin. Sitten Pojan eli Kristuksen uskonto herättää ja syventää tunteen, puhdistaa, opettaa ja kasvattaa ihmisiä rakkaudessa. Isän uskonto herättää ja syventää tahdon, puhdistaa ja kasvattaa ykseystietoisuuteen. Näinollen — niinkuin jo edellä olemme sanoneet — vasta Isän uskonnon, Isän voiman ja elämänymmärryksen ilmestyttyä uskonto luonnollisesti saavuttaakin sellaisen ykseysvoiman, että kaikki yhdistävä suuri maailmanuskonto varsinaisessa mielessä tulee mahdolliseksi. Isän uskonto muodostuu varsinaisesti ykseysuskonnoksi sitenkin, että se sulkee ja sulattaa itseensä kaikki vanhat maailmanuskonnot. Isän inkarnatio ja sen yhteydessä tapahtunut suuri henkinen vuodatus sulkee itseensä kaikki entiset suuret henkiset vuodatuksiset ja jumalalliset inkarnatiot. Siten Isän uskonto muodostuu yhdistyneeksi voimaksi, rakkaudeksi ja totuuden tiedoksi. Se muodos-

tuu täydellistyneeksi elämänymmärrykseksi. Kirjallisessa muodossa Isän uskonto esiintyy — niinkuin jo useasti olemme sanoneet — H. P. Blavatskyn alkuunpanemassa ja Pekka Ervas-tin täydellisesti esittämässä teosofis-ruusuristi-läisessä maailmankatsomuksessa, elämänym-märryksessä.

— — —

Edellä sanotusta nousee vielä kuin itsestään eräs tärkeä kysymys. Ja se vaatii asiallista selvittelyä. Olemme sanoneet, että Isän uskonto ilmenee teosofis-ruusuristiläisessä elämänym-märryksessä. Nyt herää kysymys: siinäkö siis on Isän uskonto? Vastaamme: siinä se on.

Ja kuitenkin kaipaamme vielä jotakin. Sillä eikö uskonnon pitäisi olla jotenkin organisoitu? Eikö ole niin, että vasta järjestynyt yhteisö voi olla tehokas työväline Mestarin työssä ihmis-kunnan auttamiseksi?

Niin kyllä. Tietysti asia on niin.

Mutta tässäpä tulemmekin tärkeään solmuun, joka vuorostaan vaatii selvittelyä. Sillä historiallinen kokemus osoittaa, että järjestetty työmuoto, jonka tulisi olla Mestarin apuna ja työvälineenä ihmiskunnan auttamiseksi, voikin päinvastoin muodostua esteeksi Mestarin työssä. Tämä taas riippuu eräästä vaihtoehdosta, joka meidän nyt on itsellemme täysin selvitetävä. Vaihtoehto on siinä, kumpi johtaa, johtaako elävä Mestari, suuri Opettaja, Juma-

lan Poika, suuri Vapahtaja, vai johtaako organisoitu järjestö asteineen ja muotomeneineen? Kaikki riippuu siitä, kumpi on johdossa, kumpi on Herra ja kumpi Palvelija?

Tähän on lisättävä, että jos katsomme asiaa täydellistyneen hierarkian ankaralta kannalta, niin Herra ja Palvelija yhtyvät, ovat sama asia. Täydellinen Mestari on samalla Herra ja samalla Palvelija.

Tätä asiaa paremmin ymmärtääksemme katsomme sitä vielä elämän suuren ykseyden kannalta. Ajattelemme ensimmäistä universaalista Logosta, sitä joka on kaikkien aurinkokuntien, linnunrata-järjestelmien ja koko ilmentyneen elämän takana, kaiken Isä, ollen yhtä Ehdottoman eli ilmenemättömän kanssa. Hän luonnollisesti on kaiken, koko ilmenneen elämän Herra, mutta samalla kaiken auttaja, ja siis ensimmäinen Palvelija. Jos käytämme sanaa „pelastus”, tai jos paremminkin käytämme sanaa *v a p a h d u s*, niin Hän luonnollisesti on kaikkien, niin aurinkokuntien ja linnunrata-järjestelmien johtavien Logosten kuin ihmistenkin pelastaja ja vapahtaja. Ei millään taikauskoi-sella tavalla, vaan ylläpitäen kehityksen mahdollisuutta ja tehostaen sen toimintaa. Voimme sanoa, ja täytyykin sanoa: Hän se vapahti Pekka Ervastin, Hän vapahti Jeesuksen Kristuksen, Hän vapahti Buddhan ja Melkisedekin. Ja kuitenkin heissäkin kaikissa vapahdus ja

kehitys yhä jatkuu. Hän se myöskin loppujen lopuksi on jokaisen ihmisen syvin Vapahtaja ja Isä. Hänessä, joka on ehdottomassa, ilmene-mättömän kynnyksellä, kaikki aina, aluksi ja lopuksi, yhtyy. Olemme aina kaikkiallisessa minuudessa ja samalla iankaikkisesti yksilöitä. Niinpä Pyhän Hengen peruskonto erikoisesti on herättänyt ja kasvattanut minuuden yksilöllisyyttä, Pojan uskonto tämän lisäksi herättää ja kasvattaa tietoisuutta toisistamme viljesrakkaudessa. Isän uskonto, edellisten vaikutusten lisäksi, herättää ja kasvattaa rakastavia minuuksia suureen ykseyteen.

Tästä kaiken ykseydestä johtuu se tärkeä, käytännöllinen totuus, että kukaan ja mikään ei voi kehittyä kovin pitkälle yksinään, eristettynä. Eristynyt elämä tyrehtyy ja hajoaa määrättyssä kohdassaan. Pelastus ei ole eristyväisyydessä, vaan minuuksien ja yksilöiden ykseytymisessä. Tämä koskee, ei vain yksilöitä, vaan myös yhtymiä, ryhmiä, järjestöjä, kansoja. Sekä yksilöiden että kansojen, ryhmien, järjestöjen ja uskonnon pelastus eli vapahdus on siinä, että osataan olla Jumalan, suuren Mestarin käyttövälineenä. Mestari johtaa ja Järjestö joustavuudellaan, uutteruudellaan, työllään ja elämällään palvelee.

Edellä sanoimme, että Isän uskonto ilmenee teosofis-ruusuristiläisenä elämänymmärryksenä. Myös jo edellä esitimme, että kaipaamme

organisoitua toimintaa. Nyt kysymme: onko tällaista organisointia suoritettu? — On. Pekka Ervast itse on sen suorittanut. Samalla on selvästi huomattava, että Isän uskonto ei ole tarkoitettu organisoitavaksi nykyisten kirkkojen tavalla. Isän uskonto on ykseysuskonto, ja siksi se sulkee itseensä ei vain vanhat uskonnot, vaan myöskin vanhat Mysteeriot ja niiden myöhäisemmän ilmennyksen vapaamuurariliikkeen. Tämän ykseyttävän organisoinnin Pekka Ervast on suorittanut kirjassaan „Kadonnut sana”. Siinä on kirjallisesti suoritettu ja esitetty Isän ykseysuskonnon organisointi. Siinä se on kirjallisesti valmiina.

Näin meillä siis on itse Mestarin organisoima käyttöväline, malja eli ruumis.

Entä sielu, henki, maljan sisältö? Entä Mestari?

Lucmnollisesti elävä Mestari itse on oleva sieluna. Ja käytännössä kaikki riippuukin siitä, onko organisoitu Järjestö palvelijan asemassa suhteessaan vuorisaarnan elävään Mestariin, Siitä kaikki riippuu. Jos Järjestö ottaisi Herran aseman suhteessaan vuorisaarnan elävään Mestariin, silloin Järjestö ei enää palvelisi Mestaria ja Hänen työtään ihmiskunnassa.

Nyt kysymme: onko Pekka Ervast huolehtinut tästäkin asiasta? — On. Hän on tässäkin asiassa laskenut pohjan ja perustuksen. Kirjallisesti perustus on laskettu Pekka Ervastin

kirjassa „Vuorisaarna”. Niinkuin Pekka Ervast kirjallisesti laski muodollisen perustuksen kirjassaan „Kadonnut sana”, niin henkisen perustuksen hän laski kirjassaan „Vuorisaarna”. Luonnollisesti näiden kahden kirjan suhde toisiinsa on se, että „Vuorisaarna” on Herran asemassa ja „Kadonnut sana” on palvelijan asemassa.

Tuleeko aina näin olemaan organisoidussa Järjestössä, siitä riippuu järjestön kohtalo suhteessa Mestariin. Sen tähden, klassillisesti sanoen: konsulit valvokoot. Konsulit ovat Mestarin palvelijoita, ystäviä ja auttajia.

Kaikki riippuu siis siitä, kumpi käytännössä on Herra, kumpi palvelija.

Toisella tavalla sanoen kaikki riippuu siitä, minkä verran Järjestön jäsenissä ja sen johtajissa on esoteerisen opin ammattitietoa; niinkuin Pekka Ervast eräillä kesäkursseilla sanoi. Ja mikä on tämä esoteerisen opin ammattitieto? Samoilla kesäkursseilla Pekka Ervast erikoisesti tehosti, että esoteerisen opin ammattitieto on r a k k a u s. Rakkaus on se ahjo, se isä-äiti, josta viisaus syntyy.

V.

YLEISSILMÄYS KALEVALAN MUKAAN.

Ottaen mukaan Kalevalan kuvaannollisen esityksen yritämme vielä luoda lyhyen yleissilmäyksen edellä esitettyihin asioihin ja tapah-tumiin.

Suomen kansa on ryhtynyt viettämään Kalevalan päivää vuosittain helmikuussa. Meillä totuuden etsijöinä on syytä yhtyä tällaiseen Kalevalan kunnioittamiseen erikoisesti vielä siitäkin syystä, että teosofisten seurojen toisessa ohjelmakohdassa luvataan etsiä totuuden ydintä, mikä piilee vanhoissa uskonnoissa, mytologioissa j.n.e.

Aloitamme siitä, että Kalevala ilmestyessään herätti suurta huomiota sekä koti- että ulko-mailla. Kalevala tunnustettiin kansalliseepokseksi, jollaisia oli vain harvoja. Samalla Kalevalalle annettiin arvoa Suomen kansan muinaisen historian jonkunlaisena esityksenä.

Mutta sitten oppineet tutkijat ryhtyivät tarkastelemaan Lönrotin keräilemää aineistoa ja olivat huomaavinaan, että Kalevala ei ollut

yhtenäinen eepos, vaan runokokoelma, jossa oli aineksia eri aikakausilta, jopa viimeinen runo oli selvästi kristilliseltä ajalta.

Tällainen oli tilanne kun Pekka Ervast v. 1916 julkaisi kirjan „Kalevalan Avain”. Siinä hän rohkaisten ja rauhoittaen sanoo: „Nyt on meidän vuoromme astua näyttämölle... Nyt me saamme korottaa äänemme ja huutaa — omallekin sydämellemme: ole rauhassa! Mitään ei ole menetetty, sillä mitään ei ole vielä ollut löydettyäkään. Eivät edes tieteelliset saavutukset vielä ole lopussa. Vielä tullaan tekemään huomioita ja löytöjä, jotka kumoavat nykyisiä johtopäätöksiä. Mutta mitä niistä! Kalevalan todellinen arvo on toisaalla. Sen todellinen arvo on sen omassa salatussa sisällyksessä”.

Ja niin Pekka Ervast kirjoitti tuon verrattoman kirjan, oikean Mestari-näytteen, Kalevalan Avaimen. Se on kuin Kalevala uudelleen kirjoitettuna. Se on suurenmoinen syvällisyydessään ja avartuneisuudessaan. Se on samalla kertaa asiallinen ja kaunis, runollisen viehättävä esitys jumalien ja ihmisten pyrkimyksistä, saavutuksista ja päämääristä.

Herää kuin itsestään kysymys: mikä antoi Pekka Ervastille aiheen sanoa, että mitään ei vielä oltu löydettykään? Yksinkertaisesti se tosiasiassa, että Kalevala oli pysynyt suljettuna kirjana. Ei ollut avainta tai avaimia sen avaamiseen. Mikä taas on avain? Kokemus ja tieto.

Avain saavutetaan tiedossa ja kokemuksessa. Eikö siis oppineilla ollut tietoa ja kokemusta? Olipa tietenkin. Heillä oli avaimena se elämänymmärrys, minkä uskonto ja tiede kykenivät antamaan. Mutta selväähän on, että materialistiseksi menneen tieteen ja umpimähkäiseksi uskomiseksi muodostuneen uskonnon avaimilla Kalevala pysyi suljettuna kirjana.

Oliko siis Pekka Ervastilla erikoisia avaimia? Oli. Hänellä oli monia avaimia. Mainitsemme tässä kaksi niin sanoaksemme yleistä avainta. Ensimmäinen avain oli teosofinen elämänymmärrys sellaisenaan. Pekka Ervast oli omakohtaisesti sulattanut teosofisen maailmankatsomuksen. Toinen avain oli siinä, että Pekka Ervast oli käytännöllisessä kokemuksessa ratkaissut olemassaolon arvoituksen, kuoleman ja elämän salaisuuden. Toisin sanoen Pekka Ervast oli elämän suurissa Mysteerioissa kokenut ne asiat, joita Kalevalassakin kuvataan.

— — —

Ryhtykäämme mekin nyt tarkkailemaan Kalevalaa jatkuvana jumalallisena luomisdraamana.

Heti Kalevalan alussa esitetään Väinämöisen synty. Mutta samassa yhteydessä tapahtuu paljon muutakin. Esiintyy Ilmapii, joka muuttuu Veenemoseksi ja tulee tuulella rakkaaksi. Veenemonen ajelehtii kauan meressä, ryhtyy lopulta itsekin luomistyöhön, saaden

liikehtimisellään aikaan niemiä, salmia, saaria, kareja j.n.e.

Ennen Väinämöisen syntyä esiintyy vielä sotka sokea lintu, joka laatii pesänsä Veenemosen polven päähän, munii siihen kuusi kultaista munaa ja rautamunan seitsemännen. Sotkan hautoessa munia lämpenee Veenemon polvi, jopa tulistuu koko ruumiskin, joten Veenemonen vavauttaa polveaan ja munat särkyvät. Mutta särkyneistä munista muodostuukin taivas, maa, aurinko j.n.e. Ja viimein astuu Väinämöinenkin esille pimeästä asunnostaan.

Katsokaamme tätä esitystä aluksi aurinkokunnan syntymisen kannalta. Salatieteen mukaan aurinkokunta syntyy siten, että jotkut Logos-olennot piirittävät valitsemaansa avaruuden kohtaan niin suuren avaruuspallon, kuin koko tuleva aurinkokunta on. Täten palloksi eristetty avaruuden osa ei ole tyhjää, vaan siinä on se avaruuden ehdoton elämä, kosmellinen aine, tai aineen juuri, mikä on kaikkialla. Niinpä Ilmanimpi aurinkokunnan synnyssä onkin tuo aurinkokuntapalloon jäänyt avaruuden alkuolevaisuus. Tavallaan se ei ole mitään, mutta kuitenkin siinä piilee kaikki mahdollisuutena. Tällaisessa aurinkokuntapallossa Ilmanimpi oleilee pitkiä aikoja „ilman pitkillä pihoidilla, tasaisilla tantereilla”, s.o. avaruuden laajoilla aloilla.

Seuraava aste on, että henki, tajunta, Logos vaikuttaa aurinkokuntapalloksi muodostune-

seen alkuelämään, Ilmanimpeen, jolloin se määrättyllä tavalla elävöityy eli siis muuttuu Ilmanimместä Veenemoseksi. Hengen vaikutuksesta sisäkohtaisuus muodostaa ulkokohtaisuuden. Muodostuu alkuperäinen luonto, hiukan aineellistunut tajunta. Alkuperäinen avaruusaine, tavallaan aineeton aine, tulee hengen vaikutuksesta elävöitettyksi, hedelmöitettyksi, kuin raskauden tilaan; Veenemonen tulee tuulessa rasakaaksi.

Tämä on siis Ilmanimpi-Veenemonen aurinkokunnan synnystä puhuttaessa.

Sitten tulee Sotka, s.o. maailmanjärki, tavallaan kolmas Logos, Pyhä Henki, joka luo järjestyksen, saattaa yhtenäisen aineen seitsemään erilaiseen tilaan eli tasoon. Aurinkokunnan seitsemän päätasoa ovat kuin seitsemän munaa eli palloa. Ne eivät ole eri paikoissa, vaan läpäisevät toinen toisensa. Rautamuna on karkea fyysillinen taso. Kuusi kultaista munaa ovat tunnetaso, älytaso, sisänäköinen-, henkinen-, yksilöllinen- ja jumalallinen taso. Tai muokalaisittain sanoen: fyysillinen-, astraalinen-, mentalinen-, buddhinen-, aatminen-, anupaadaka- ja aaditaso.

Tämä on aurinkokunnan synty.

— — —

Mutta vielä ei synny Väinämöinen. Vielä ei pääse aineessa esille Jumala, tajunta, henki, ihminen.

Kerran kuitenkin tämäkin tapahtuu.

Ja Veenemonen ryhtyy samalla luomaan salmia, saaria j.n.e. S.o. luonto, aineellinen luonto, liikahtelee, joten yhtenäisyys luonnossa muodostuu yhä moninaisemmaksi. Vielä meidänkin päivinämme tulivuoret purkautuvat, maa täri-see, mantereet vajoavat mereen ja toiset nousevat, kun Veenemonen käänteileikse.

Väinämöisen synty tuo meidät omaan planeettaamme. Maapalloa sanotaan Maaemoksi, ja aineelliselta puoleltaan ihminen on Maaemon lapsi. Mutta vain aineelliselta puoleltaan, sillä todellisuudessa ihminen on ikuisuudessa syntynyt jumalallinen henkiolento. Planeettamme kannalta katsoen Väinämöinen syntyy, tai astuu pimeydestä, Brahman yöruumiista esille silloin, kun saturnuskaudessa ensimmäinen ihmiskunta, asurat eli Pimeyden Ruhtinaat, esiintyivät. Väinämöis-ihmiskunta, Pimeyden Ruhtinaat, luo älyllään älyaineessa.

Sitten tulee toinen luomispäivä, aurinkomantara, jolloin esiintyy Lemminkäis-ihmiskunta, agnisvaatta-pitrit, Valon Herrat. He luovat tunteellaan — ja samassa myöskin älyllään — tunneaineessa. He oppivat, niinkuin Lemminkäisenkin Kalevalassa, kärsimyksen läksyä tunne-elämässä.

Tulee sitten kolmas luomispäivä, kuumantara. Silloin astuvat esille barhishad-pitrit, Vahvuuden Kalliot eli Ilmaris-ihmiskunta. He

elävät sähköaineessa, eetteritasolla, sukupuoli-voimien vaikuttaessa sisäisinä voimina. Heillä oli käytettävänä, älyn ja tunteen lisäksi, myöskin tahdon voimat. Huomattava on, että tällöin olivat mukana myöskin Lemminkäis-ihmiskunta ja Väinämöis-ihmiskunta.

Täten näissä kolmessa Kalevalan sankarissa tulee edustetuksi kolme edellistä ihmiskuntaa. Samalla näissä sankareissa tulee edustetuksi aurinkokuntamme kolminainen Logos siten, että Väinämöinen edustaa Isää, suurinta mahtia, Lemminkäinen Poikaa, Kristusta, rakkautta, ja Ilmarinen Pyhää Henkeä, luovaa järkeä, totuutta.

— — —

Tulee sitten nykyinen neljäs luomispäivä, maamanvantara, ja nykyinen ihmiskunta.

Elämä laskeutuu yhä syvemmälle aineeseen. Tämä syvin aineellisuus ilmenee pyyteenä, elämänhaluna, luonnon suurena ja mahtavana himona.

Tätä neljännen luomispäivän himovoimaa edustaa Kalevalassa Louhi, Pohjolan mahtava emäntä.

Tämä himovoima tekee mahdolliseksi syvimmän itsekkyyden, mustan magian. Itsessään tämä luonnon himo ei ole paha, ellei hyväkään. Se muodostuu pahaksi vasta silloin, kun ihminen antaa himolle johtavan vallan. Ihmisen on voitettava himo. Mutta meidän ihmiskunnas-

samme luonnon himo, Louhi, sai erittäin suuren vallan Atlantis-mantereella, neljännen juuri-rodun aikana. Louhi anasti Sammon ja auringon itsellensä. Toisin sanoen Atlantiksella mustat magikot anastivat itselleen sekä inhimillisen sivistyksen aikaansaannokset että luonnossa tarjoutuvan hyvän; ja käyttivät sen itsekkäisiin tarkoituksiinsa. Ihmiskuntaa uhkasi perikato. Raamatun kertomuksessa tämä näkyy siinä, että vedenpaisumuksen edellä maa oli täynnä väkivaltaa.

Tällöin valkoiset voimat, joita Kalevalassa edustavat Väinämöinen, Lemminkäinen ja Ilmarinen, ryhtyivät ratkaiseviin toimenpiteisiin. Kalevalassa kerrotaan, että Väinämöinen, edustaen valkoista magiaa ja valkoisia magikoita, loihti Pohjolan väen uneen, jolloin Sampo vietiin pois. Salaisessa Opissa niininkään kerrotaan, että Atlantiksella valkoiset tietäjät loihtivat mustat johtajat ja heidän joukkonsa magiliseen uneen, jolloin valkoiset ottivat mustilta heillä jokaisella olleen lentokoneen, ja kuljettivat ne mukanaan pois. Tällöin mustat eivät herättyäänkään voineet paeta.

Ja sitten tuli tuho. Sanoaksemme Kalevalan tavalla: Veenemönnön käännälyt itseänsä, ja silloin mustien asuma mantere vajosi mereen, ja mustat, kymmeniä miljoonia ihmisiä, hukkuivat. Tässä meni Sampo muruiksi siten, että koko silloinen sivistys luhistui.

Valkoiset johtajat ja heidän kansansa siirtyivät jo ennen luhistumista toiselle seudulle, ja aloittivat työnsä uudelleen. Alkoi nykyinen viides juurirotu. Louhi joukkoineen ei suinkaan liioin olemattomiin hävinnyt. Sillä ihmiset ovat jälleensyntyviä olentoja. Myöhemmin hekin ovat syntyneet viidenteen juurirotuun. Samoin himo ja musta itsekkyyds syntyi ja on myös seurannut mukana. Niinpä meidän päivinämmen itsekkyyds ja väkivalta on jälleen saanut erittäin suuren vallan. Täytyy myöntää, että Sampo on jälleen viety Pohjolaan, aurinko kytketty kivimäkeen. Kaikki keksinnöt, kaikki tieto ja taito on jälleen alistettu itsekkyyden, vallanhimon ja väkivallan palvelukseen. Kaikki uhrataan sodalle. Ja sota sellaisenaan on pahan hengen työtä, murhaa ja hävitystä. Sota on Louhen mahtia ja magiaa ihmiskunnassa. Sota saa ravintonsa ihmisten itsekkyydestä, ahneudesta, pelkuruudesta ja hävittämisen raivosta. Mitä kauemmin sotaa jatketaan, mitä enemmän äly ja tekniikka kehittyy, sitä helvetillisemmäksi sota muodostuu. Se uhkaa niellä kaiken raivovaan kitaansa. Lonkeroiset juurensa se työntää kaikkialle. Jo varhaisnuoriso uhrataan Louhen sotaisen vaikutuksen alaiseksi. Siten Pohjolan ihana impi, s.o. taivaita unelmoiva sielumme, on yhä Louhen epäinhimillisessä holhouksessa ja määräysvallassa.

— — —

Näinollen meidän neitseellisen sielumme ihana impi uneksii Louhen epäinhimillisessä kodissa: missä viipyvät sankarit, viisaat tietäjät, orvon ihmiskunnan auttajat? Missä He viipyvät! — Oi, etkö siis tiedä, sinä kärsivä ja odottava ihminen, että sinun kasvattajasi, sinun äitisi ja isäsi, veljesi ja sisaresi ja mahtavat sukulaisesi Louhen itsekkyyden pimittämässä maailmassa tekevät kaikkensa estääkseen Valkoisten Tietäjien saapumisen? Mutta odota. Äläkä odotuksessasi väsy. Sillä Valkoiset Tietäjät tekevät parhaansa. Jokaisessa yksilössä he yrittävät kasvattaa tulevaa Ilmarista, sitä tietoa, taitoa ja vakavuutta, sitä nöyryyttä, kuntoa ja uskollisuutta, mitä tarvitaan jumalaisen sielumme vapauttamiseksi itsekkyyden vallasta. Tiedä, oi ihminen, että sinussa itsessäsi, että yleensä ihmisissä itsessään ovat sekä vastustavat että auttavat voimat, ovat sekä pimeyden että valkeuden vallat. Sen tähden täytyy jokaisen yksilön herrätä ja tehdä tietoisesti valintansa valtojen ja voimien välillä. Jokaisen yksilön on — Pohjolan immen tavalla — ryhdyttävä itsekkin auttajaan auttamaan.

Samoin on ihmiskunnan — aluksi ainakin valiojoukon — kokonaisuudessaankin tehtävä. On ryhdyttävä auttamaan auttajia, Valkoisia Tietäjiä. Ihmiskunnassa kokonaisuudessaan on tapahtuva ratkaiseva valinta ja käänne.

Onko sellainen mahdollista? On. Vieläpä niin,

että valinta ja käänne, joka ensin tarjoutuu mahdollisuutena, ilmeneekin vähitellen kasvavana välttämättömyytenä. Kosmos itse muuttuu. Valo voittaa. Suuret Tietäjät ovat jo saapuneet. He jo kolkuttavat ovillamme. Kolme suurta valoa, kosmilliset Väinämöinen, Lemminkäinen ja Ilmarinen ovat jo meidän ihmiskuntaamme tulleet. Katsoessamme ikäänkuin alhaalta päin, Pohjolan immen kannalta, silloin Buddha tavallaan oli sellainen Pohjolan impi, taivaita kaihoava ihmissielu, jossa Väinämöinen, taivaallinen Ihminen, jotenkin pääsi esiintymään. Varsinaisemmin Buddha kuitenkin edusti taivaallisen Ihmisen Ilmaris-voimia. Buddhasta itsestään tuli Ilmaris-ihminen. Hän takoa naputteli pajassaan, eikä omasta puolestaan ajattellutkaan mennä Pohjolan impeä kosimaan. Hänen ihanteenaan oli kieltäytymällä saavuttaa vapaus Louhesta, Louhen eli himon hallitsemasta maailmasta. Vasta kun korkein Jumala pyysi, kun korkein Väinämöinen lauloi Buddhan Pohjolaan, vasta silloin Buddha ryhtyi Sampoa takomaan, s.o. ihmisiä valistamaan.

Sitten esiintyi Jeesus Natsarenus, jossa ruumistui kosmillinen Lemminkäinen-Kristus. Hänet surmattiin, niinkuin Lemminkäinen aikanaan. Myöhemmin kyllä Kristusta kunnioittaen palvottiin, mutta Opettajaksi häntä ei tunnustettu, vaan ainoastaan Vapahtajaksi. Teologia teki hänestä sijaissovittajan. Jälleen on itsek-

kyys ja väkivalta saanut suuren vallan. On kuin meidän päivinämme atlantilaisen mustan itsekkyyden ja väkivallan aalto uudelleen pyyhkäisisi ihmiskuntaa. On kuin ihmiskuntaa jälleen uhkasi tuhoutumisen vaara.

Tämän vaaran uhatessa astui kolmas kosminen Tietäjä esille. Teosofinen liike teki valmistavaa työtä. H. P. Blavatsky ja hänen teosofinen sanomansa tuli huutavanääneksi ihmiskunnan erämaassa. Tähän liittyivät Rudolf Steiner ja Leo Tolstoi, kumpikin omalla tavallaan ja toisiaan täydentäen kuuluttaakseen historiallisen Kristuksen nimeä, oppia, arvoa ja merkitystä. Kaikki tämä oli huutavanäänen valmistavaa työtä.

Kaiken tämän ohella Pekka Ervast jo v. 1896 oli kokenut kosmillisen Jordanin kasteen. Ja jo v. 1909 hän kirjoitti „Tietäjässä”: „Ennen pitkää ilmestyy maailmaan uusi suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja”. Hän, tuo suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja, oli jo silloin tullut. Hän oli jo aloittanut työnsä. Maailma ei vaan tuntenut Häntä. Mutta Hän sanoi: „Kas siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys”. Ajan polttavin kysymys oli jo silloin tämä: „Ovatko ihmiset — ovatko ainakin jotkut — valmistuneet Hänet terve-tulleeksi tervehtimään?” Puu piti tuntea hedelmästäään. Pekka Ervast oli tuo puu. Hedelmä oli Hänen oppinsa, työnsä ja elämänsä. Pekka

Ervastissa ruumistui kolmas suuri Tietäjä, kosmillinen Väinämöinen-Isä. Ja niin ovat kaikki kolme suurta jumalallista tajuntaa astuneet ihmiskuntaan. Buddhassa Ilmarinen-Pyhä Henki, Jeesus Natsarenuksessa kosmillinen Lemminkäinen-Kristus ja Pekka Ervastissa kosminen Väinämöinen-Isä. Yhdessä he muodostavat johtavan kokonaisuuden.

Näin on Louhen, mustan itsekkyyden ja väkivallan mahdollista kärki katkaistu. Valkoinen mahti näkyy osaksi siinä, että vanha sivistys tekee vararikkoa. Sillä väkivalta-sivistys on hiekalle rakennettu, ja se sortuu. Toiseksi valkoinen mahti näkyy siinä, että uutta syntyy. Hyvien voimien avulla saamme aivankuin alkaa alusta. Häviävä sivistys pitää suurta melua, mutta uusi nousee hiljaisuudessa.

— — —

Lopuksi meidän on vielä kerran tarkasteltava vuorisaarnan siveysopin tietä. Olemme sen edellisissä tutkimuksissamme tehneet useasti, katselleet asiaa monilta puolilta. Tahdomme vielä kerran sanoa, että vuorisaarnan siveysopissa viitoitettu tie on todella ainoa turvallinen tie elämän Mysteerioissa. Se ei tule milloinkaan tarpeettomaksi. Kulkekoon ihminen puhdistuksen tai vihkimyksen taipaleella, vuorisaarnan siveyssäännöt ovat aina tarpeelliset ja turvalliset.

Otamme Pekka Ervastian uudelleen järjestämät Taivaallisen Isän viisi käskyä erikoisesti

luomispäivien ja niissä esiintyvien ihmiskuntien kannalta. Huomaamme, että kukin käsky auttaa aina yhden luomispäivän voimien järjestylyn. Aloitamme alusta. Ensimmäinen käsky on: ä l ä s u u t u. Kasvattaessamme itseämme tämän säännön mukaan, järjestyy meissä ensimmäisen luomispäivän, saturnuskauden voimat. Viha ja suuttumus hämmentää ja hajoittaa. Ei synny Väinämöinen, ei synny oikea ihminen. Suuttumattomuus sensijaan hajoittaa vihan pilvet, joten asura-ihmiskunta, Väinämöis-ihmiskunta, pääsee meissä esille. Ensin alustavasti ja sitten yhä täydellisemmin.

Toinen käsky on: ä l ä a j a t u k s i s s a s i k a a n o l e e p ä p u h d a s. Tätä ohjetta seurattessamme järjestyy aurinkokauden voimat, agnisvaatta-pitrien saavutukset. Meissä järjestyy Lemminkäis-ihmiskunta. Opimme vapautumaan lemminkäis-heikkouksistamme, saavuttamaan nöyryyden ja kärsivällisyyden, puh-tauden, uskollisuuden ja kestävyiden.

Kolmas käsky on: ä l ä v a n n o. Älä puhu turhia, vaan pysy totuudessa. Tämän säännön seuraaminen järjestää kuumanvantaran voimat, barhishad-pitrien saavutukset. Meissä järjestyy Ilmaris-ihmiskunta. Huomaamme Kalevalankin esityksestä, kuinka Ilmarinen on miltei jörömäisen harvapuheinen. Hän ei puhu turhia. Mutta hän saa aikaan. Minkä hän lupaa, sen hän myös täyttää.

Neljäs käsky on: älä ole paha vastaan. Tämä sääntö kuuluu varsinaisesti nykyiseen neljänteen luomispäivään: Louhen, himon ja väkivallan voittamiseen. Pekka Ervast sanookin, että neljäs käsky on kaiken kulmakivi. Ellemme osaa luopua väkivallasta, niin kaikki luhistuu. Kuitenkaan emme kykene tätäkään käskyä noudattamaan, ellemme ensin tai samalla noudata edellisiä, suuttumattomuuden, puhtauden ja totuuden käskyjä. Emme kykene saavuttamaan voittoa Louhesta, himosta ja mustasta magiasta, ellemme kasvata itsessämme Ilmarista, Lemminkäistä ja Väinämöistä. Vain näiden kolmen sankarin yhteisvoimin kykenemme voittamaan Louhen. Sen tähden meidän on, nykyisessä maailmassa, tehtävä valintamme voimien välillä. Tahdommeko totuuden etsijöinä ja ihmisinä mieluummin alistua Louhen kanssa ristiinnaulitsemaan, vaiko Valon Mestarin kanssa mieluummin tulemaan ristiinnaulituksi. Siitä on nyt kysymys. Jokaisen on itse valintansa tehtävä. Ja valinnasta riippuu kunkin jatkuva kohtalo.

Viidenneksi on käsky: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Tämä sääntö ja sen noudattaminen yhdistää kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi.

L O P P U.

S I S Ä L L Y S.

	Sivu
I. Turvallinen okkultismi	5
II. Kaita tie	33
III. Hierarkia	71
IV. Suhde itseemme, toisiimme ja Jumalaan ...	93
V. Yleissilmäys Kalevalan mukaan	120

J. R. HANNULAN

julkaisemat kirjat:

VALLITSEEKO IHMISELÄMÄSSÄ LAKI?
1914. Loppuunmyyty.

RYÖVÄRINÄ RISTILLÄ. 1915. Loppuunm.
VAELTAJANA KORVESSA. Toinen painos
1922. Loppuunmyyty.

KAVAHTAVAT KAI POIKAANI. 1916. Loppuunmyyty.

SANA JA SAKRAMENTIT. 1917. Loppuunmyyty.

ILMESTYSKIRJA TEOSOFIAN VALOSSA.
1918. Loppuunmyyty.

JOHANNEKSEN EVANKELIUMI TEOSOFIAN VALOSSA. 1919. 20:—.

LUOMINEN. Toinen painos 1923. 3:—.

TUBAL-KAIN. 1923. 10:—.

VEDENPAISUMUS. 1924. 9:—.

ISÄ AABRAHAM. 1925. 9:—.

JOS KRISTUSTA SEURAISIN? 1925. 12:—.

TIETOPUOLINEN JA KÄYTÄNNÖLLINEN
USKONTO. 1925. 3:—.

EI VAIN LEIVÄSTÄ. 1926. 10:—.

TULIJÄRVI. 1928. 10:—.

KALEVALA. TEOSOFIA JA RITARIUS.
1937. 4:—

PEKKA ERVASTIN ASEMA. 1938. 7:—.

MITÄ OLEMME OPPINEET? 1938. 3:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA I. 1935. 10:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA II. 1935. 12:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA III. 1936. 18:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA IV. 1937. 20:—.

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA V. 1938. 15:—.

Kirjoituksia „Tietäjä” — „Ruusu-Ristissä”.

Hinta 15:—